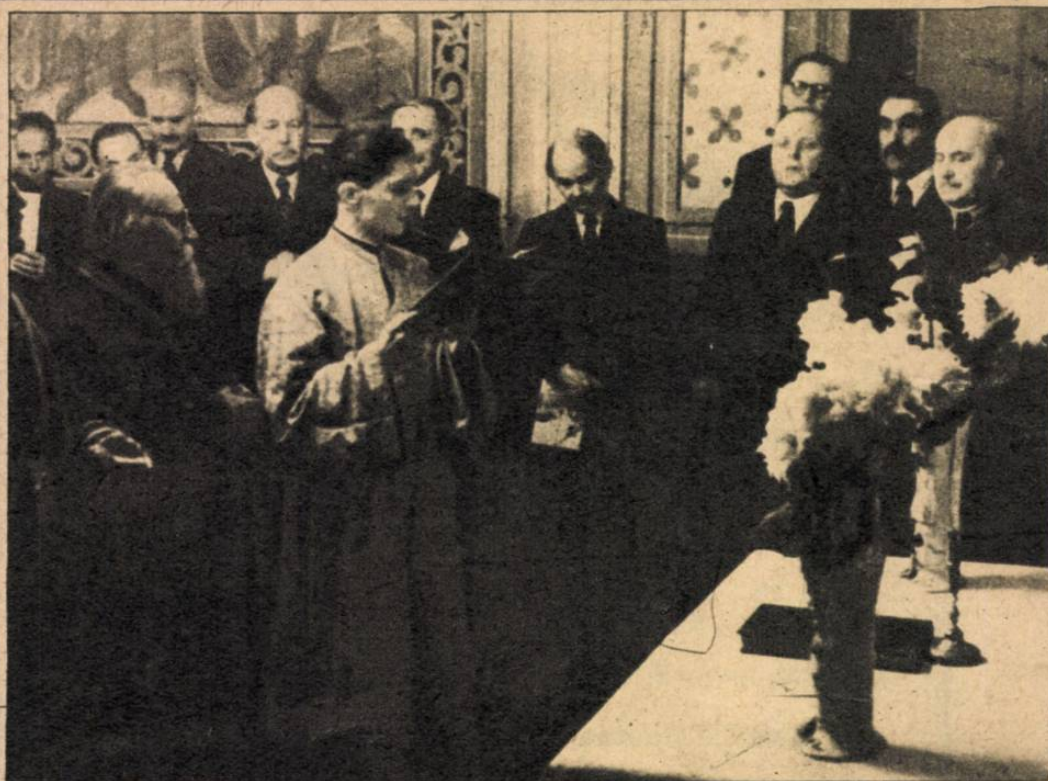

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

M. S. Regina Mamă Elena stând de vorbă cu d. dr. V. Gomoiu, cu prilejul recente vizite făcute la Spitalul Z. I. 309

Oficierea serviciului divin la comemorarea a 70 ani dela sfîntirea Seminarului Nifon

D. prof. Ion Petrovici, Ministrul Culturii Naționale, la inaugurarea Salonului Oficial de Desen dela Dalles

D. dr. Beuchard Rust, Ministrul Culturii și Educației Reichului, în momentul când ne părăsește țara, înapoiindu-se la Berlin

Inaugurarea Expoziției Documentare a Cărții la Ministerul Propagandei Naționale

Slujba religioasă la inaugurarea marelui magazin de cadouri „Cadeca” din B-dul Regele Carol No. 4

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

3—9 DECEMBRIE 1942
NR 826 — ANUL XVI
— 20 LEI —

ZĂPADĂ ȘI GERUL NU POT ALTERA BUNA
DISPOZIȚIE A SOLDAȚILOR CARE LUPTĂ ÎN
STEPELE SOVIETICE CONTRA HOARDELOR
BOLȘEVICE.

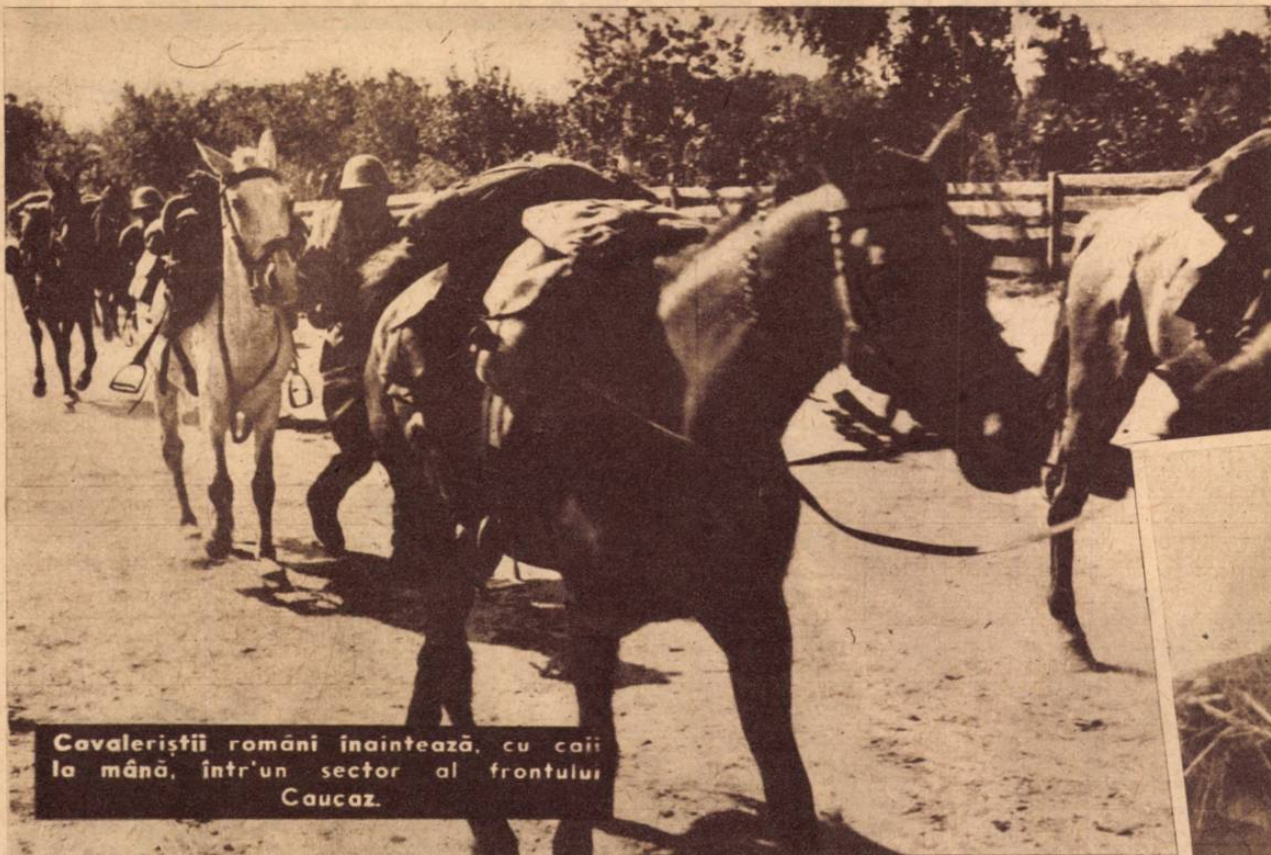
BIPI

1943

-5 FEB. 1943

REPORTAJ

Cavaleriștii români înaintază, cu caii la mână, într'un sector al frontului Caucaz.

Infanteriști români luând cu asalt un cuib de rezistență al bolșevicilor în regiunea Terek.

Înaintare pe salturi și cu camuflaj de mișcare, sub protecția barajului de artilerie.

Linie de trăgători români pe frontul Caucaz.

Locuințe din „raiul bolșevic” întâlnite, pretutindeni în calea lor de trupe române.

Mitralieră românească în plină acțiune de pe o înălțime a Caucazului.

DE PE FRONT

FOTO
S.M.A.

Sus: Transportul trupelor cu autocamioane pe frontul Stalingrad.

Stânga: O uzină din Stalingrad după atacul executat asupra ei de bombardierele românești.

Jos: Grupuri de bolșevici dezertori aparși și se predau pretutindeni trupelor române.

Căpitanul de fregată Grossi, autorul atâtor victorii în apele Atlanticului, privește împreună cu doi membri ai echipajului său, efectul unei torpille lansate asupra unui vas inamic.

OAMENI IN voia valurilor

DINTRE suferințele cauzate de război, cea mai îngrozitoare pare să fie aceea a marinarilor și a aviatorilor naufragiați care rătăcesc adesea zile și nopți pe nesfârșitul întinderilor de apă, în așteptarea unei salvări problematice. La suferința setei, la chinurile foamei, la mușcăturile soarelui, ale frigului și umidității se adaugă disperarea și neliniștea.

Din lectura celor patru istorisiri pe care le redăm mai jos, cetitorul va putea pătrunde în viața chinuitoare a celor naufragiați pe ape. Cele patru relatări sunt ale unor oameni care au scăpat într-un mod miraculos, dela moartea ce le era destinată, în timp ce sute, poate chiar mii de oameni, au murit în așteptarea zadarnică a salvatorilor cari se aflau poate la câțiva kilometri de ei.

ENGLEZI ȘI ITALIENI IN ACEEAȘI BARCĂ

Cele ce urmează fac parte din relatarea căpitanului italian Cumbat.

Erau lupte pe cerul Maltei. Avioanele torpiloare italiene atacau convoaiele ce aprovizionau baza engleză. Șeful escadrilei italiene, căpitanul Cumbat, lovisese tocmai un vas torpilor englez. El n'a putut să observe efectul atacului său. Apărarea antiaeriană a inamicului se deslănțuise furioasă. Mitrălierul strigă în spatele căpitanului:

— Se apropie vânătoarea!

În aceeași clipă avionul torpilor fu atacat de un

Curtiss care trăgea cu tunul și cu mitralierele. Căpitanul Cumbat n'a putut para lovitură. Mitrălierul Cavallo s'a ales cu fractura umărului stâng. Partea cea mai proastă a fost că rezervorul de benzină al avionului a fost lovit de un proiectil incendiar. Aparatul începu să facă tumbe pe cer. Totuși căpitanul reuși să-și regăsească echilibrul necesar spre a ameriza. În cursul amerizării aparatul se sparse în mai multe bucăți. Ofițerul abea avu timpul necesar pentru a lansa barca pneumatică în care a instalat pe Cavallo. Barca pneumatică aluneca încet pe fața apei, dar căpitanul Cumbat nu era atent la cele ce se petreceau în jurul său fiind ocupat cu pansarea rănitului.

Între timp avionul Curtiss a fost și el atacat de vânătoarea italiană și doborât.

În cursul luptei, barca pneumatică a căpitanului Cumbat a fost nimerită de gloanțele mitralierelor astfel încât ea nu mai putea suporta greutatea a două corpuri omenestii. Fără să se dea înapoi dela nicio osteneală, căpitanul lipi găurile, umflă cu o pompă pereții bărcii și continuă să dea îngrijiri rănitului care delira.

La un moment dat, după ce lupta aeriană se terminase, căpitanul observă pe fața liniștită a apei o altă barcă pneumatică plutind cu mare greutate. El se apropie de ea și văzu să ocupantul era chiar aviatorul avionului Curtiss.

— Ești prizonierul meu! — spuse pe englezește italianul adresându-se englezului.

— Ba d-ta ești prizonier!

În cele din urmă cei doi naufragiați au hotărât să lase pe seama soartei rezolvarea situației lor.

După două zile și două nopți de rătăcire pe mare, în care timp englezul și italianul au făcut de gardă la câpătul bolnavului, naufragiații au fost culeși de un hidroavion german.

Căpitanul Cumbat a atras atenția englezului asupra faptului că a avut dreptate afirmând că era prizonierul său. La care englezul n'a răspuns nimic altceva decât că i s'a terminat provizia de țigări.

O LUNĂ DE FOAME PE APELE PACIFICULUI

La 16 Ianuarie 1942 pilotul Harold Dixon a decolat de pe bordul unui port-avion american. Împreună cu cei doi tovarăși ai săi de sbor, el nu avea să se mai reîntoarcă pe bordul vasului purtător de avioane. Iată istorisirea lui Harold Dixon:

„Patrularea din ziua aceea a fost lipsită de orice incident. Târziu, în cursul după amiezii, nori grei și densi mi-au ascuns poziția vasului. Timp de câteva ore am explorat sectorul în care speram să regăsească vasul. În cele din urmă, din lipsa benzinei, a trebuit să amerizez. Intenționam ca în clipa când voiu atinge suprafața apei să pregătesc barca pneumatică și toate cele necesare pentru o rezistență limitată. Din nefericire planurile noastre au fost răsturnate de brutalitatea și de rapiditatea cu care avionul s'a scufundat. N'am avut nici măcar timpul necesar pentru a ne lua bidoanele cu apă. În ultima clipă am reușit să dau drumul robinetului de aer al bărcii și plută pneumatică s'a umflat fără colaborarea noastră, care de altfel ar fi fost cu nepuință deoarece ceea ce ne-a menținut la suprafața apei au fost cordoanele noastre de salvare.

Din clipa aceea a început calvarul nostru.

Setea și foamea ne chinuiau fără încetare. În ziua a treia am văzut trecând prin fața noastră, cam la vreo trei sute de metri distanță, un avion. Aviatorul nu ne-a observat. N'aveam nimic de mâncare, nimic de băut.

Tot ceea ce puteam salva de pe avionul nostru erau următoarele obiecte: un revolver, un cuțit de buzunar, cordoanele noastre de salvare și portofelele. Nimic altceva. Gura ni se uscăse de sete și făcea impresia că era de pergament. Abea mai aveam puterea de a mesteca picul de salivă pe care glandele noastre îl mai secretau. Pentru a ne răcori făseam băi de mare dar lucrul acesta deveni dela o vreme imposibil, deoarece rechini începuseră să danseze în jurul nostru. În loc de a ne scălda ne udam hainele în apă și le puneam apoi pe noi pe noi pentru a ne mai răcori.

În dimineața a 15-a am așteptat să plouă. Gene unul dintre cei doi tovarăși ai mei a fost de părere că numai Dumnezeu ne-ar putea salva. Am început să ne rugăm. Sub soarele arzător al Pacificului, înconjurat de vânturi ostile și de rechini vrăjmași, ne-am rugat pentru prima oară. Am implorat pe Atotputernicul să ne trimeată ploaia salvatoare. De abea am terminat rugăciunea și Domnul în bunătatea Sa infinită ne-a trimis ploaia. Timp de cinci minute a turnat cu găleata. Ne-am răcorit.

În a 16-a zi ne-am rugat din nou și a doua zi Aldrich, celălalt tovarăș, a reușit să prindă cu cuțitul un pește. L'am împărțit în trei și l'am mâncat crud. Era și asta o hrană. Într-una din nopți, Aldrich care scosese bidoanele din apă pentru a se răcori a fost mușcat de un rechin. Pe întuneric nu ne-am putut da seama de gravitatea rănii. Dimineața am putut vedea că rechinul îi mușcase jumătate din degetul gros. În dimineața celei de a treizeci și treia zi am fost măturați de o furtună. Pentru a ușura barca noastră ne-am desbrăcat. Apa ne-a luat vestimentele.

Au urmat apoi zile chinuitoare când soarele torid al Pacificului ne-a ars, ne-a năpărlit, ne-a îndurerat pielea.

Din când în când mai prindeam câte-un pește sau ne mai răcoream cu puțină apă de ploaie. În dimineața celei de a treizeci și treia zi Aldrich strigă:

Pământ! Pământ!

Am crezut că a înnebunit.

Era într-adevăr linia albastră a unei insule. Am ajuns cu bine la țărm. Eram salvați.

83 DE OAMENI INTR'O BARCĂ DE SALVARE

Relatarea pe care au făcut-o cei 38 de supraviețuitori ai pachebotului en lez „Britan a”, scufundat în apele oceanului Atlantic de un submarin german, conține una din cele mai mișcătoare odisei ale mării.

„Barca noastră de salvare construită pentru 50 de oameni conținea 83. Cu rândul ne întindeam pentru a ne odihni. Răniții erau întinși în fundul bărcii peste cei șase centimetri de apă. Câțiva dintre ei au murit înecați deoarece nu puteau să ridice capul. În timpul primei săptămâni, opt vapoare au trecut prin fața noastră. Am urlat. Zădărnice. Într-o zi a plouat și am putut să strângem trei butoaie de apă. În cele două săptămâni următoare am plutit spre Brazilia. Căldura ne înnebunea și reflecția razelor solare ne orbea. Pielea noastră sângera de plăgi cauzate de soare și de apă sărată a mării. În fiecare dimineață aruncam în apă oamenii care muriseră în timpul nopții.

La început îi trimiteam în fundul mării cu un fel de serviciu religios, dar mai târziu eram prea slabi pentru așa ceva.

În a treia săptămână câțiva dintre noi au început să delireze. Un englez, Smith, își striga soția până când a murit. Cei care mai aveau ceva putere încercau să facă ordine în barcă și să curețe urmele de vărsături.

Drept hrană zilnică aveam un biscuit și o linguriță de lapte-pudră diluat în apă. Gura ni se usca de sete și ne sugeam pipele pentru a provoca secreția salivei. Înnebuniți de sete, doi oameni au băut apă de mare și au murit. După două săptămâni a mai căzut o ploaie. Am băut furtuna și am adunat apa în butoaie și în pânzele bărcii întinse.

După douăzeci și trei de zile, pământul se arată. La vederea pământului căpitanul nostru a spus:

— Mi-am făcut datoria. V'am condus până aici. Sunteți salvați.

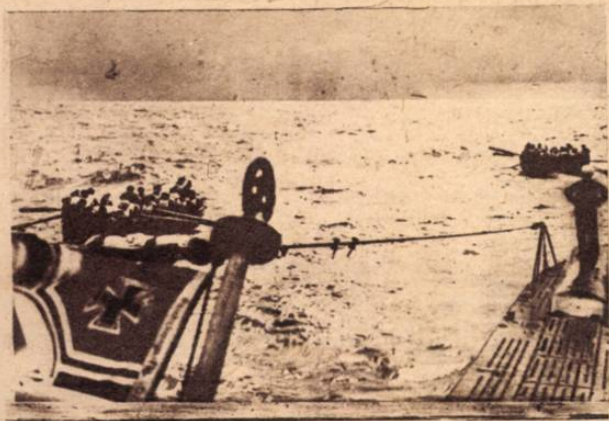
Și după ce a rostit aceste vorbe a murit. Cei mai mulți dintre noi au leșinat pe plaja Braziliei și dacă pescarii brazilieni nu ne-ar fi venit într-ajutor, cu siguranță că apele refluxului ne-ar fi înecat.

Din 83 de oameni numai 38 au putut să se salveze.

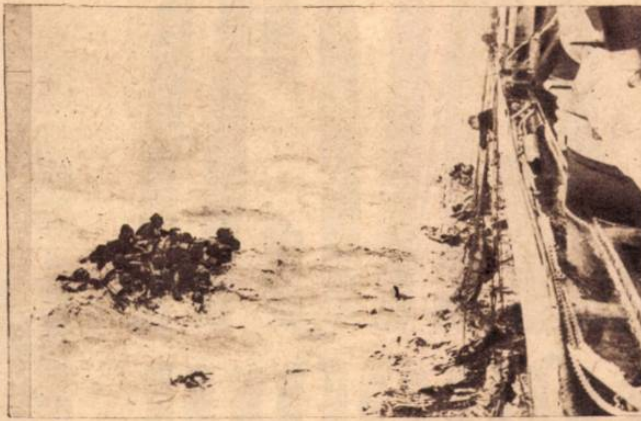

Naufragiați englezi luați pe bord de un vas de război german

Un submarin german salvează în apele Atlanticului echipajul unui tanc de petrol englez care s'a scufundat

La cãpătâiul rezistenței, o piută cu marinari englezi naufragiați e salvată de un vas german

Scafandru improvizat coboară să caute un naufragiat zărit până în ultimul minut luptându-se cu valurile furioase ale mării

CINCIZECI DE ORE ÎN APELE MEDITERANEEI

Relatarea de mai jos este a unui ofițer german și a apărut în revista germană „Die Wehrmacht”. „Am făcut deseori raidul Tobruk—Port-Said și cunoșteam bine regiunea. În seara aceea o pornisem în spre Port-Said. Cu vreo doi kilometri înainte de Tobruk am văzut un vapor cam de vreo 10.000 de tone care se grăbea să ne scape.

Pilotul nostru a coborât aproape de fața apei pentru a lovi vasul dar aparatul fu primit cu o salvă de mitralieră astfel încât am fost nevoiți să luăm din nou înălțimea. Așa când am ajuns sus am observat că avionul fusese atins. Pentru o mai mare siguranță am aruncat bombe și am comunicat prin radio poziția aparatului.

Curând cârma devenea greu de manevrat și avionul nu putea fi menținut în poziție de zbor. A trebuit să amerizăm. Barca pneumatică a fost scoasă în grabă. Din nefericire valurile ne-au smuls pompa cu aer comprimat. Am încercat să umflăm barca cu o pompă de mână dar un val ne-a smuls-o și pe aceasta împreună cu postul nostru de radio.

Ca o culme a nefericirii, avionul se scufunda.

Încă o jumătate de minut și urma să dispară complet, fără să fi putut lansa barca pneumatică. În sfârșit suflând fiecare aerul plămânilor noștri, am reușit să umflăm pereții bărcii. După două ore eforturi extraordinare ne aflam la capătul puterilor noastre. Uzi și tremurând de frig am intrat în barcă. Nu aveam de așteptat o salvare rapidă. La orele trei dimineața am auzit un sgomot de motoare. Pe la orele 11, două aparate Heinkel ne-au căutat îndelung dar zadarnic la o distanță de câțiva kilometri de locul unde ne aflam. Marea începuse să devină furioasă. Eram nevoiți să golim barca cu palmele. Eram oare părăsiți?

Spre seară am văzut un Messerschmitt. Am lansat ultimele noastre rachete. Speranțe înșelătoare!

Foamea și setea ne chinuiau. Încercam un sentiment groaznic. Ne aflam în mijlocul apei fără să putem bea. A trecut și noaptea aceasta.

A doua zi dimineața, două aparate germane ne căutau. Un Dornier ameriză lângă noi. Eram salvați.

Deși trecerea noastră din barcă pe bordul avionului salvator nu s'a făcut fără anumite greutatea, totuși acestea nu contau pe lângă cele 50 de ore petrecute în desertul mișcător al Mediteranei.

Căpitanul unui vas britanic e ridicat din valuri de un vas german de patrulare

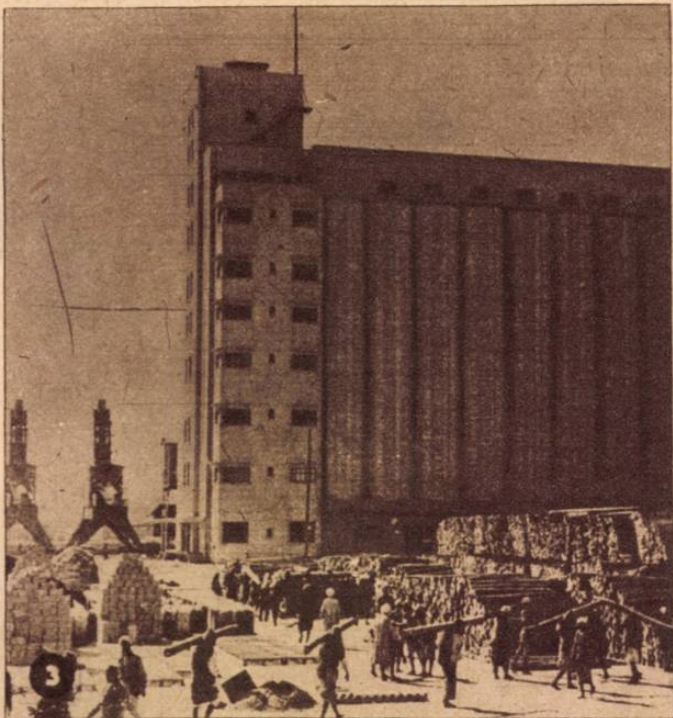
La rugămintea căpitanului salvat, același vas caută mai departe și salvează apoi și restul echipajului

CASABLANCA

ORASUL

contrastelor

NOILE evenimente militare au creat un alt front care atrage atenția opiniei publice asupra altor regiuni ale globului pământesc: Marocul, Algerul și Tunisul, regiuni care se bucură încă de mult de celebritate, prezentând un interes deosebit din multe puncte de vedere. Crâncene lupte s'au dat aci încă din timpurile antice până în zilele când aceste ținuturi au trecut sub influența franceză în secolul al 19-lea. Bogățiile minerale, cerealele și fructele au dat Marocului, Algerului și Tunisului o importanță deosebită economică, în timp ce peisajul și lumea pitorească indigenă au atras întotdeauna turiști din lumea întreagă.

Unul din punctele de atracție ale Marocului este Casablanca, portul situat la coasta de vest a Africei. Acest însemnat port al Marocului francez este un centru comercial cu peste 160.000 de locuitori, dintre care aproape 60.000 sunt europeni. Acolo unde astăzi se ridică acest oraș cu interesante și fermecătoarele lui contraste între lumea occidentală modernă și lumea pitorească băștinașă, încă acum 50 de ani nu exista nici o casă europeană. Vântul care aduce frigul din munții Atlas și călduri sufocante din pustiu Saharei, sufla atunci peste vechiul oraș al indigenilor „Bar el Beida”. Înăstăzi blocuri uriașe stau alături de întreprinderi comerciale pariziene, frumoase școli franceze, căminuri de orfani, biserici, oficii de administrație și fabrici. Și în mijlocul acestei lumi albe a europenilor se află orașul populației marocane, a arabilor, negrilor și evreilor. Șiruri de case mici, murdare, shucks (bazare) orientale, școli ale Coranului, islame și bordeie întunecoase constituiesc acest oraș al indigenilor, care e principalul punct de atracție pentru vizitatorii străini.

EXPLICAȚII

1. Reședința sultanului Marocului, — palat uriaș cu încăperi bogate și grădini minunate

2. Macarale, zilozi și vapoare, iar în depărtare silueta orașului. Acesta este portul Casablanca, în 1912, când francezii au preluat protectoratul asupra Marocului, nu existau încă aceste instalații de port

3. Silozurile. Aci se încarcă fosfate, orz și grâu și se descarcă bumbac, zahăr și ceai

4. La stânga blocuri moderne, iar la dreapta vechi case arabe

5. O vedere a portului Casablanca

6. Punctul de întâlnire între Casablanca franceză și Casablanca Marocană

7. Place de France, centrul portului Casablanca

8. Un aspect variat de rase oferă aceste ulițe înguste ale bazarului

NOUL BARRA MEDITERANA

CEL mai important punct strategic al Mării Mediterane este situat la strâmtoarea Siciliei. Aci, în partea ei cea mai strâmtă, sunt aşezate bastioanele puterilor mediteraniene, importantul port militar francez Bizerta, insula britanică fortificată Malta şi fortul italian dela Pantelleria. În ultimii zece ani, Italia şi-a întărit şi bazele ei aeriene şi maritime de pe Sicilia, căci de aci poate fi controlat întregul trafic de tranzit al Mării Mediterane. De circa doi ani au fost staţionate în Sicilia, pentru întărire, şi trupe germane de aviaţie şi de anti-aeriană. De aci decolează escadrele puterilor Axei pentru atacurile lor asupra insulei Malta şi tot de aci se combat convoaiele care încearcă să facă aprovizionarea trupelor duşmane.

Dela debarcarea trupelor anglo-americane în Africa de Nord, bazele aeriene de pe insula Sicilia au obţinut o importanţă deosebită prin combaterea coloanelor de transport în marş şi a liniilor de aprovizionare, precum şi a porturilor de debarcare a trupelor de invazie. Şi în contra unei eventuale încercări de debarcare în Sicilia şi Italia de Sud, mijloacele de apărare ale puterilor Axei, stabilite pe insula Sicilia, constituiesc o ocrotire plină de efec. Englezii au încercat de repetate ori, plecând dela Gibraltar sau dela Malta, să distrugă aeroporturile de pe Sicilia, însă puternica apărare în aer şi pe teren, creiată pe insulă, a fost pusă cu mare succes în acţiune în contra acestor atacuri, şi astfel bombele britanice au putut distruge în majoritate numai obiective civile, îndeosebi în Palermo.

Fără îndoială, aceste poziţii siciliene vor fi expuse în lunile viitoare unei probe deosebit de dârze, dar pierderile britanice atât în aer cât şi pe mare, suferite la coasta nord-africană, arată că puterile Axei nu se mulţumesc numai cu simple acţiune de apărare, ci atacă la rândul lor.

Post de radio german instalat printre cactuşi şi acoperit cu o plasă de camuflaj.

Piesă grea de artilerie antiaeriană instalată de germani pe coasta Siciliei.

Piesă uşoară de artilerie antiaeriană protejând un aerodrom Sicilian.

Avion de vânătoare german pe un aerodrom militar din Sicilia.

DIN TOATA LUMEA

7. — Marinari germani și japonezi distrându-se camaraderește într-o bază comună de submarine din Atlantic.

8. — Spărgătoare de gheață germane au intrat în funcțiune în apele înghețate ale Nordului spre a face drum convoaielor de aprovizionare.

1. — Coloană germană de motorizate și blindate trecând printr'un oraș francez, până atunci neocupat, în drum spre coasta Mediteranei.

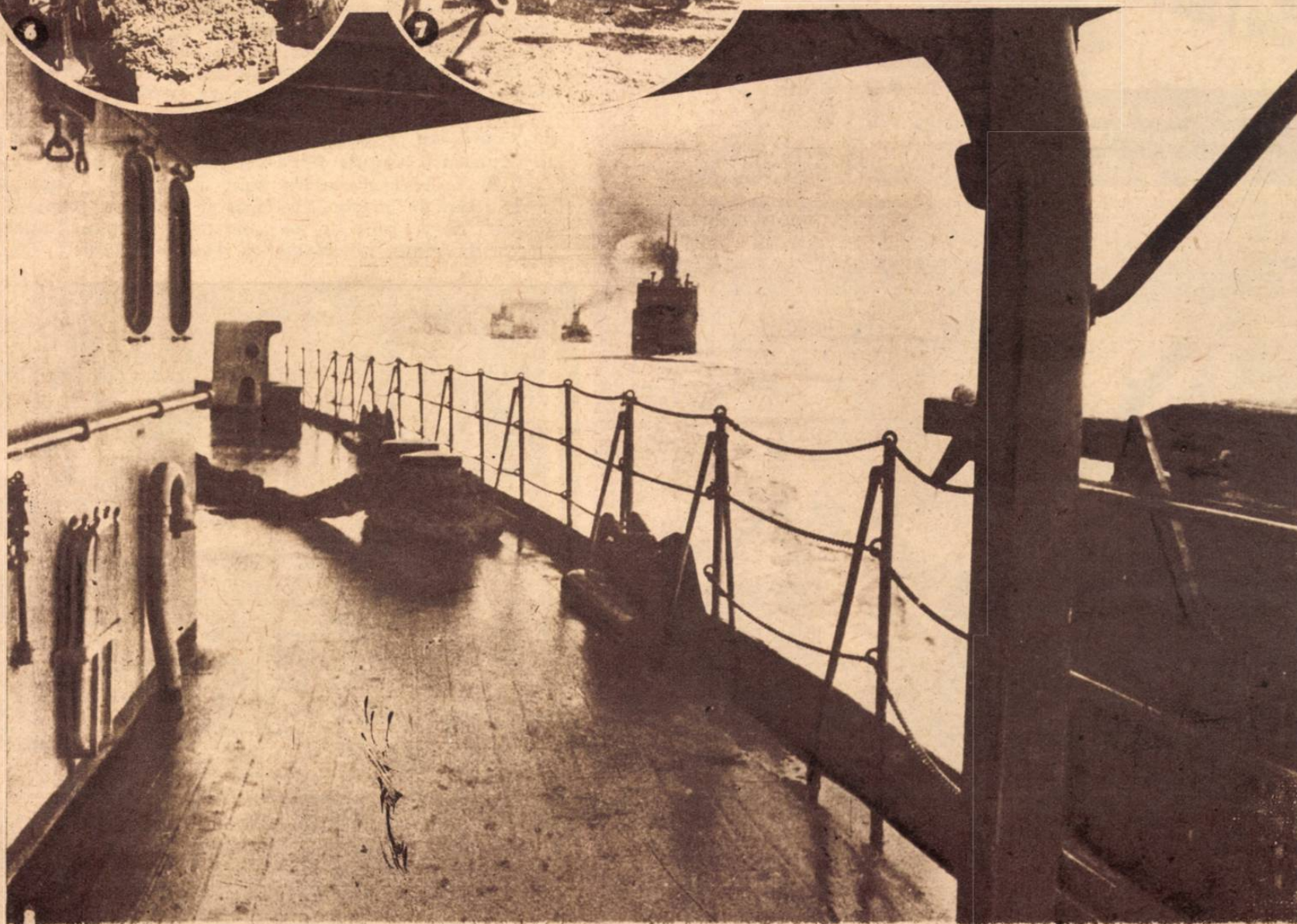
2. — Școală primară improvizată într'un orașel recent acupat de trupele germane în Caucaz. Mobilierul a fost distrus de bolșevici.

3. — D. Gines Vidal, noul ministru al Spaniei la Berlin, folografiat la sosirea sa în capitala Reichului.

4. — Italianii pe străzile Nisei.

5. — Pe frontul Donului aviatorii germani aruncă în grabă priviri pe hartă înainte de a zbura contra inamicului.

6. — Recoltă de plante medicinale predată de țăranii ucrainieni trupelor germane.

Masul italian iese din șantier spre a lua drumul spre lacul Ladoga.

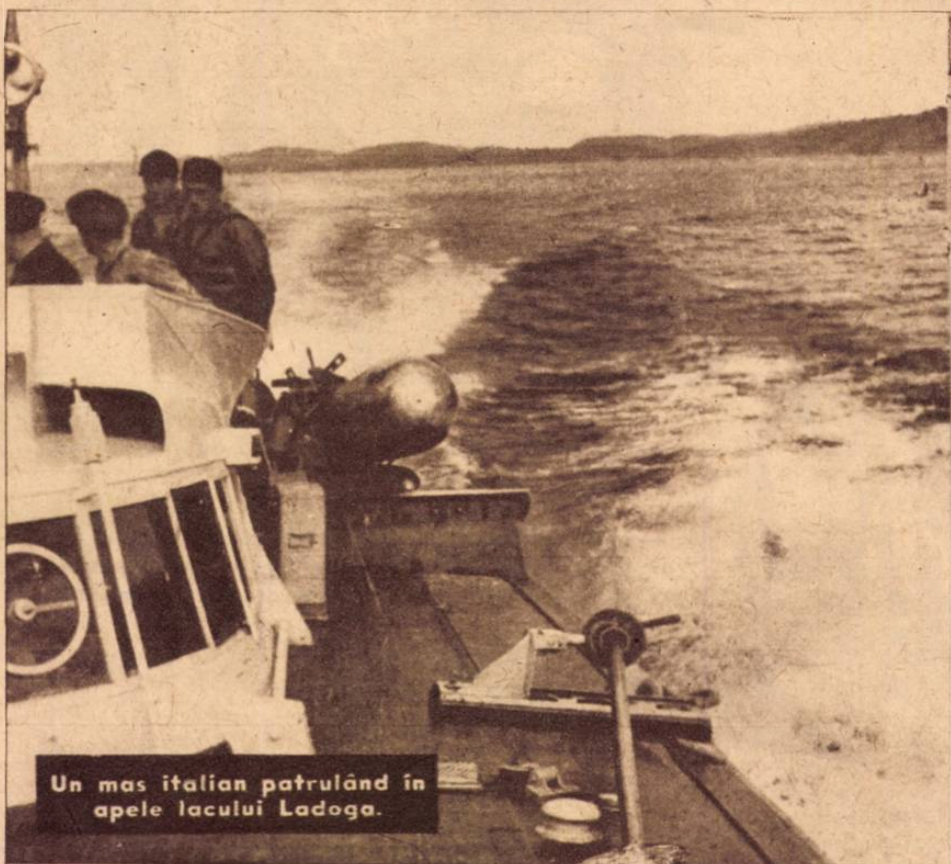
Se lansează un nou „mas” pe lacul Ladoga.

Masuri italiene pe LACUL LADOGA

AM avut prilejul cu toții să citim în repetate rânduri, în ziare despre lupta pe care au început-o masurile italiene pe lacul Ladoga, și despre răsunătoarele lor biruințe. În spatele acestor acțiuni ale „Pumnalului mării” șade o poveste plină de peripeții, ca o aventură puternic colorată de episoade care ies cu totul din comun. Când cei care conduc destinele militare ale Axei au hotărât ca „Ardiții apelor” să coboare la luptă în preajma Polului Nord pentru ca inamicul să capete o lovitură și din această parte, problema transportării masurilor a alcătuit o sarcină pentru serviciile de intendență dintre cele mai grele. Căci aceste ambarcații ofensive, pentru a ajunge repede pe noul lor teatru de bătălie, trebuiau să fie trimise montate. Așa că, obișnuite să navigheze, trebuiau să ia calea uscatului. În acest scop au fost create niște vehicule speciale, care pe spatele lor urmau să ducă masul până spre apele reci ale lacului Ladoga. Convoiul a pornit, dar, deodată s'a trezit în fața Alpilor, nevoit s'o apuce pe poteci strâmte sau să treacă prin sate de munte, unde drumurile sunt atât de largi cât să îngăduie să treacă un catâr cu povara lui. Soluția a venit revoluționară, căci și spiritul masurilor este tot revoluționar, și astfel au fost dărâmate ziduri, create poduri de lemn pentru ca monomul de masuri să treacă mai departe spre nord.

Timpul în care masurile au ajuns pe lacul Ladoga, este un timp de record, un „tempo” care a uimit pe comandanții germani, obișnuți cu deplasările rapide și pe cel mai variat teren.

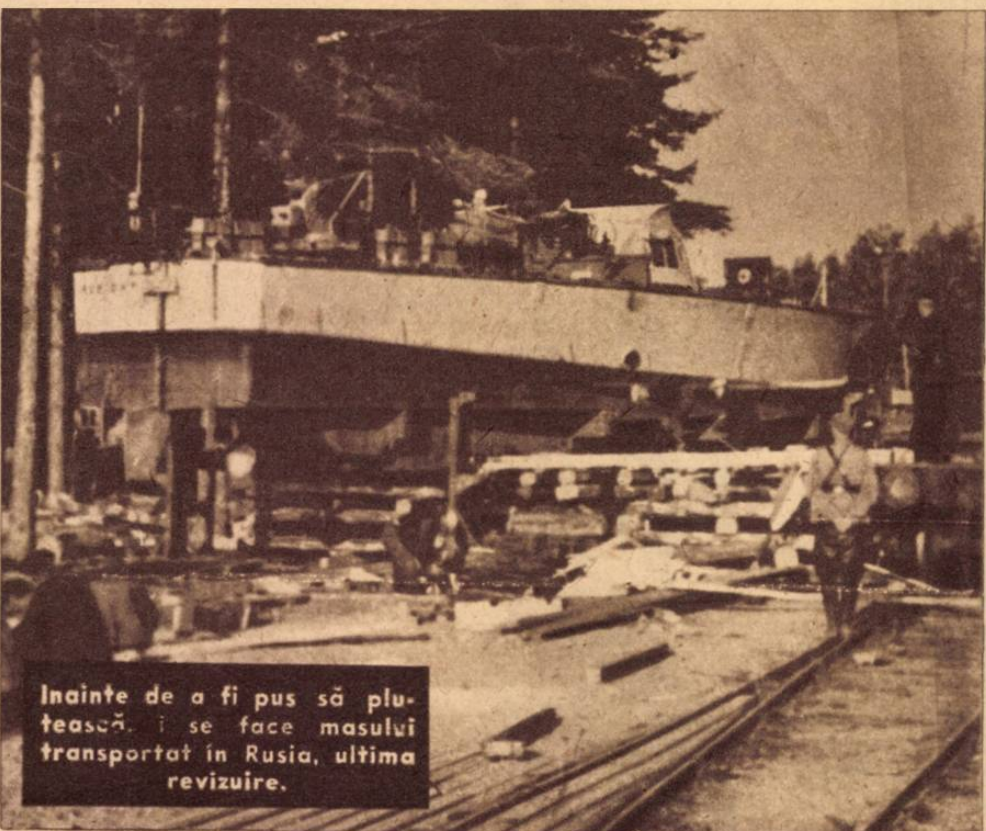
În reportajul nostru sunt înfățișate câteva aspecte ale acestui drum făcut de masuri, precum și începutul acțiunii, prima misiune a acestor nave, care au ca „motto” vestitele cuvinte împerechiate de marele D'Annunzio: *Memento Audere Semper*.

Un mas italian patrulând în apele lacului Ladoga.

Masul e înzestrat cu cele mai eficace arme de bord.

Înainte de a fi pus să plutească, i se face masului transportat în Rusia, ultima revizuire.

Muncitorii RUȘI în GERMANIA

PROBLEMA somajului a dispărut complet din Europa. Războiul a creat în industrie și în toate domeniile de activitate o nevoie extraordinară de personal. Datorită acestui fapt toate energiile omenești își pot găsi o utilizare. Marele Reich german întrebuințează numărul cel mai mare de muncitori străini. Aceștia găsesc pe teritoriul german posibilități de existență și o primire dintre cele mai bune.

Fără îndoială că Reichul a știut să organizeze folosirea imenselor rezerve de oameni pe care le oferă teritoriile cucerite din Rusia.

Plecarea muncitorilor ruși în Germania, se datorează în bună parte și faptului că rușii vor să cunoască personal diferența dintre comunism și național-socialism.

Este interesant de notat că unul dintre numeroșii muncitori ruși care lucrează de câteva luni în Germania, a scris familiei sale printre altele și următoarele cuvinte caracteristice: „Veniți și voi aici, căci Germania nu este Siberia!”. Muncitorul rus vroia să spună că în Germania ca în orice țară în care proprietatea și drepturile individului sunt respectate, fiecare muncește pentru satisfacții proprii și nu este supus unei activități forțate, lipsită de orice compensație materială sau cel puțin de alt ordin.

Până în momentul de față, aproape o jumătate de oameni, bărbați și femei, au plecat în Germania din regiunile cucerite din Răsărit pentru a lucra în industria de război a Reichului.

Trenuri speciale încărcate cu muncitori se îndreaptă zilnic spre Germania. Sunt trenuri pline de bărbați, de femei și de fete tinere care se duc de voie bună să lucreze în Germania pentru distrugerea bolșevismului.

În primul rând muncitorii care acceptă să plece în Germania sunt supuși unei riguroase vizite medicale pentru a se evita ca persoane bolnave să facă până în Germania o deplasare inutilă.

Persoanele care sunt găsite sănătoase și capabile de muncă sunt înscrise pe listele Oficiului Muncii germane.

Pe baza acestor liste se organizează vastele transporturi ale muncitorilor porniți din diferite părți ale Rusiei.

Convoaiele acestea fac impresia unor procesiuni solemne, fiecare sat și fiecare localitate își conduce până la gara cea mai apropiată pe noii pelerini ai Germaniei.

Înainte de plecarea trenului, primarul sau șeful administrației locale, ține o cuvântare în fața autorităților germane.

În fiecare gară muncitorii sunt oaspeții Crucii Roșii germane care oferă călătorilor mese gratuite.

La frontiera Reichului oaspeții fac o baie caldă și trec prin sălile speciale de dezinfectare.

Când trenul a sosit la destinație, fiecare om este repartizat la lucrul său.

Este interesant de notat că muncitorii străini care lucrează în Germania se bucură de aceleași condiții de salarizare și de aceleași drepturi ca și muncitorii germani.

Înainte de a fi acceptate pentru munca în Germania, femeile sunt supuse unui riguros examen medical

Muncitorii ruși care pleacă în Germania sunt conduși cu fanfare la gară

Lanson

CREMĂ
SI
PARFUM

Visul Doamnei

LANG/DORFF & CO - BERLIN - GERMANIA

ÎN NOAPTEA SF. NICULAE

mic și mare primește daruri. Cel mai frumos dar
vi-l poate însă oferi un loz.

Joacă cu încredere la Loterie și vei fi răsplătit cu

M I L I O A N E

LOTERIA **DE STAT**
la 12 și 13 Decembrie 1942
tragerea clasei a.4-a
PE CLASE

Lama albastră Gillette

este lama de ras ce satisface pretențiile
cele mai dificile. Calitatea cea mai bună
a oțelului din care e fabricată, precum
și ascuțișul, ei incomparabil, au făcut
din această lamă o noțiune mondială.

4711.
Tosca
EAU DE COLOGNE

DISTINS ȘI RAFINAT
Apa de Colonia „TOSCA” vă imprimă o notă de auten-
tică distincție și ales rafinament, împlinind prin aceasta cea mai
arzătoare dorință a Dvs....succesul. Parfumul rafinat și totuși dis-
cret al Apei de Colonia „TOSCA” desăvârșește în chip armonios
specificul Dv. feminin. Tosca e Apa de Colonia a femeii moderne

Elegantă și calitate

sunt cele două
caracteristice ale
ciorapilor **Tesyra**,
fie oă sunt fabricați
din mătase natu-
rală sau vegetală,
fie din lână.

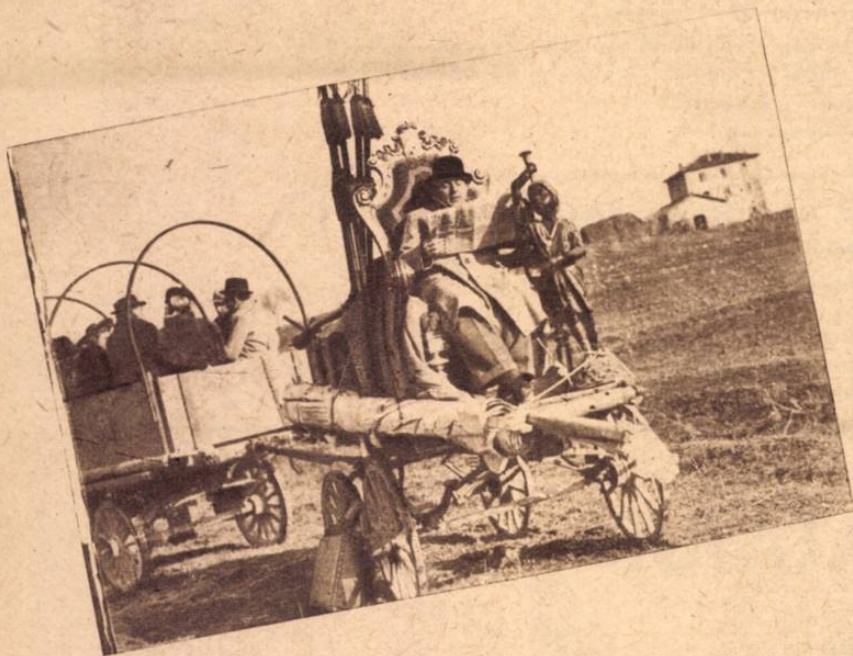
Ciorapul
Tesyra

Lui Hans Moser îi plac partenerile frumoase. Cu aceste două parteneri alese după gustul său, îl vom vedea în ultimul lui film „Şapte ani de noroc”.

NOROCUL HANS MOSER

Sus și jos: Theo Lingen în două scene de efect din filmul „Şapte ani de noroc”

FOTO: BAVARIA

NOROCUL lui Hans Moser ține șapte ani în șir și totuși din păcate; nu ține decât... două ore. Adică exact atât cât durează proiecția filmului său intitulat „Şapte ani de noroc”. Regretul este, desigur, de partea spectatorilor, așa cum a fost și la filmul „Şapte ani de ghinion”. Fiindcă și la unul și la altul, ai toate motivele să regreti că n'a ținut mai mult”.

„Așa își începe un cronicar berlinez recenziile asupra ultimului film al celebrului comedian german Hans Moser, care a fost prezentat recent în premieră în capitala Reichului.

De fapt filmul „Şapte ani de noroc” nu e altceva decât o replică la „Şapte ani de ghinion”. Dar această replică e atât de reușită, în cât se pare că depășește succesul inițial.

Pedealtăparte, însuși Hans Moser a declarat unui gazetar vienez că acesta este cea mai reușită producție din cariera lui cinematografică, atât din punctul de vedere al realizării tehnice cât și al creației lui, așa în cât poate considera un adevărat... noroc faptul că a avut prilejul de a interpreta acest film.

Aceiași părere are de altfel și celălalt interpret principal al filmului, Theo Lingen, despre această realizare.

Numai Wolf Albach-Retty e nemulțumit. El pretinde că succesul lui Hans Moser îl estompează și că-i diminuează astfel creația.

Realitatea e însă că publicul a aplaudat, la premieră, întreg ansamblul.

Wolf Albach-Retty și Hannelore Schroth în același film
Jos: Hans Moser într-o scenă de un humor irezistibil

A APĂRUT

Almanahul MARIANA

1943

FRUMUSEȚE ȘI SĂNĂTATE
MODA 1943
LITERATURĂ ȘI ARTĂ

ADEVĂRATUL GHID
AL FEMEII MODERNE

FEMEIA ȘI CĂMINUL
SFATURI PRACTICE
GOSPODĂRIE, BUCĂTĂRIE

Almanahul MARIANA

1943

MAREA SENZAȚIE A ANULUI
UNIC ÎN FELUL SĂU, PRIN PREZENTARE ȘI CONȚINUT

COLABOREAZĂ:

Hortensia Papadat-Bengescu.	Lucia Demetrius.
Olga Greceanu.	Alice Basarab.
Mărgărita Miller-Verghi.	Tanți Pfennings.
Pen Rozopol	E. Palla-Arion.
Aida Vrioni.	Coca Farago.
	Al. T. Stamatiad.

IATĂ CÂTEVA DIN TITLURILE MINUNATULUI SĂU CUPRINS:

SĂNĂTATE ȘI FRUMUSEȚE

Estetică și Sănătate de dr. Aurel Voinea, Am un trup de veneră... (îngrijirea corpului); Părul, un nimb de grație, un factor al frumuseții; Coafuri...; Te-aș săruta... (îngrijirea gurii și a buzelor); Sănii și frumusețea lor; Fața: apar primele sbârcituri...; Mâini și picioare; Gimnastică... Cura de slăbire, Cura de îngreșare; Abecedarul Frumuseții; Sfaturi, Rețete, Indrumări.

MODA

Dela frunza de viță la costumul din zilele noastre; Moda — larna 1943; Transformări: Din tailleur — rochie, etc. etc.; Creațiuni... Pălării...; Cămăși, combinezoane; Costume și rochițe pentru copii; Haine de blană; Pentru soțul meu... Lingerie lui...; Un pullover bărbătesc; Plaje... Munte; Tricoteje, Broderii; Moda de primăvară 1943, etc... etc.

60 PAGINI DE MODĂ BOGAT ILUSTRATE, CU CELE MAI NOI ȘI MAI SPLENDEDE MODELE

FEMEIA ȘI CĂMINUL

Fata tânără în fața vieții; Domnișoară, vrei să te măriți? Mirese, mirese...; Căminul meu; Mama și copilul; În flagrant delict... de cuminenie, etc... etc.

GOSPODĂRIA NOASTRĂ

Bucătăria în timp de război; Bucătăria în garsoniere; Sfaturi de gospodărie, etc... etc...; Numeroase și variate rețete; Mic manual de bună creștere.

HOROSCOPE PE TOT ANUL

Vreți să aflați destinul dvs ?

REPORTAGII ILUSTRATE

Dansul: dela dansul primelor rituri religioase până la dansul de societate; Viața amoroasă a compozitorilor celebri; Artă de a fi femeie; Pour vous messieurs!; Cinema; Poșta Marianeii.

FEMEIA ROMÂNĂ ÎN RĂZBOIU

Consiliul de Patronaj al Operelor Sociale; Crucea Roșie, ade-vărata oaste a milei; Femeia înlocuiește pe bărbat?

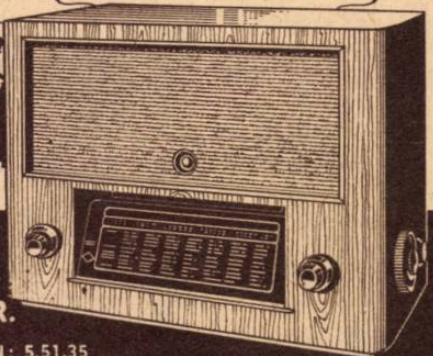
NUVELE, ȘCHIȚE, POEZII.

300 PAGINI MARI, 200 ILUSTRĂȚIUNI, TIPĂRITE LA HELIOGRAVURĂ, COPERTA AUR, INVELITĂ ÎN CELOFAN. PREȚUL UNUI EXEMPLAR LEI 240

Cereți ALMANAHUL MARIANA 1943 la toate debitele și librăriile din țară. În cazul când nu-l găsiți, comandați-l direct la „ZIARUL” S.A.R., str. Thomas Masaryk Nr. 17, București, trimițând prin mandat poștal suma de Lei 240 și vi se va expedia recomandat fără niciun adaus de cheltuieli.

CUNOSCĂTORUL ALEGE
RADIO
EUMIG

REPREZENTANȚA
PENTRU ROMANIA: EUMIG S.A.R.
BUCUREȘTI, CALEA MOȘILOR No. 45. TELEFON: 5.51.35

BĂTĂTURI

cari ard,
înțepă,
înjunghie.

Indepărtate în 5 minute
fără durere — fără pericol.

Nu tăiați niciodată bățaturile. Riscați infectarea sângelui; acum le puteți îndepărta cu ușurință prin această metodă științifică. Înmuiați picioarele în apă în care ați vârsat un pumn cu Saltrates Rodell. Aceste săruri medicamentoase și curative pătrund până chiar la rădăcina bățaturilor. Durerea înce-tează îndată. Bățaturile sunt atât de moi, încât le puteți îndepărta cu ră-dăcină cu tot. Oxigenul în stare nă-scândă degajat de această baie sal-trată vindecă picioarele dure-roase, obosite și arzătoare. Inflama-țiile, și umflăturile dispar. Încălță-mintea stămintă nu vă mai supără. Mersul devine o plăcere. Cereți far-macistului sau droguistului Dr. Sal-trates Rodell. Preț neînsemnat.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București, înscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I. Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Poștal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ”, București, Str. Sărindar 5-7-9. Înmatriculată sub No. 156/942 la Reg. Of. Comerțului București. Tipărită la I-XII-1942

Fii modernă, fii frumoasă

INTREBUINȚĂ
PRODUSELE

Kosztelitz

APE DE COLONIA

1919

FOIN COUPE

LAVANDE

AIMEÉ

MIURA

RUSSE

CINQ

Kosztelitz

*Ciorapul
care infrumusețează piciorul!*

ARWA
Tailor made

**O audiție perfectă
vă garantează
aparatele de radio**

cu această
insignă!*

* Este semnul distinctiv, prin care aparatele de marcă ale industriei radiofonice germane sunt certificate pentru export, ca având calitatea unor produse de primul rang.

Demonstrații gratuite în orice magazin de specialitate

Cine ascultă radio - participă la toate

Pag.

No.

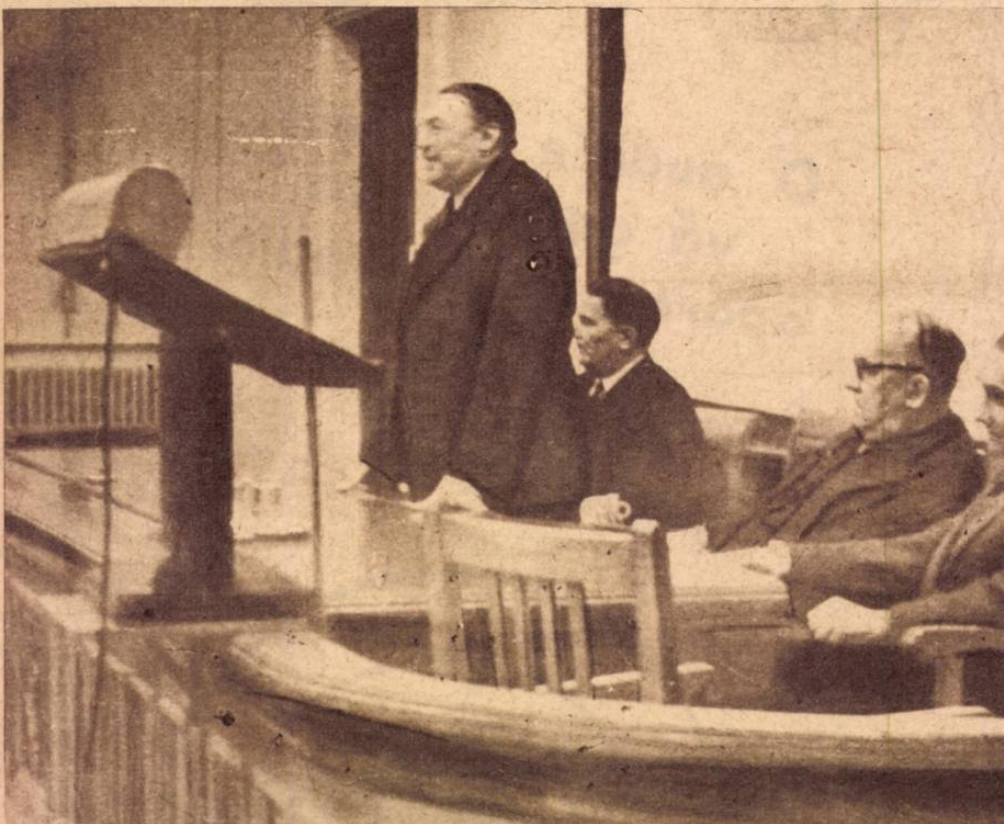
ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

M. S. Regina-Mamă Elena și D-na Mareșal Antonescu la inaugurarea Casei Mamei și Copilului din cartierul Colentina.

D. Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, vizitând Căminul de Studenți Nr. 3 din Capitală.

D. prof. I. Petrovici, ministrul Culturii Naționale, vorbind cu prilejul inaugurării Secției Navale a Politehnicei.

Slujba religioasă la solemnitatea punerii pietrei fundamentale a 36 locuințe pentru muncitori ce se construiesc în cartierul Vatra Luminoasă.

Conferința Excelenței Sale, d-lui prof. Salvatore Riccobono la Institutul de Cultură Italiană. În prima bancă a auditorilor: E. S. Andréa Casullo, nuntul apostolic, d. prof. Al. Marcu, ministrul Propagandei, d. R. Bova Scoppa, ministrul Italiei la București, d. I. Marinescu, ministrul Justiției.

DOUA REVISTE COMPLETE IN ACELAS PRET

10-16 DECEMV. 1942
NR 827 - ANUL XVI
- 20 LEI -

INFANTERIST ROMÂN FĂCÂND DE
STRJĂ PE COASTA ORIENTALĂ A MĂRII
NEGRE, ÎN TRE NOVOROSISK ȘI TUAPSE.

REPORTAJ DE PE FRONT

Sus: Vehicule motorizate și prizonieri căzuți în mâinile românilor în cursul unui din contra-atacurile încercate de bolșevici pe frontul Donului

Stânga: Mitralieră română în acțiune pe frontul Caucaz

Jos: Pionieri români și germani construind o șosea pentru trecerea vehiculelor într-o regiune accidentată a frontului din Răsărit

Tunuri sovietice capturate de trupele române cu prilejul ultimelor încercări de ofensivă ale inamicului

Un post înaintat de infanterie pe frontul Caucaz

Amiralul Esteve, rezidentul general al Tunisiei, dând mâna cu indigenii într-o piață publică

DUPĂ debarcarea forțelor anglo-americanе pe coastele nordice ale Africei Franceze, s'a produs surpriza trădării amiralului Darlan care a trecut, nesocotind directivele mareșalului Pétain și datoria de militar, de partea invadatorilor.

După această surprinzătoare trădare, căreia Berlinul îi contestă totuși caracterul de surpriză, s'a așteptat ca și Tunisul să ia o atitudine precisă în marea aventură în care și colonia aceasta putea fi târîtă.

Dar Tunisul a rămas credincios Franței și mareșalului Pétain.

Această provincie colonială sau această colonie provincială, pentru că Tunisul face parte integrantă din Franța, a rămas rezervat și a așteptat ordinele venite din patrie.

Tunisul mai face parte din imperiul colonial francez pe cari aliații sub un pretext sau altul l-au desființat integrându-l în teritoriile controlate de forțele lor.

Tunisul a devenit o importantă bază pentru viitoare operațiuni militare pe care forțele Axei debarcate în Europa, le vor întreprinde în curând.

Tunisul se pregătește pentru marea bătălie a Africei. O bătălie care va decide cu adevărat soarta Mediteranei, deoarece prin câștigarea ei, forțele Axei vor fi în măsură să cotozească Gibraltarul, poarta de intrare în Mare Nostrum.

Localitatea Tunisului față de Franța și față de Europa se explică desigur prin faptul că această colonie este condusă de un rezident general care este și un om politic eminent dar și militar și un organizator de valoare deosebită.

Este vorba de amiralul Esteve, prieten personal al mareșalului Pétain, care a înțeles din primul moment să colaboreze cu forțele Axei pen-

tru apărarea în comun a teritoriului ce i-a fost încredințat.

Este cazul să spunem că în urma defecțiunilor înregistrate în Africa Occidentală Franceză, în Antile și Martinica, imperiul colonial francez numără numai trei colonii; Tunisul, Somalia franceză și Indochina.

Este un noroc deosebit pentru Franța faptul că Tunisul este condus de un militar loial cum este amiralul Esteve. Toată lumea cunoaște rolul extraordinar de important pe care l-au avut

Plantații de măslin care acoperă aproape tot Sudul Tunisiei

dela armistițiul Franței și până în ultimele zile, coloniile franceze din Africa de Nord în ceea ce privește aprovizionarea metropolei cu alimente.

Trebuie să spunem că atât Algeria cât și Marocul, dar mai ales Tunisul, sunt colonii cu o agricultură înfloritoare, cu o viticultură excelentă, excedentară.

Fără Tunis, Franța ar fi fost cu adevărat muritoare de foame. Amiralul Esteve, care a organizat economia Tunisului dela încheierea armistițiului a știut să rezerve patriei sale o parte importantă din produsele bogatei colonii.

Vedeți așa dar că atitudinea Tunisului rămas alături de patria mamă, are pe lângă un bogat sens politic și o semnificație economică deosebită.

Pe de altă parte condițiile economice favorabile vor ușura mult acțiunea forțelor axiale în nordul Africei. Soldații celor două armate nu vor mai avea de luptat cu setea și cu problemele tragice ale aprovizionării pe linii lungi ca în Libia și Cirenaica, ci se vor găsi într-o țară civilizată, cu linii ferate, cu orașe și centre de aprovizionare, având la îndemână șosele moderne.

Din alt punct de vedere clima Tunisului asemănătoare celei din Italia și din țările riverane Mediteranei va facilita în mare măsură marile operațiuni militare, îngăduind forțelor Axei menținerea frontului pe orice vreme.

Faptul că Tunisul este înconjurat de munți în partea din spre Algeria, precum și faptul că importanta sa bază navală dela Biezherta este de multă vreme echipată pentru război, va ușura mult sarcina soldaților Axei care împreună cu administrația franceză din Tunis apără interesele Franței pe pământ african.

Clima, civilizația și bogăția Tunisului explică în mod suficient marea număr de europeni aparținând diferitelor națiuni care s'au instalat în această bogată colonie franceză.

Orașul Tunis văzut din avion

Vedere din orașul Susa, port la Mediterană

TANGERUL

Oașa năcu

Două lumi se întâlnesc și se urăsc
pe ulițele Tangerului:
arabii și evreii

cosmopolit nu face altceva decât să corespundă și să... trăiască.

Dacă vrei să găsești pe cineva în Tanger, îl vei căuta într'unul din cele trei oficii poștale. În Tanger funcționează poșta engleză, cea spaniolă și poșta creștină, organizată de preoți și de misionari. Aceasta din urmă deservește numai Africa de Nord.

Zilnic pornesc din Tanger avioane poștale și vapoare-poștă care vor eșua în regiuni necunoscute, sau vor ajunge la destinație. Pierderea unui curier nu are nicio importanță, deoarece cei din Tanger nu se plictisesc să scrie și să aștepte. S'ar părea că au chiar un fel de vocație pentru a scrie și a aștepta.

În ultima vreme legăturile poștale cu continentul au fost întrerupte.

Datorită aflului de populație, provenită din toate țările continentului, în Tanger vei putea întâlni toate monezile și vei auzi toate limbile. Este un Babel modern, o creație o războiului.

Cei veniți ca simpli vizitatori au rămas în urma războiului, și plăcerea resimțită în fața pitorescului s'a transformat în sentimentul de plictiseală al captivilor și al condamnaților.

Orașul capătă însă o animație extraordinară în zilele când arabii din Sud pătrund în el în zilele de bălciu. În aceste zile s'ar părea că întregul oraș a fost cucerit de hordale pitorești ale deșertului care vin să cumpere și să vândă.

Europeanul care nu voia să se ostenească într-o călătorie prea lungă, putea cunoaște spiritul Africei, vizitând Tangerul.

În zilele de bălciu, arabii veniți să vândă ouă

Într-o piață din Tanger

și păsări, aduc cu ei bande întregi de saltimbani, de specialiști, în plimbări pe sârmă, de îmblânzitori de șerpi, de luptători, în jurul cărora se adună mereu aceeași lume de gură-cască și de pierde-vară.

Cel mai mare hotel al orașului numit „El Minzeh”, se poate compara cu marele hoteluri ale continentului. Este proprietatea unui lord, bine-nțeleș englez, iar directorul instituției vorbește toate limbile pământului, printre care și româna. Lumea îl numește simplu Freddy, dar nimeni nu știe cărei seminții aparține. Se știe doar că a servit în Legiunea Străină.

Problemele alimentării au devenit foarte serioase la Tanger unde costul vieții s'a urcat simțitor. Dar populația flotantă face față sporurilor de prețuri, beneficiind de rezerve misterioase și discrete de bani.

O vedere din orașul Tanger

VĂ amintiți desigur că regimul internațional al Tangerului, port liber și zonă internațională a fost abolit de armata generalului Franco, în anul 1940, când Franța se prăbușea și când Anglia încerca cele mai sângeroase retrageri și înfrângeri din istoria ei.

Pe vremea aceea, guvernul spaniol, invocând pericolul ce plana asupra Marocului a declarat printr'un act de autoritate, adică printr'o acțiune militară, că Tangerul, zona internațională situată pe malul african al strâmătorii Gibraltar, face parte din teritoriul spaniol.

Situația internațională favoriza o asemenea acțiune. S'au produs câteva timide proteste, dar Anglia avea alte griji mai mari, și faptul a trecut fără reacțiune.

Datorită faptului că Tangerul este situat la încrucișarea marilor drumuri mediteraniene, populația acestei regiuni s'a triplat în ultimii trei ani de războiu. În anul 1939 Tangerul avea 60.000 de locuitori, iar astăzi are 200.000.

Fugari din toate țările Europei, exilați, oameni politici urmăriți, oameni de afaceri, formează excedentul de populație al fostei zone libere. Tacă orașul Tanger și-a pierdut, în urma acțiunii din 1940, caracterul de oraș internațional, el a devenit în schimb un oraș cosmopolit. Cei care se află aici sunt în trecere, dar au rămas, deși n'au venit cu intenția de a rămâne.

Comunicațiile cu diferitele părți ale lumii sunt întrerupte. Compania engleză de navigație „Bland Line”, care stabilea legătura între cele două maluri ale Gibraltarului și-a închis birourile. Neputând să se deplaseze, cei care sunt prizonierii Tangerului corespundă cu întreaga planetă. Tangerul este orașul poștelor, orașul din care pornesc zilnic zeci de mii de scrisori în toate direcțiile lumii. Populația flotantă din orașul

Fortăreața Gibraltar este situată
exact în fața Tangerului

PE FRONTUL NORDIC

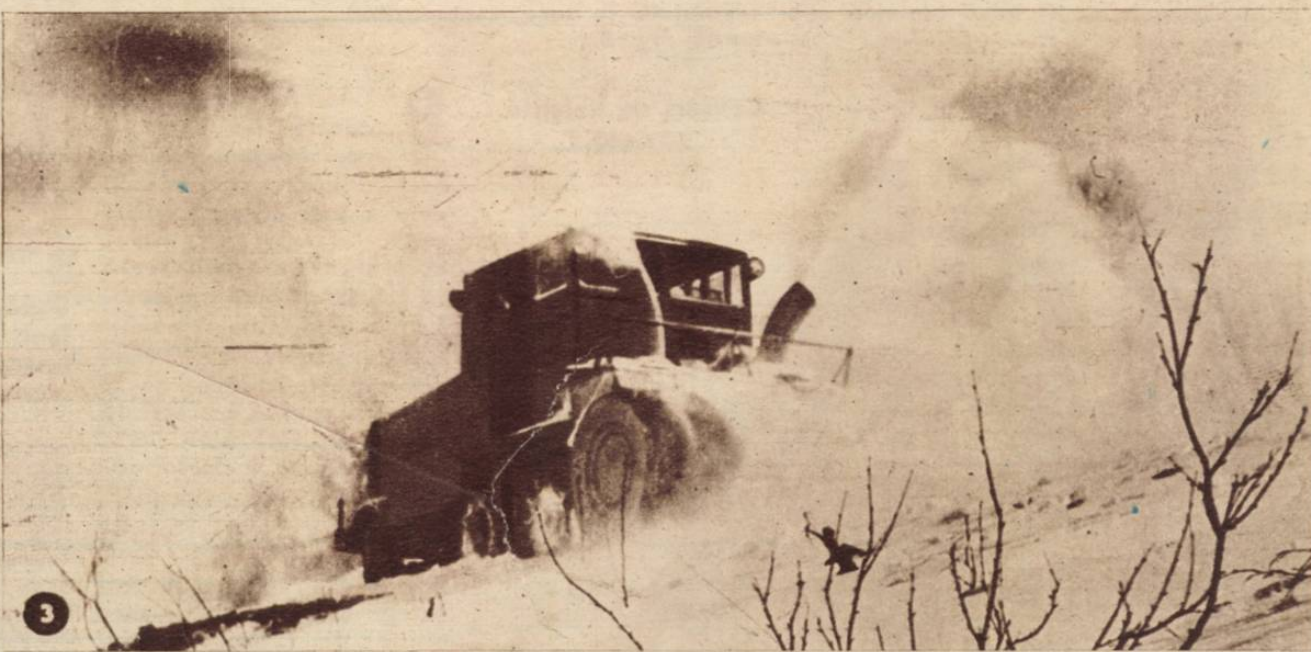
PLUGURILE DE ZĂPADĂ

AU INTRAT IN ACȚIUNE

In sectorul cel mai nordic al frontului din răsărit domnește iarna cea mai cumplită. Cantități imense de zăpadă au fost aduse de viscol, făcând impracticabile șoselele pe care se face aprovizionarea trupelor din primele linii. Ca și în iarna trecută și în acest an au fost formate coloane speciale de curățitori de zăpadă, care intră în acțiune la prima alarmă. Dar aceste mase imense de zăpadă nu pot fi îndepărtate numai cu forța brațelor. Pluguri uriașe sunt duse pentru curățirea șoselelor. Mulți cai putere sunt necesari pentru înlăturarea straturilor de zăpadă. Când uriașele mașini lucrează, nu se mai poate zări nimic decât nouri deși de zăpadă. În sfârșit, după ore de muncă grea, drumul este iarăși liber. Printre

urii pereți de zăpadă, coloanele de aprovizionare își continuă drumul spre primele linii. Într'un ger mare, coloanele curățărilor de zăpadă și-au împlinit importanta lor misiune. Ei au timp de răgaz, până la următoarea alarmă, munițiuni, pentru continuarea cu succes a până ce viscolul va aduce noi mase de zăpadă operațiunilor.

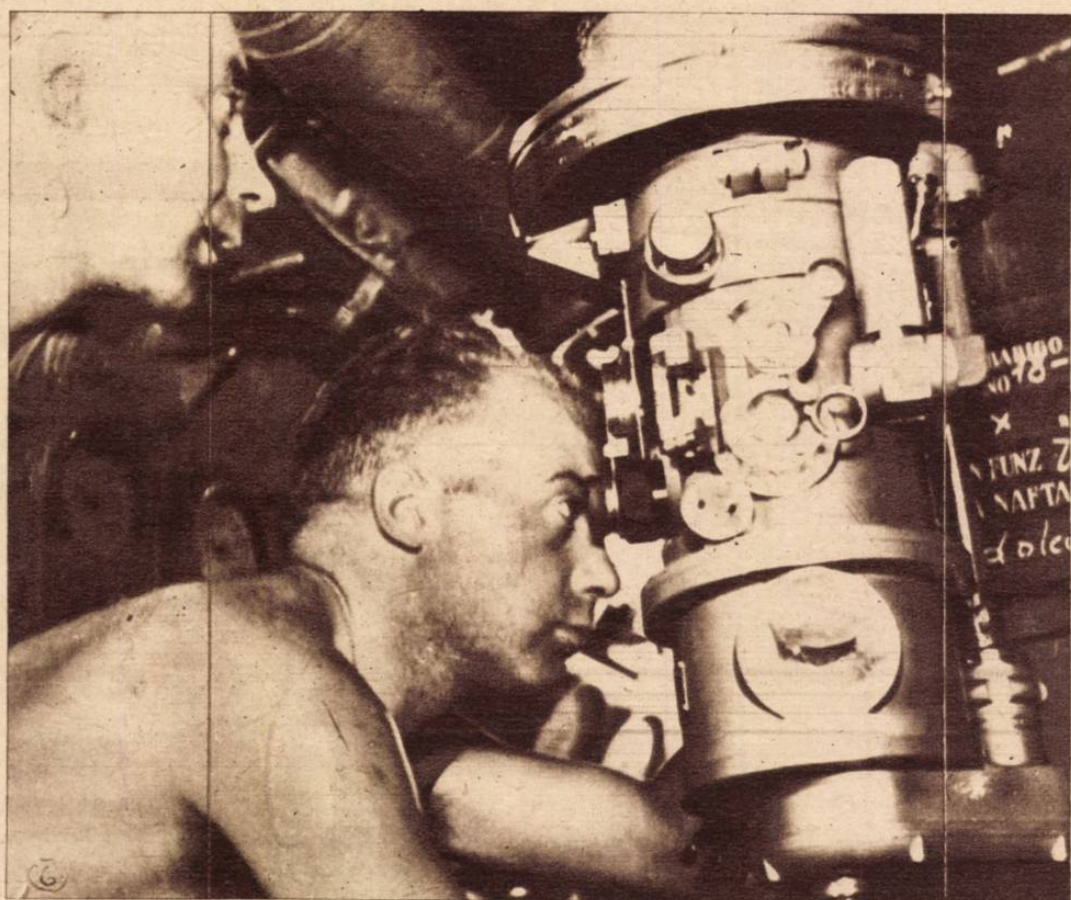
ILUSTRĂȚIILE:

1. — Forța brațelor nu este suficientă. Trebuie puse în acțiune pluguri de zăpadă.
2. — Un grup de curățitori de zăpadă a fost chemat pentru curățirea unei șosele importante.
3. — Mașinile lucrează cu toți caii putere pentru curățirea zăpezii.
4. — În sfârșit, șoseaua a fost eliberată. Între pereți uriași de zăpadă continuă înaintarea coloanelor de aprovizionare.

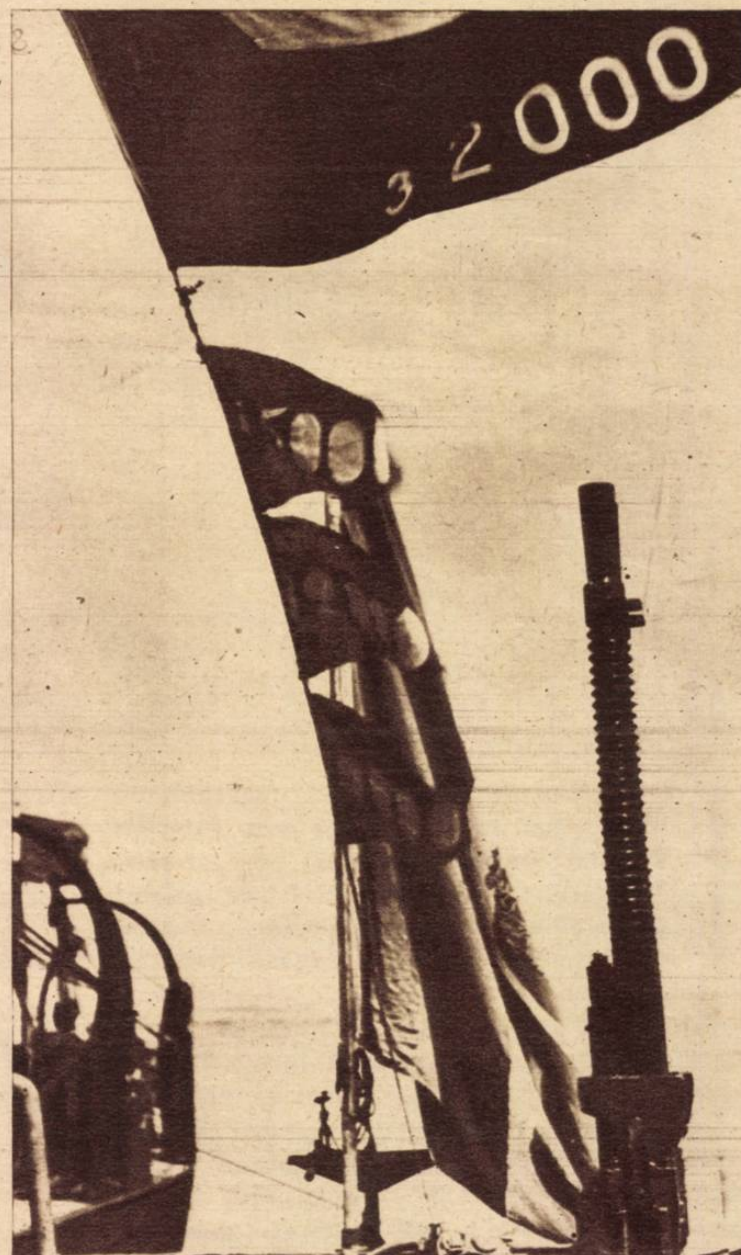

SUBMARINUL "BARBARIGO"

IN MISIUNE PE ATLANTIC

O navă inamică este semnalată în zare: submarinul se afundă repede

După victorie, submarinul înalță pavoazul pe care a apărut un alt drapel cu cifra tonajului scufundat

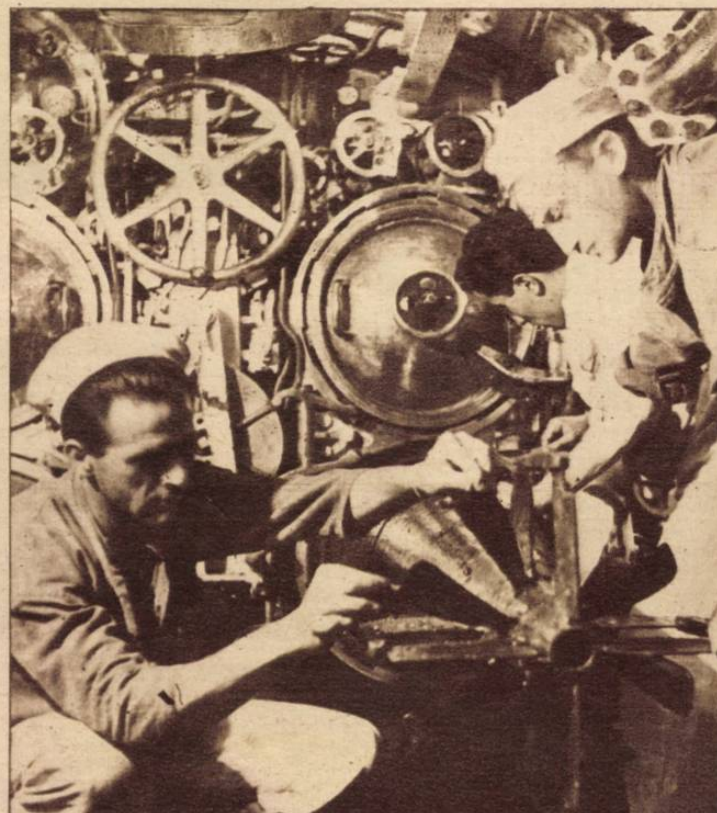
Punerea la punct a torpilelor

Ceasuri de liniștită navigație

BĂTĂLIA Atlanticului, pornită de puterile Axei pentru a zădărnici „puntea spre Europa”, cum a fost numit traficul anglo-britanic pe întinsul acestui ocean, înregistrează în fiecare zi biruințe noi. Lupta submarinelor nu cunoaște răgaz, căci consensul este ca nici o navă, nici un convoi nu trebuie să treacă fără a fi lovit sau semnalat înaltelor comandamente ale marinei.

Pentru cei cari n'au văzut un submarin, este foarte greu să poată înțelege ce înseamnă o misiune de război pentru una din aceste unități ale marinei. În deobște, misiunea durează între 20 și 60 de zile, cu alte cuvinte până la maximumul de autonomie îngăduită de eficiența navei și capacitatea de rezistență îngăduită de complexul psihofizic al oamenilor de echipaj. Fiecare submarin care a primit ordin de misiune pleacă la un punct geografic anumit, pe care îl ia în supraveghere și singurele lui mișcări se desfășoară în cuprinsul acestui țarc comandat, sau pe linia imersie-emersie. Submarinul nu părăsește zona lui de

pândă decât în urma unui ordin dela centru, care niodată nu scurtează timpul înscris în petecul de hârtie pe care îl poartă comandantul printre actele sale personale și de care a luat cunoștință numai când a sosit ora H.

Așa numita pândă a submarinelor este navigarea pe întinsul zonei date, în vederea interceptării oricărei mișcări a inamicului. Dar, în afară de acest control și de această veghe, submarinul este nevoit să întreprindă o serie de manevre care să-l puie la adăpost de elementele de observație ale adversarului: timpul de emersie atâta vreme cât a fost semnalată o recunoaștere inamică; plasarea pe puncte diferite în zonă, etc.

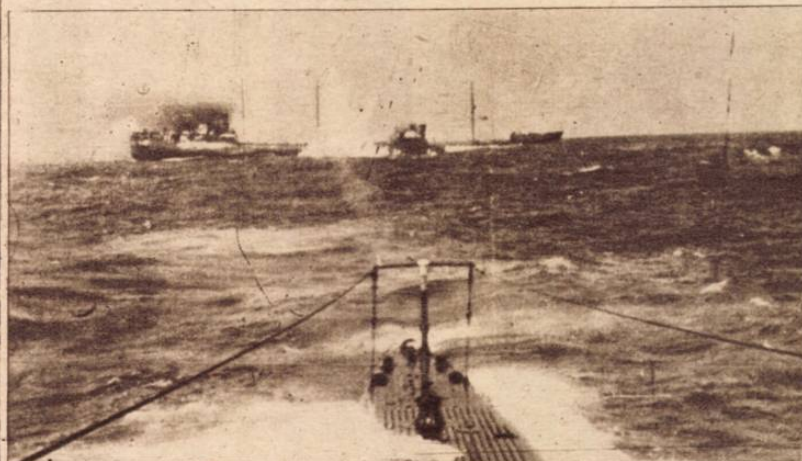
În acest timp submarinul este un imens aparat receptiv foarte sensibil, căruia nu trebuie să-i scape nici o manifestare „fonică” sau „vizuală”. Când comandantul reperează pe adversar și hotărăște atacul, atunci pentru întreg echipajul viața începe să devină surâzătoare. Este firesc să se întâmple așa, căci în viața lor monotonă

Plecarea dela bază

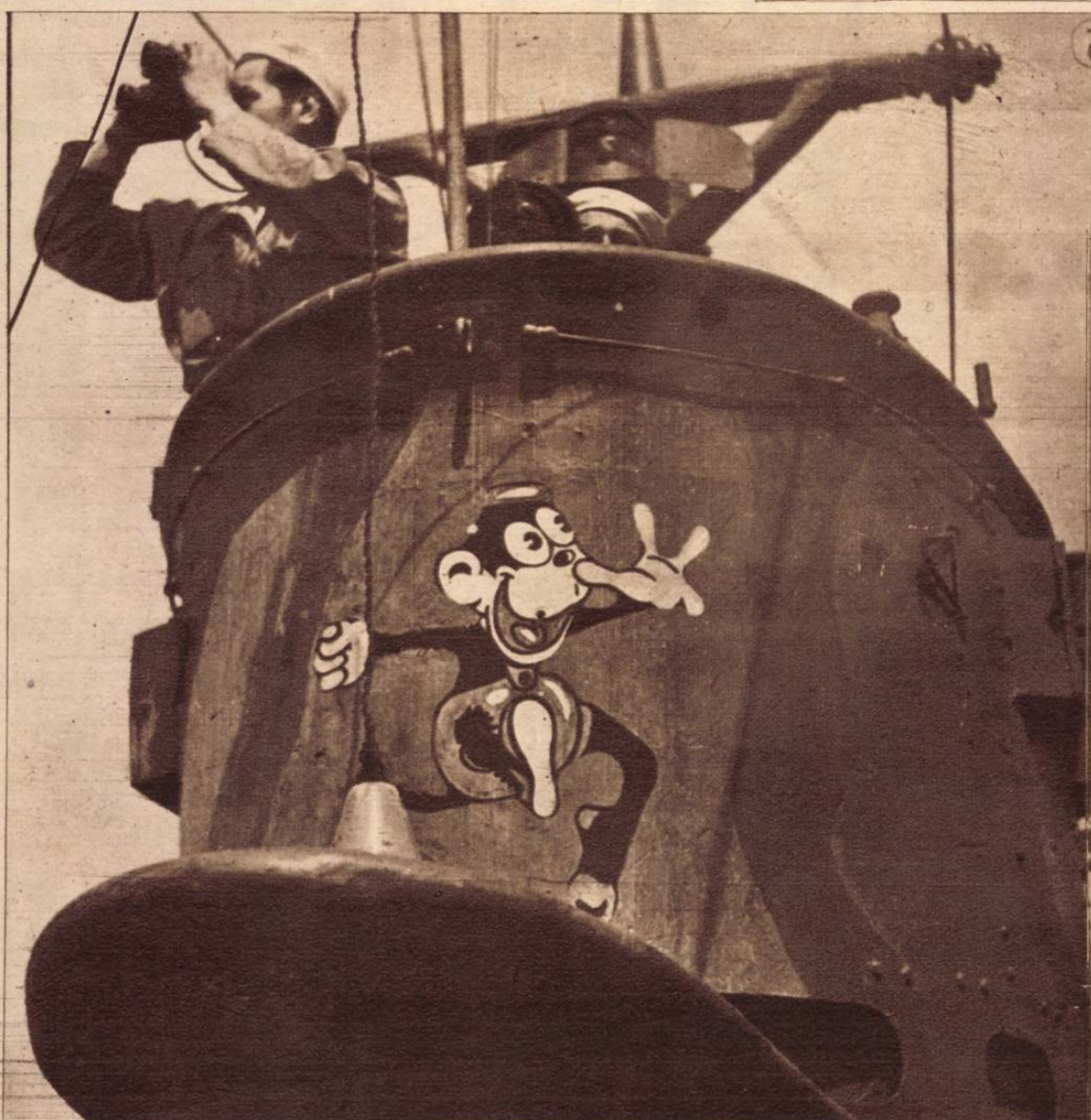
intervine faptul esențial, faptul care le exaltă spiritul, toate însușirile care le-a îngăduit să treacă pragul celei mai grele arme din câte se cunosc. După mărturia echipajilor, aceste momente sunt cele mai reale, poate singurele care se înscriu în amintire cu trăsături de aquaforte.

În reportajul de față sunt înfățișate câteva momente ale celui mai glorios submarin din câte are Axa: „Barbarigo”, comandat de celebrul Grossi, inamicul Nr. 1 al flotei anglo-americane.

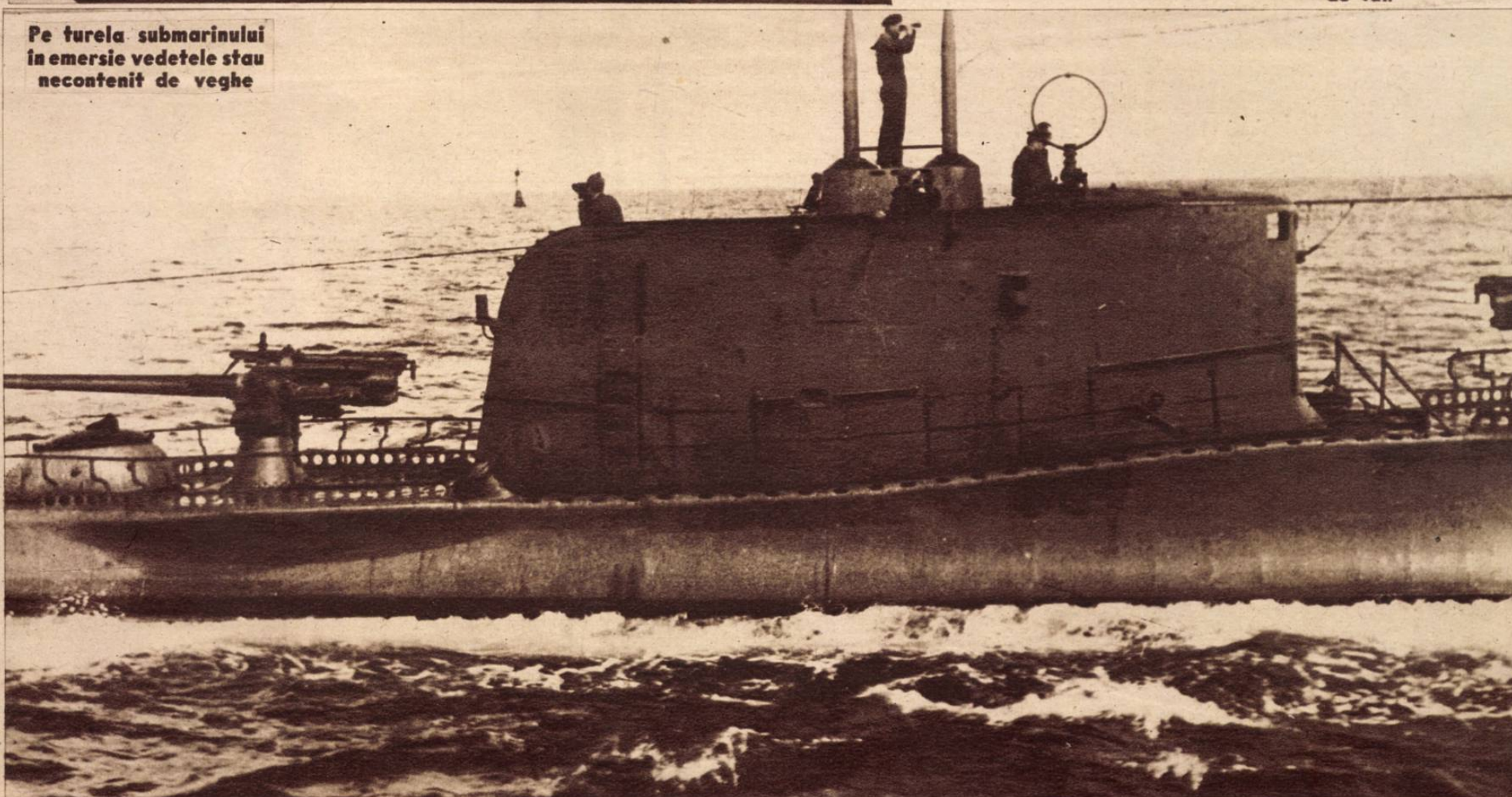

Emblema submarinului, simbol al spiritului care domnește pe bord

Nava inamică a fost lovită de două torpile și acum, după ce a fost imobilizată, este scufundată cu lovituri de tun

Pe turela submarinului în emersie vedetele stau neconținut de veghe

din TOATA LUMEA

Două lumi — două civilizații — se află înclinate în cel mai crâncen și mai decisiv război. De o parte, capitalismul egoist și civilizația superficială a lumii noi, de altă parte forța de gravitate și civilizația milenară a vechiului continent. (Stânga: mândria americanilor; cel mai înalt zgârie-nori dela New-York; dreapta: turnul catedralei din Muenster, cea mai impunătoare realizare a creștinătății datând din Evul Mediu)

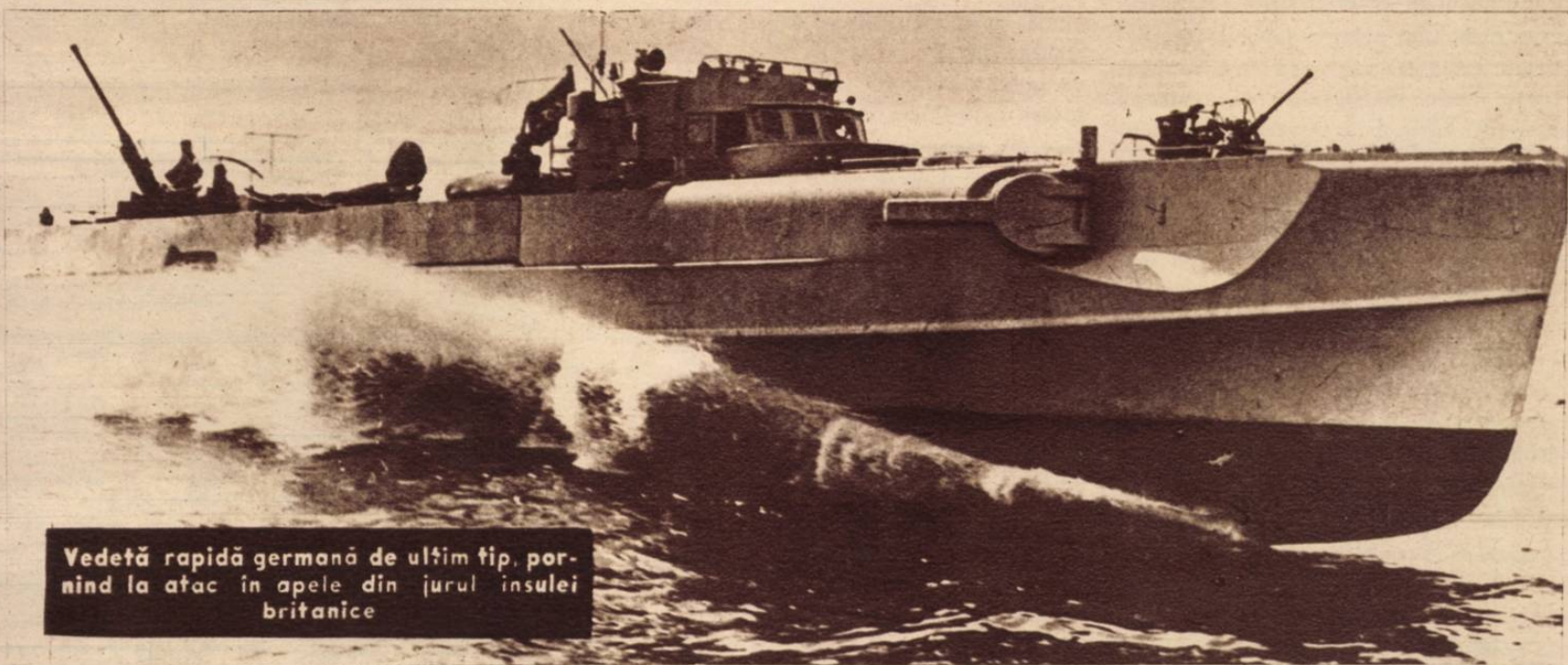
La Weimar s'a deschis o expoziție cu desene trimise de școlarii japonezi. Il vedem aici pe d. Oshima, ambasadorul Japoniei la Berlin la inaugurarea acestei Expoziții

Ultima modă sportivă lansată la Berlin

Cum trăesc rușii în regiunea Donului,
unde se dau acum lupte aprige

Vedetă rapidă germană de ultim tip, por-
nind la atac în apele din jurul insulei
britanice

Feldmareșalul Kessebring so-
sește cu avionul să inspec-
teze o unitate aviatică din
insula Creta

Feldmareșalul Von Manstein în conferință
cu generalul Fretter Pico

AMERICA

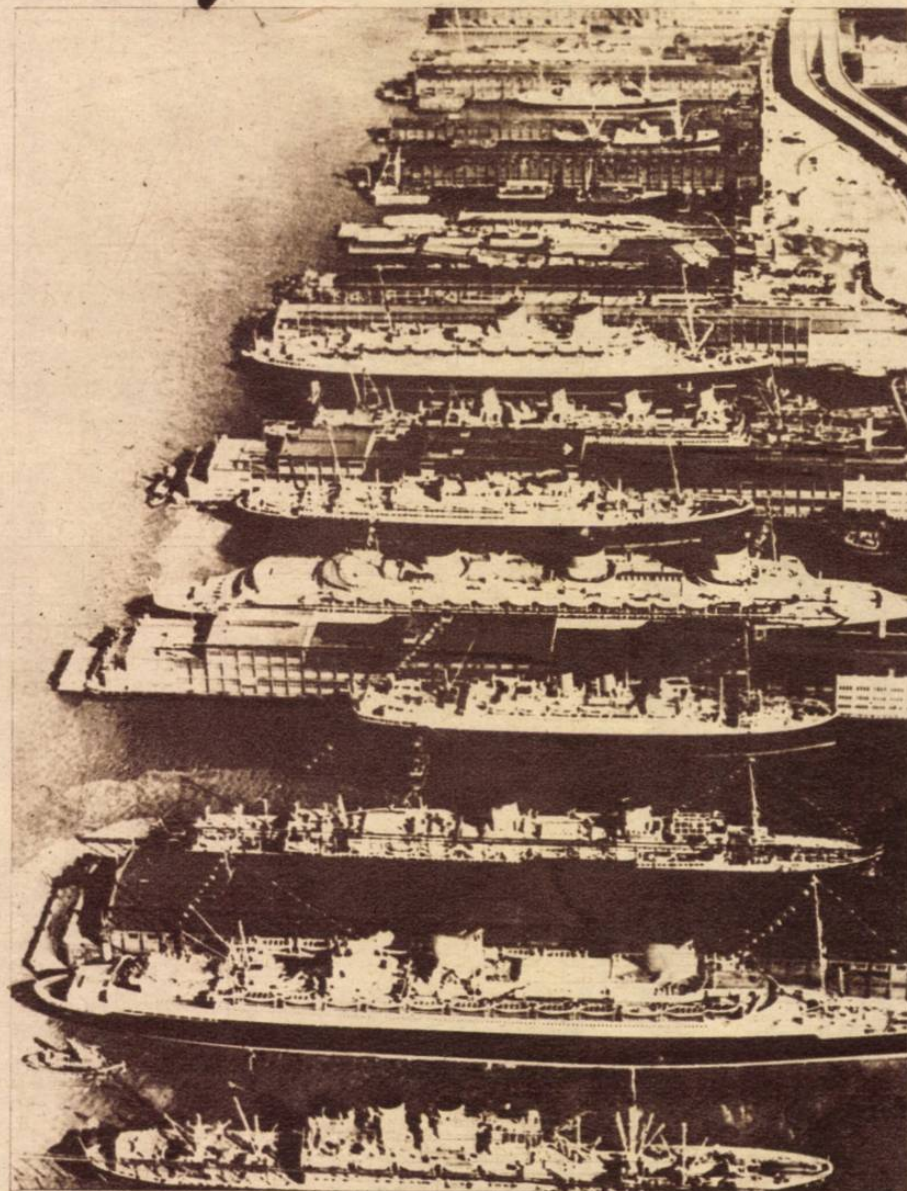
*putere marinimă
fără... vase*

„C U ce vapor plecați la Paris?” — „Nu știu încă. Prospecele trimise de Cook mă pun pe gânduri. „Queen Mary” mă ispitește din cauza vitezei lui, în afară de aceasta nu-l cunosc încă. Dar îmi place să călătoresc pe „Europa”, și totuși prefer atmosfera modernă de pe „Normandie”. De cinci ori am traversat Atlanticul pe el. Cred că pe „Normandie” voi călători și în acest an. De altfel bucătăria cultivată a acestui vapor mă pregătește pentru Europa”.

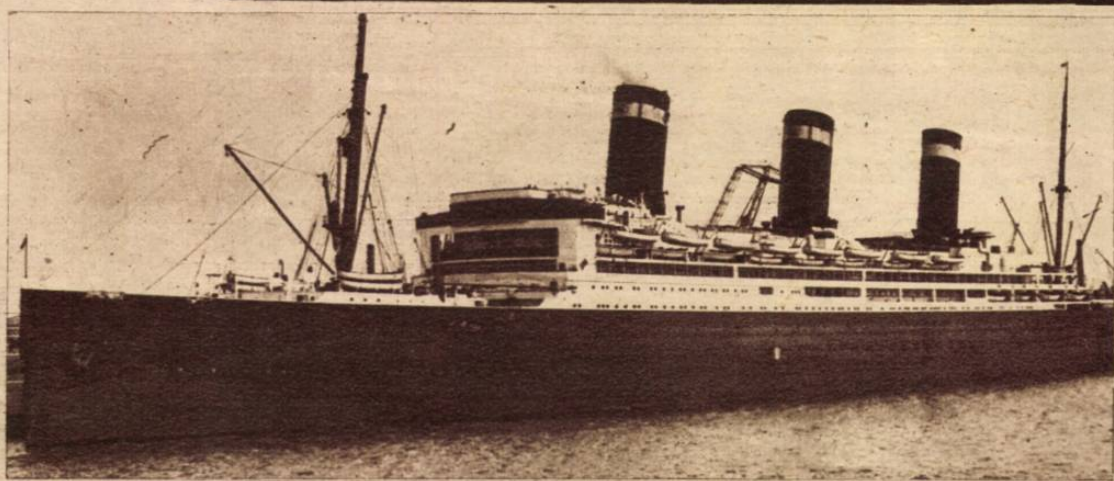
Astfel de conversații se puteau auzi pretutindeni în America înainte de izbucnirea războiului printre turiștii internaționali. Când era vorba de vase, se menționau numai marile linii de navigație europene. Ideia de a traversa Atlanticul pe un vas american nu-i venea aproape nimănui. Și nu-i de mirare, căci flota comercială a Statelor Unite consta în majoritate din vase vechi, care nu mai puteau face concurență vaselor europene moderne, atât de confortabil amenajate și cu gust instalate. În mândria lor americanii refuzau să dea armatoriilor subvenții de stat, spre deosebire de țările europene care prin vasele lor elegante atrăgeau turiștii americani. America nu era deloc interesată în privința turiștilor din Europa. Liniile Statelor Unite trebuiau deci să vadă cum o scot la capăt, fără subvenții din partea statului. De aceea echipajele flotei comerciale americane constau în majoritate din personal prost plătit, adeseori negri, prost instruiți. Astfel sufereau curățenia și siguranța pe vase, lucruri care erau ceva de la sine înțeles pentru toate vasele europene. În urma catastrofelor, cum a fost incendiul vasului „Morre Castle”, publicul american evita din ce în ce mai mult liniile de navigație proprii.

Fiecare armator european avea, în timpul iernii, câteva vase în porturile Statelor Unite, care preluau navigația dealungul coastelor și călătoriile de plăcere ale americanilor. În Havana, Miami, La Bahama și Jamaica se puteau vedea totdeauna coșurile cu culorile cunoscute ale liniilor ne-americane; iar călătoriile în jurul lumii, ca aceea în jurul Americii de Sud, americanii le organizau pe vase europene. Aceiași situație și în navigația de transport. Anglia posedă 14 armatori însemnați, iar America numai una cu renume, și anume „United States Shipping Board”. Se știa însă în lumea întreagă că această societate nu și construise ea însăși majoritatea vaselor, ci le cumpărase din mâna doua sau a treia. În afară de aceasta, o mare parte din vasele americane nu navigau sub pavilionul Statelor Unite, ci erau înregistrate ca aparținând unor armatori din Grecia sau Panama, pentru că nu le convenea Statelor Unite să trimeată în lume vase așa vechi ca aparținând „God's Own Country-ului”.

Acum în războiu se arată ce urmări desavantajoase are această indiferență a americanilor față de navigația lor. Din întregul tonaj mondial de 68,5 milioane tone, America posedă la izbucnirea războiului numai 8,5 milioane tone brute. Deci Statele Unite, arsenalul de astăzi al Mării Britanii și Uniunii sovietice, trebuie să aprovizioneze, folosind vasele lor care sunt o optime din tonajul mondial, pe aliații lor care luptă pe cealaltă parte a globului, cu trupe și muniții. Aceasta este una din cauzele principale ale neputinței lui Roosevelt de a-și ține promisiunile date.

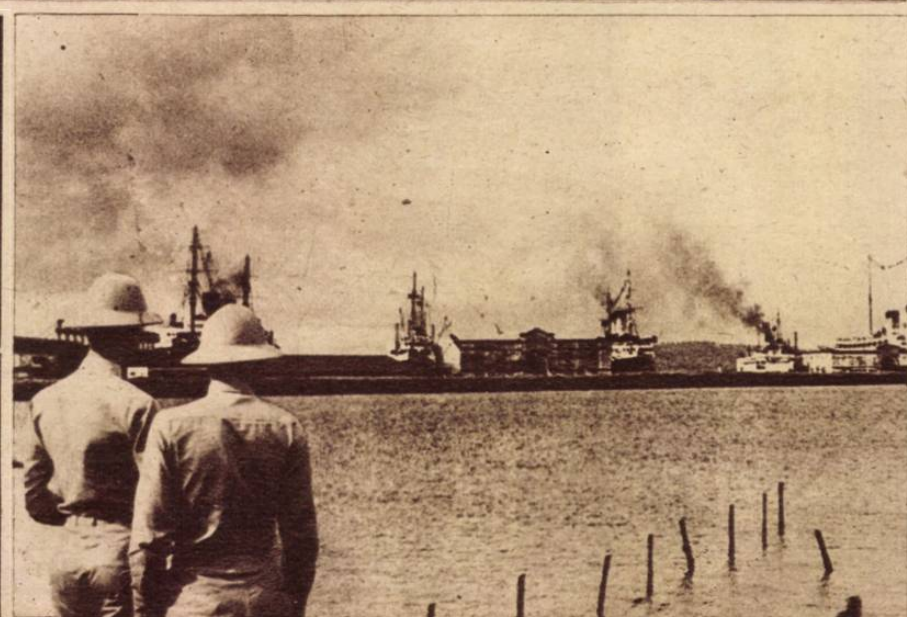

Dintre toate aceste vase de transport ce se îngrau odin-oară în portul New-York, niciunul nu era american.

Sus: Singurul vas cu care se mândreau americanii, până în anul 1937, era „Leviathan”. Acesta însă nu era decât vechiul vas german „Vaterland” confiscat de pe vremea războiului mondial.

Dreapta: Vase aglomerate la Balboa așteptând să le vină rândul la traversarea canalului Panama. Și aici tot numai vase străine se vad.

Studenți americani amuzându-se în timpul unei excursii pe puntea unui vas european.

*Strălucirea
unui surâs*

...dă farmec frumuseții Dvs., gra-
ție dinților albi, curați și îngrijiți.

Întrebuințați regulat, dimineața
și seara, pasta de dinți spumoasă
Emalin. Curăță perfect dinții, în-
tărește gingiile și răcorește gura.

PASTA DE DINȚI **EMALIN**
Lohse

In amintirea epocii diligențelor și ca un simbol de
tradiție adevărată, vechea casă Mouson din
Frankfurt a dat lavăndei sale, veritabile și deli-
cios aromate, semnul „cu diligență”

**MOUSON
LAVENDEL**

**Lama
albastră Gillette**

este lama de ras ce satisface pretențiile
cele mai dificile. Calitatea cea mai bună
a oțelului din care e fabricată, precum
și ascuțișul, ei incomparabil, au făcut
din această lamă o noțiune mondială.

4711.
Tosca
EAU DE COLOGNE

SIGURĂ DE SUCCES!

Apa de Colonia „Tosca” dă femeii moderne siguranța unui succes deplin; potrivită specificului feminin, ea unește în chip armonios distincția autentică cu cel mai ales rafinament. „TOSCA” e Apa de Colonia a femeii moderne.

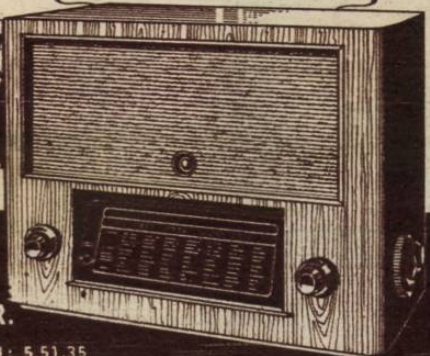
CADECA
CASA DE CADOURI

BULEVARDUL REGELE CAROL I No. 4

vă invită să vă alegeți cadourile pentru sărbătorile Crăciunului de pe acum • În prezent magazinul nefiind aglomerat veți putea fi serviți cu mai multă grijă și promptitudine, având totodată posibilitatea unei alegeri mai atente, după preferința Dvs.

Eumig
CUNOSCĂTORUL ALEGE
RADIO
EUMIG

REPREZENTANȚA
PENTRU ROMANIA **EUMIG S.A.R.**

BUCUREȘTI, CALEA MOȘILOR No. 45. TELEFON: 5.51.35

La **POMUL DE CRACIUN**

în căminul Dvs. va fi belșug și bucurie.

Căci lozul Loteriei de Stat al Cl. IV-a care se trage la 12 Decembrie 1942, îl va împodobi cu

M I L I O A N E

LOTERIA *la 12 și 13 Decembrie 1942*
tragerea clasei a 4-a **DE STAT**
PE CLASE

*Cel mai frumos
dar al naturii....*

sunt dinții sănătoși și albi. Dacă vă gândiți o clipă, câți oameni mai neglijează îngrijirea dinților, vă veți da seama, ce impresie minunată face o gură proaspătă cu dinți albi și sănătoși. Milioane de oameni întrebunțează zilnic CHLORODONT, dovada bunei calități a acestei paste de dinți.

Pasta de dinți
Chlorodont

KARIN HIMBOLDT

O NOUĂ REVELAȚIE A STUDIOURILOR

GERMANE

Heinz Rühmann și Hilde Sessak, parteneri ai Karinei Himboldt în filmul „Pilotul ghinionist”.

O recentă și răsunătoare premieră berlineză intitulată „Quax, der Bruchpilot” sau, pe românește „Pilotul ghinionist”, a avut, printre altele, darul de a releva talentul excepțional al unei noi și fermecătoare interprete germane.

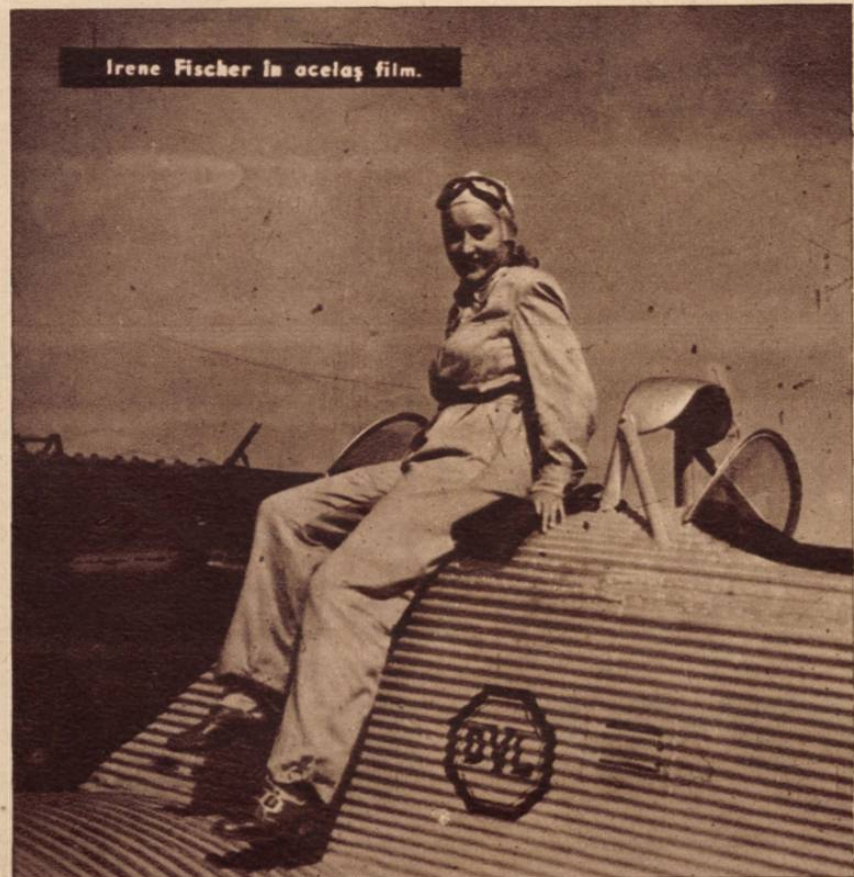
E vorba de partenera lui Heinz Rühmann din acest film, pe nume, Karin Himboldt, care într'adevăr nu e la prima ei realizare cinematografică, dar pe care lumina ecranului o pune abia acum în totală valoare, plasând-o în rândul celor mai talentate comediane.

Meritul desigur e al lui Heinz Rühmann, care nu e numai interpretul principal, ci și producătorul acestui film de succes și care i-a întrezărit posibilitățile de evoluție, încredințându-i rolul principal feminin, în acelaș ansamblu cu Hilde Sessak, Elga Brink și Irene Fischer.

Filmul acesta ni se anunță acum și nouă, așa încât vom avea ocazia să verificăm calitățile atât de preamărite ale noiei vedete.

Karin Himboldt, așa cum ne-o prezintă Heinz Rühmann în filmul său.

Irene Fischer în acelaș film.

Heinz Rühmann interpretând o scenă de mare efect comic.

FOTO:
TERRA

x560
T

NOILE MESERII ARTISTICE GERMANE

Cu ocazia vizitei făcute Galeriei de Tablouri din Dresda în anul 1934, Führerul și-a exprimat interesul pentru prelucrarea pietrelor prețioase de pe solul Germaniei. În baza acestor recomandări ale Führerului s'a început exploatarea vechii cariere de Corale și de Agate din Freiburg (Saxonia).

Coralul-Agata era prelucrat încă din veacul al 17-lea, în faimoasele manufacturi denumite „Manufacturi ale Cremenei Roșii”.

Datorită încurajării Statului, Asociația Atelierelor Artistice a putut prezenta încă din anul 1939 primele sale realizări artistice în domeniul prelucrării coralului-agatei. Aceste realizări au fost oferite Cancelariului Reichului.

Pietrele prețioase au fost prelucrate în diferite forme și scopuri folosindu-se și metale nobile: aur și argint. Succesul și recunoașterea meritelor muncitorilor artiști au fost deosebit de mari. Reprezentanți ai țărilor străine și-au arătat interesul pentru realizările atelierelor de artă germană.

Președintele Breslelor muncitorești din Germania, D. Möckel, un artist și meșter cultivat, înzestrat cu un gust subtil și cu multe și ingenioase idei și-a cucerit în domeniul muncii artistice merite deosebite.

În atelierele despre care vorbim sunt folosiți aurari și argintari, meșteri gravori și meșteri cizelatori, tăietori de pietre, șlefuitori, decoratori, sculptori, căutători de pietre prețioase și o serie întreagă de meșteri specialiști care colaborează la realizarea unei munci demne de interes.

Obiectele prezentate în ilustrațiile de față sunt opere de artă executate de atelierele conduse de Max Möckel.

Fiți și noapte

Cele 3 CREME HUDNUT
veghează la prospețimea, tineretea și sănătatea tenului Dvs.

Vanishing Cream

ca bază pentru
fard și pentru pudră

Special Cleansing Cream

pentru curățirea
impurităților și

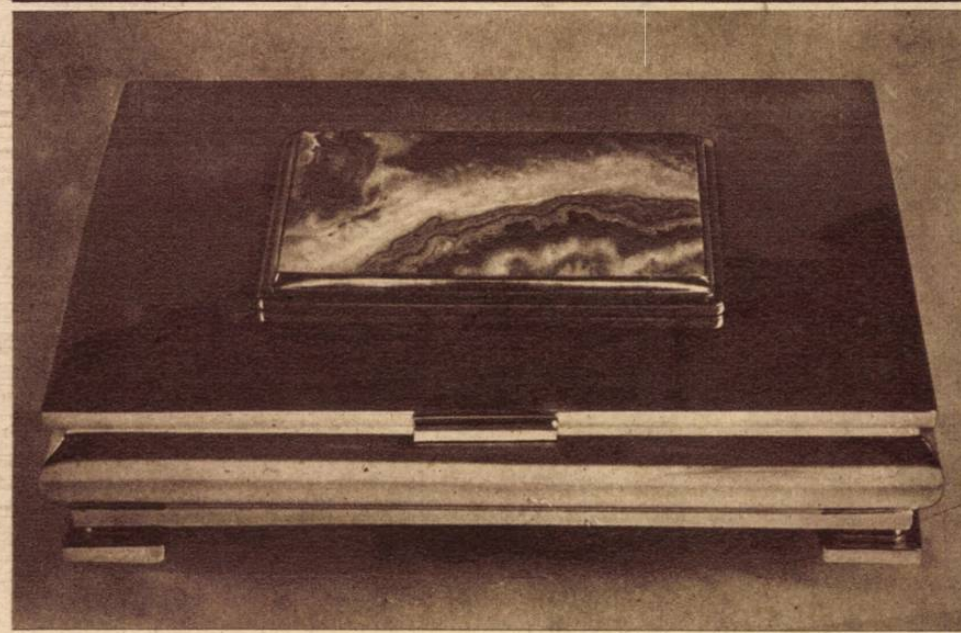
Skin and Tissue Cream

ca hrană pentru,
epidermă,

vă asigură un ten mat și
catifelat.

three flowers

HUDNUT

NUMĂRUL DE CRĂCIUN AL REVISTEI REALITATEA ILUSTRATA

APARE LA 18 DECEMBRIE

TIPĂRIT ÎN 5 CULORI ȘI ÎN 60 DE PAGINI
ACEST NUMĂR FESTIV CUPRINDE CEL
MAI INTERESANT ȘI MAI SENZAȚIONAL
MATERIAL REDACȚIONAL

Data fiind restricția hârtiei, care nu ne permite să tipărim numărul de
exemplare corespunzător cererilor, rugăm pe cititorii noștri să și-l rețină
din vreme la chioșcurile unde și-l procură de obicei.

Fiti modernă, fiti frumoasă

INTREBUINȚĂȚI
PRODUSELE

Kosztelitz

APE DE COLONIA

1919

FOIN COUPE

LAVANDE

AIMEÉ

MIURA

RUSSE

CINQ

Kosztelitz

*Elegantă și
calitate*

sunt cele două
caracteristice ale
ciorapilor **Tesyra**,
fie oă sunt fabricați
din mătase natu-
rală sau vegetală,
fie din lână.

Ciorapul
Tesyra

*Dela modelul super cel mai mic
până la modelul super cel mai mare...*

...puteți alege un
aparat de radio
cu această insignă!*

*Este semnul distinctiv, prin care apa-
ratele de marcă ale industriei radio-
fonice germane sunt certificate pentru
export, ca având calitatea unor pro-
duse de primul rang.

Demonstrații gratuite în orice magazin de specialitate

Cine ascultă radio - trăește în ritmul epocii.

Pag. 1

No.

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

D. prof. Ion Petrovici, ministrul culturii naționale, vorbind la serbarea Colegiului Sf. Sava.

D. prof. Gh. Brătianu rostindu-și cuvântarea de elogi la solemnitatea deschiderii Institutului de Istorie Universală „N. Iorga”.

Mai multe perechi de muncitori din Arsenalul Armatei au fost cununați, în aceeași zi, din inițiativa și cu concursul conducătorilor acestei instituții militare.

Crosul Național dela Băneasa-Trap

D. general I. Rășcanu depunând jurământul de primar general al Capitalei în fața d-lui general I. Popescu, ministrul de interne.

Număr
special
DE
Crăciun

60 PAGINI LEI 40

ANUL XVI — Nr. 828-829

DECEMBRIE 1942

ROMÂNIA ȘI GERMANIA

Umăr la umăr în lupta pentru noua construcție a Europei

La 4 Decembrie 1940 a fost semnat planul de zece ani pentru colaborarea economică între România și Germania. Prin lupta comună împotriva bolșevismului, legăturile între cele două țări s'au adâncit, prefăcându-se într-o soartă comună.

În noua organizație a Europei îi revin României sarcini de o însemnătate covârșitoare. Strânsa colaborare economică între România și Germania, creiază bazele pentru soluționarea multor probleme ale noii organizări a Europei.

Pentru a intensifica ridicarea producției sale, România primește din Germania toate mașinile și uneltele necesare ca și alte produse ale industriei germane. În cadrul unui schimb economic natural, piața germană devine de bușeu sigur al produselor românești de export, care prisosesc.

Această planificare cu perspective îndepărtate, face cu putință o colaborare strânsă, ale cărei foloase le simt încă de pe acum amândouă popoare și chiar celelalte națiuni europene prietene.

Colaboratori economici naturali în noua Europă

CRĂCIUNUL NOSTRU ȘI AL LOR

CEA mai frumoasă dintre sărbătorile creștinătății este de sigur Crăciunul cu simplele și solemnele sale tradiții și obiceiuri, în care trăește intensă amintirea nașterii lui Iisus.

Nașterea în sărăcia staulului din Betleem avea să dea lumii și istoriei o bogăție spirituală nouă, avea să transfigureze chipurile popoarelor, să canalizeze într'un anumit sens puterea lor creatoare în zămislirea valorilor culturale și spirituale. Cum se întâmplă de foarte multe ori în istorie, lucrurile mari și pline de semnificație trec nebagate în seamă și iată că venirea Mântuitorului în lume a fost minunată numai pentru cei trei magi și pentru mistica pereche a celor doi logodnici: Ioșif și Maria.

Deși steaua, evanghelică a indicat direcția în care se afla umilul staul, unde Mesia-prunc era încălzit de respirația bouului și a măgarului, n'au venit să se închine Dumnezeuului întrupat decât cei trei regi, personaje pline de mister și de măreție.

Cine poate ști ce se întâmplă în clipa nașterii lui Christos la Roma sau în cetățile orgolioase ale lumii? Niciun înțelept n'a înțeles nici după primele predicatii ale lui Iisus că lumea se va prăbuși și se va reconstrui pe alte baze în temeiul divinei sale înțelepciuni.

Crăciunul amintitor al unui Dumnezeu prunc, al unei mame sărmane care naște într'un staul, deși era ființa cea mai curată a vremurilor, este o sărbătoare a sufletelor noastre, o sărbătoare predilectă și dragă.

Lecția de modestie a Crăciunului, lumina pe care o proiectează simpla relatare a faptelor evanghelice, sunt de natură să îndrepte atenția noastră spre lumea celor săraci, a celor care suferă fără motivație spirituală, adică fără păcat și fără necesitatea răscumpărării. Și aceștia lipsiți și obiști sunt numeroși în jurul nostru și fapta noastră, firească ar fi să-i mângâie și să le ușureze poverile.

Mesia a venit pentru întregul neam omenesc. El a adus un mesagiu de înfrățire și de pace. De aceea predicele lui sunt calea spre Dumnezeu, spre adevăr și spre viața intensă spirituală.

Anul acesta vom sărbători cel de al doilea Crăciun de războiu. Un Crăciun de războiu prezintă două aspecte: este sărbătoarea noastră a celor care formăm frontul intern și sărbătoarea lor, a celor care durează cu preț de jertfă și de sânge lumea de mâine și țara de mâine a Mareșalului Antonescu.

Crăcinnul nostru al celor care muncim și lucrăm pentru ei va fi cum va fi.

Cu aceleași bucurii aproximative, cu aceleași revizuiți de conștiință în atmosfera de reculegere a cetaniilor bisericești. Dar Crăciunul lor, al celor mai buni dintre noi, cum va fi?

Întrebarea aceasta ne privește direct. Gândul nostru trebuie să se îndrumeze spre cei dragi care luptă, nădăjduesc și înving. Fiecare soldat este și trebuie să fie un mesager al lui Christos, un herald al Mesiei. Privit din acest punct de vedere soldatul ne apare investmântat în mantia unui sacerdoțiu laic, căci el oficiază pe frontul de Răsărit, slujba de isgonire a demonilor. Lupta vitejilor noștri este un dureros și eroic exercism. Și demonii se depărtează până la limita înfrângerii lor care va fi și începutul victoriei noastre.

Lângă Pomul de Crăciun, lângă luminile mai puțin de cât altădată, gândul nostru zboară spre cei care luptă pentru păstrarea țării, a culturii noastre creștine și a luminoselor noastre sărbători strămoșești.

Cei de dincolo de fruntariile refăcute, ale țării, cei care luptă la Răsărit, plămădesc o lume nouă în care credințele și idealurile noastre nu vor mai fi amenințate de nimeni și de nimic.

În fața țărân egiptean arându-și pe mântul cu mlașce rudimentare. În fund, Piramida lui Cheops, cea mai mare și mai veche dintre aceste misterioase monumente de granit ale Egiptului.

Vânzatori de cafea ambulantă pentru vizitatorii de altă dată ai piramidelor egiptene.

TAIINA PIRAMIDELOR EGIPTENE

DE CE OARE TOATE RĂZBOAIELE MARI AU TRECUT PE LA POALELE PIRAMIDELOR ?

In timp ce în apropiere se dau cele mai puternice bătălii cunoscute în istoria continentului negru, piramidele, acești martori tăcuți și misterioși ai trecutului și prezentului se înalță solitare și orgolioase către cerul cu safir al Africei.

În fața acestor gigantice monumente de granit a defilat o istorie veche de cinci milenii: perșii lui Cambyse, macedonenii lui Alexandru cel Mare, legionarii lui Cezar, cavalerii arabi ai lui Saladin, cuceritorul Țării Sfinte, mamelucii, armatele impetuoase ale lui Bonaparte și așa mai departe până în zilele noastre.

Escadrelle germane și italiene au străbătut adesea în zbor cerul de-asupra piramidelor în timp ce bateriile antiaeriene engleze erau instalate chiar în preajma lor.

În fond, se pune întrebarea: cine sunt acești misterioși paznici ai trecutului egiptean? Ce simbol înfățișează aceste figuri geometrice clădite din piatră, cu mii de ani în urmă?

O cercetare a interiorului unei piramide din cele aflate în regiunea orașului Cairo, va lămuri misterul bogat de senzuri al acestor monumente. Cea mai veche și mai înaltă dintre piramide este a lui Cheops construită cu 3000 de ani înainte de Cristos.

Odinioară, piramida lui Cheops era acoperită cu piatră lustruită. Astăzi timpul și mâna omenească au distrus această podoabă. Până în vârful piramidei trebuie să urci 208 trepte care au, fiecare, înălțimea de un metru. Fără ajutorul beduinilor, ascensiunea este aproape cu neputință.

De pe vârful piramidei lui Cheops se poate vedea cea mai frumoasă și mai completă panoramă a Nilului cu malurile sale verzi în preajma cărora s'au dat și se

vor mai da cele mai importante bătălii de pe continentul african.

Vizitarea interiorului piramidei este legată de un efort mult mai mare decât acela necesitat de ascensiunea ei pe fața exterioară. Vizitatorul va trebui să se târască pe o distanță de 110. metri trecând fără încetare printre pietre și ziduri străvechi.

Blocurile de piatră sunt atât de bine legate unul de celălalt încât un scriitor arab relatea că între ele nu se poate găsi loc nici pentru un ac. Culoarul care duce spre inima întunecoasă a piramidei este în unele locuri înalt de un metru. Pământul este lunecos și aerul închis de mii de ani, este cu greu improspătat de rarele canale ce conduc spre exterior. La capătul acestor osteneți, vizitatorul va găsi un fel de anticameră care conduce spre camera funerară de proporții mai vaste, a unui împărat al cărui sicriu de piatră este golit...

La ce oare au putut servi piramidele? În ce scop au fost construite? se întreabă vizitatorul, când după numeroase eforturi, se află în camera funerară a Faraonului. Și totuși pentru ridicarea unui asemenea monstru de granit s'au întrebuințat șase milioane de tone de piatră pentru a căror manipulare ar fi necesar un număr de 6000 de locomotive capabile să urnească fiecare câte 1000 de tone.

Herodot, marele istoric al Grecilor, pretinde că 100 de mii de oameni au lucrat la ridicarea piramidei câte trei luni în fiecare an. Cele trei luni corespundeau creșterii apelor Nilului și deci numărului forțat al agricultorilor. Pentru ridicarea Piramidei a fost necesară în primul rând construirea unui drum carosabil până în locul construcției. Blocurile de piatră erau aduse cu imbarcațiuni pe Nil. Calea care făcea legătura între locul de acostare și imensul șantier avea o lungime de un kilometru, lărgime de 20 de metri și un urcuș de 15 metri. Pentru terminarea lucrărilor preliminare constând din adunarea materialelor de construcție pe șantier, a fost nevoie de 10 ani. Cât despre construirea Piramidei ea a durat 20 de ani. Presupunând că un muncitor rezista 10 ani acestei munci gigantice, se poate socoti la 300.000 de oameni numărul muncitorilor întrebuințați. Sub regimul tiranic al Faraonilor, mâna de lucru a costat foarte puțin.

Herodot relatează în această privință un detaliu pitoresc: „Pe piramida lui Cheops se arată în caractere hieroglifice ceea ce s'a cheltuit în ridichi, ceapă și usturoiu, pentru hrana muncitorilor, și-mi amintesc foarte bine că interpretul mi-a spus că suma s'a ridicat la 1600 de talanți”. Adică o sută de milioane de franci la cursul actual. Monumentele arhitectonice cele mai rezistente formează subiectul unor controverse interminabile.

Geografii cari au pretins că piramidele au fost construite pentru a constitui o perdea de protecție a vegetațiilor de pe malurile Nilului, au fost oameni lipsiți de imaginație, căci dacă ar fi fost vorba de ridicarea unei asemenea perdele de protecție, probabil că ele n'ar fi trebuit să capete forma geometrică pe care o au. Și apoi acești geografi au uitat că vântul care usucă plantațiile și care bate dinspre deșert are direcția Sud-Est și nu direcția Sud-Vest.

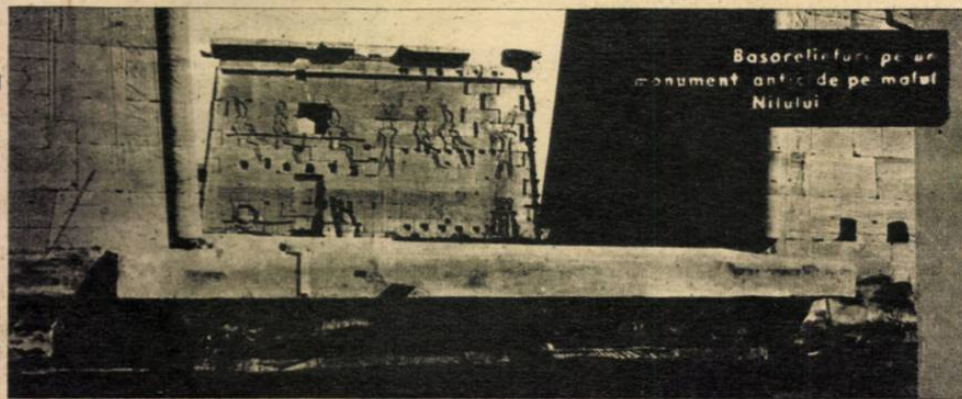
Cavalerii arabi care au cucerit odinioară Egiptul știau că egiptenii din antichitate se imormântau aici împreună cu valorile mobiliare cele mai prețioase.

Ei își închipuiau că întocmai micilor morminte subterane pe care le jefuiseră în Valea Regilor, piramidele ar fi fost și ele morminte conținând lucruri de mare preț. Arabii nu reușeau să găsească poarta care deschidea accesul în interiorul piramidei. Ei știau însă că oțetul atacă piatră și calcarul și au turnat o mare cantitate din acest lichid pentru a provoca în blocurile de piatră dela baza piramidelor, eroziuni.

Curând și-au dat seama că producția pe zeci de ani a tuturor viilor lor, n'ar fi fost suficientă pentru scopul propus. Cavalerii arabi au trecut atunci la asediul în regulă al piramidelor. Cu lovituri de catapultă și de balistă ei au reușit să distrugă piatră poleită care acoperea treptele exterioare ale monumentelor. Din această piatră șlefuită s'a construit mai târziu palatul sultanului din Cairo. După numeroase bombardamente de acest fel piatră care acoperea intrarea în piramidă a căzut și jefuitorii însetați de aur au pătruns în interior unde n'au găsit decât coridoare lungi și întunecoase la capătul cărora nu se aflau comorile dorite.

Campania lui Bonaparte în Egipt a dat studiilor egiptologice un avânt considerabil. Toate piramidele erau într'adevăr mormintele celor mai orgolioși și mai falnici regi. Deoarece Faraonii erau considerați de popor ca având o origină divină, după moarte, trupul lor trebuia să fie ferit de soarta oricărui cadavru.

Faraonii morți se bucurau de un cult ale cărui rituri erau de esență religioasă. Dovada acestei afirmații o constituie templul legat printr'un tunel subteran de piramida lui Kefren. În templul amintit se oficiază cultul

Basoreliefuri pe un monument antic de pe malul Nilului.

Studenti egipteni la o manifestație naționalistă organizată la poalele piramidelor

Ghidul egiptean explicând unui grup de excursioniști istoria piramidelor

Faraonului mort, iar în piramidă se afla depus trupul regelui zeificat.

Toate aceste presupuneri, constatări și ipoteze se potrivesc oare Piramidei celei Mari? După părerea lui Ibn Baduta, marele călător arab din veacul al 14-lea, faraonii Egiptului, care erau avertizați de astrologi de potopul ce urma să se reverse asupra lumii, au ridicat piramidele pentru a înscris în piatra acestor monumente cunoștințele și progresele la care ajunsesse știința timpului. O anumită legendă locală confirmă relatarea lui Ibn Baduta pe care cercetările arheologilor o înlătură deoarece se știe că potopul a fost anterior construirii piramidelor.

Totuși, toate legendele conțin un sămbure de adevăr și de câteva decenii cercetările oamenilor de știință au venit să susțină conținutul celei relatate mai sus.

Intr'adevăr, Piramida cea Mare este cel mai complet tratat de geometrie, de geodezie și astronomie pe care ni l'a lăsat antichitatea. De veacuri, astronomii ajutați de progresele tehnice au încercat să calculeze distanța care separă pământul de soare. În anul 1900, datorită lucrărilor făcute de 18 observatoare împrăștiate pe întreaga suprafață a globului, s'a găsit că cifra de 114 mil. 208.000 kilometri corespunde distanței căutate. Ei bine, această cifră nu este altceva decât înălțimea Marei Piramide înmulțită cu un milion.

Numărul Pi, adică lungimea cercului, se află și el inclus în proporțiile acestui monument. Dacă adunați cele patru laturi ale piramidei aflați cifra 941,28. Împărțind această cifră la de două ori înălțimea piramidei ($2 \times 198,208$) veți găsi pe faimosul Pi adică 3,1416 care v'a dat atâtea griji în liceu. Dacă se înmulțește lungimea anticamerei care duce la mormântul Faraonului cu 3,14 veți găsi numărul ziselor anului astronomic adică 365,242.

Piramida cea Mare este astfel plasată, încât ea este vârful unui triunghi a cărui înălțime împarte delta Nilului în două jumătăți egale. De asemenea meridianul care trece prin centrul Piramidei este mai exact decât cel de la Paris și dela Greenwich, deoarece el străbate mai multe continente.

Abatele Moreux care a studiat multă vreme Piramida cea Mare și care susține că acest monument al antichității ascunde nenumărate taine, a putut să scrie cu dreptate rândurile următoare, prilejuite actualului război din Africa:

„Oare evenimentele prin care trece astăzi pământul african vor contribui la soluționarea atâtor mistere care învălue monumentele antice civilizații faraonice? Oare armatele care luptă astăzi acolo vor contribui la cunoașterea acestor taine întocmai cum odinioară expediția napoleonică a fost începutul celor mai temeinice cercetări arheologice?”

Marea moschee din Cairo văzută de un fotograf capricios

MAX SCHMELING

OMUL CARE A MURIT ȘI A INVIAT DE TREI ORI

ZIARELE ne-au adus vestea că Max Schmeling, fostul campion mondial al boxului la categoria grea, se retrage din lumea ringului.

Motivele pentru care acest boxeur de rare posibilități renunță la o carieră strălucită sunt din nefericire două: Max Schmeling a împlinit recent vârsta de 40 de ani, vârstă la care de obicei boxeurii se retrag de pe ring, pe de altă parte ilustrul Max a fost grav rănit în luptele pentru ocuparea insulei Creta și aceste răni sunt de natură a-l face inapt pentru oboselile vieții sportive.

Când vestea retragerii de pe ring a lui Max a fost cunoscută la Berlin, ziariștii sportivi au fost de părere că ea nu corespunde adevărului, că este o glumă de-a lui Max, care din timp în timp are obiceiul de a muri pentru a reînvia apoi.

Ziariștii berlinezii și-au amintit că până acum s'a anunțat de trei ori moartea lui Max Schmeling.

MOARTEA Nr. 1

Max a murit pentru prima oară atunci când împlinise vârsta de 14 ani. Pe vremea aceea viitorul campion contractase o infecție intestinală, complicată cu o meningită. Într-o zi el și-a pierdut conștiința.

Medicul care-l îngrijea îl socotea pierdut și comunică și părinților părerea sa.

Părinții boxeurului, țărani simpli dar cinstiți din Brandenburg, au crezut că Max murise, și cu lacrimi în ochi au rugat pe un prieten să declare decesul la serviciul stării civile.

Prietenul s'a executat.

Dar la câteva ore după aceasta, Max și-a revenit din leșin și bucuroși de a-l revedea trăind, părinții au uitat să mai prevină pe ofițerul stării civile.

Iată de ce atunci când boxeurul a devenit celebru și când reporterii au venit în satul lui natal pentru a face o anchetă, la întrebarea privitoare la numitul Max Schmeling, funcționarul municipal care fusese interogat a răspuns cu o sinceritate perfectă, după ce consultase mai multe registre:

Dreapta: Max Schmeling, la vârsta de 21 ani, alături de mama lui.

Jos: Celebrul boxeur german semnând autografa admiratorilor cu prilejul unei recente vizite făcute la Paris.

Max Schmeling și soția sa, vedeta de cinema, Anny Ondra, asistând la un match de box.

— Max Schmeling! A murit în anul 1918!

MOARTEA Nr. 2.

După faimosul match în Statele Unite, susținut împotriva lui Joe Louis, pentru titlul de campion mondial, Schmeling reveni în patrie, la Frankfurt-au-Mein, unde-l aștepta gingașa sa soție, Anny Ondra.

Celebra vedetă de cinema urmărise la radio, dramaticele și pasionatele faze ale matchului, în casa d-rului Joseph Goebbels, prieten intim al boxeurului.

Câteva săptămâni după revenirea lui Max din America, în cursul unei furtuni violente, un fulger a incendiat casa boxeurului.

Focul a fost stins dar ziarele au anunțat că Schmeling și-ar fi găsit moartea sub ruinele casei sale. Aceasta a fost moartea Nr. 2.

MOARTEA EROICĂ

În anul 1939, când a izbucnit conflictul actual, Max Schmeling era în vârstă de 35 de ani.

Boxeurul s'a prezentat în fața autorităților militare cerând să fie admis ca voluntar într'un corp de parașutiști.

Comisia de recrutare a dat însă următorul verdict descurajant pentru Max:

„Sunteți fiziceste impropriu pentru serviciul de parașutist!“. Într'adevăr, un accident de tinerețe îi cauzase răsucirea unui tendon, ceea ce-l împiedeca să întindă degetul.

Comisia se temea că nu va fi capabil să manevreze prompt parașuta. Schmeling se duse la un chirurg și suportă o operație foarte delicată, în urma căreia degetul în chestiune redeveni normal.

Prezentându-se pentru a doua oară în fața comisiei de recrutare, a fost admis în corpul parașutiștilor.

În Mai 1941 a participat la invazia Cretei. Englezii au anunțat că a fost ucis în cursul unor bătălii. S'a crezut căva timp că murise, până când desmintirea unui post de radio german anunța că Max Schmeling trăiește.

În realitate, boxeurul fusese grav rănit și starea lui necesita o lungă odihnă. Max a obținut un concediu pe care l-a petrecut împreună cu soția sa pe o moșie a lor din Pomerania. Dela conacul acestei moșii Max și-a anunțat retragerea din cariera sportivă. Reporterilor sceptici el le-a dat următoarea explicație:

„Ori de câte ori am murit, n'a fost deloc serios. De astă dată însă am fost rănit și știrea e ceva mai serioasă decât au fost cele trei ...decese ale mele.

Un REGE

dansează la MARSILIA

Maestrul de balet al Corpului de Dansatori Regali pe nume Ramon

Iată, acesta este Majestatea Sa Yao Naba în persoană. El își rezervă de predilecție rolul de tamburist, apărând astfel pe scenă împreună cu dansatorii lui

Jos: Scenă de teatru mimat, interpretată de dansatorii lui Yao Naba

depărtatului Sudan a putut fi văzut apărând într-o superbă haină brodată cu roșu sau verde interpretând dansurile războinice ale tribului său.

Suveranul Yao Naba are patima coregrafiei. I se pare că arta pașilor ritmați după sunetele muzicii este o artă sacerdotală și regală. În consecință, Yao Naba este de părere că un Suveran nu poate să facă nimic mai înălțător și mai spiritual decât să danseze.

Dacă ne gândim la semnificația dansului la popoarele primitive, dacă încercăm să realizăm însemnătatea riturilor coregrafice care se confundau cu cele religioase, atunci înțelegem pasiunea regelui dansator.

Dar să vedeți ce surpriză au avut francezii care au asistat la baletul condus de suveranul sudanez.

Spectatorii au fost de părere că Yao Naba este un mare artist, un fel de Serge Lifar al negrilor, un dansator de elită.

Interesant este faptul că o mare parte din curtea acestui Suveran de culoare, practică arta coregrafiei.

Yao Naba a apărut pe scenă înconjurat de pajii și de șambelanii săi dintre care câțiva într-aripați.

De fapt știți de unde provin acești dansatori?

Ei sunt soldați francezi care au luptat în Siria împotriva englezilor.

Yao Naba a rămas fidel francezilor și a emigrat în Franța împreună cu o parte din unitatea în care era încadrat.

El nu și-a uitat somptuoasele costume de dansator și de suveran.

Spectacolele lui Yao-Naba au dat rețete destul de ridicate pe care Suveranul de culoare le-a destinat ajutorării familiilor soldaților francezi aflați în captivitate.

Critica a înregistrat elanul cu care acești dansatori exotici au dansat în fața burghezilor, evocându-le atmosfera pătimașă și bucuria sălbatecă a vieții din îndepărtatele regiuni sudaneze.

Yao-Naba este prin persoana și arta lui un omagiu pe care imperiul colonial al Franței îl aduse metropolei în zilele grele de astăzi.

Dreapta: Negrii dansând în costume și cu măști de ceremonie eroică

Dansatorii lui Yao Naba au în mișcare ritmul autentic al dansurilor mistice africane

ESTE ciudat că în aceste momente, când atenția unanimă este îndreptată spre fronturile de luptă ale planetei, mai există oameni originali, suficient de deosebiți pentru a putea atrage atenția semenilor lor prin altceva decât prin fapte de arme.

Cele de mai sus se referă la Suveranul de culoare Yao Ernest-More Naba, rege al triburilor Mossi din Sudanul francez, care s'a stabilit de câțiva timp în Franța!

Ei bine! Majestatea Sa Yao Ernest este un Suveran extrem de simplu. Atât de simplu încât a acceptat să facă parte dintr'un corp de balet care a dat reprezentații la târgul din Marsilia.

Tradiționalul târg din Marsilia, care are loc anual, prilejuește diferite manifestări și reprezentații de artă, de care publicul orașului închinat Fecioarei Maria este foarte lacom.

Pe scena unui teatru marsiliez, Suveranul în-

D. De Valera, șeful Irlandei libere

ENIGMA

irlandeză

EXISTA într'adevăr o enigmă irlandeză care nelinește de decenii pe oamenii politici ai Angliei. Cu toate menajamentele cu care Anglia se comportă față de cele două Irlande, — cea liberă și cea incorporată, imperiului britanic, — tendința de unire a acestor două părți ale aceleiași țări, se manifestă periodic cu o vehemență militară și politică destul de elocventă.

Lupta pentru libertatea Irlandei, a început de mult și a culminat în timpul războiului trecut când întreaga Irlandă unită și solidară s'a ridicat împotriva Angliei, angajată ca și acum într'un crâncen războiu mondial.

Atunci, forța Angliei a suprimat elanurile liberatoare ale patrioților irlandezi și, după o rezistență înverșunată, guvernul provizoriu al Irlandei libere a fost nevoit să dea următorul ordin dramatic:

„Pentru a pune capăt masacrelor populației civile lipsită de apărare, membrii Guvernului provizoriu prezenți la Cartierul General au decis să se predea fără condițiuni iar comandanții tuturor forțelor republicane vor ordona oamenilor lor să depună armele...”

Faptele acestea se petreceau în plin războiu mondial, la 16 Aprilie 1916. Patrioții Irlandezi care se revoltaseră împotriva Angliei fuseseră striviți. Patrice Pearse, comandantul armatei „Voluntarilor” semnase capitularea, după săptămâni de lupte sângeroase și eroice. Pretutindeni acești „voluntari” se băuseră ca niște uriași și ordinul lui Pearse de dezarmare și capitulare n'a fost executat decât împotriva voinței unanime. De Valera, actualul președinte al statului liber irlandez, ocupa cartierele estice ale orașului Dublin. El n'a depus arme decât la data de 3 Mai, „Am făcut mai mult decât credeam că putem face” — a spus el.

Pearse și ceilalți conducători ai revoltei au fost încarcerati în închisoarea Arbour Hill. În chiar curtea închisorii, generalul britanic Maxwell a pus să se sape o groapă lungă de treizeci de metri, capabilă să primească trupurile a 60 de oameni. Apoi el a ordonat să se toarne o cantitate mare de var pentru ca nici măcar cea mai mică urmă a rebelilor să nu rămână.

Arestatii au fost executați în fața groapei, cu excepția locotenentului Pearse, James Connolly, care a fost ucis în celula sa. Patrice Pearse a avut timp să strecoare mamei sale acest scurt bilețel care arată starea de spirit a părinților irlandezi.

„Moartea aceasta este tocmai aceea pe care am cerut-o lui Dumnezeu în rugăciunile mele. O moarte de soldat pentru Irlanda și pentru libertatea ei”. Cei cari au scăpat dela execuție, printre cari și președintele De Valera, au publicat după câteva zile, un manifest în care spuneau:

„Am reușit să dovedim că Irlandezii sunt gata să moară pentru libertatea și independența lor. Vor veni de sigur alții care vor relua lupta noastră din punctul unde noi am fost obligați să o abandonăm”.

Dreapta: Peisaj caracteristic de țară din Irlanda

Intr'adevăr, lupta a fost reluată cu intensitate crescândă în anii 1921, 1923 și 1937. Ultima dintre aceste lupte a fost de natură pur politică. În 1937, Irlanda s'a proclamat independentă. Proclamația a fost dată la Dublin și un an mai târziu, Parlamentul britanic a trebuit să se supună faptului împlinit. Totuși Londra a aranjat astfel lucrurile, încât partea de Nord a „Insulei Verzi” compusă din șase comitate a fost constituită într'un stat aparte numit „Ulster” controlat de britanici.

Iată însă că în zilele noastre reîncepe lupta pentru libertatea și independența Ulsterului. Armata irlandeză și partidul național refuză să recunoască divizarea politică a Irlandei și cere alipirea celor două state sub același regim politic. Statul Eire vrea să se alipească de statul Ulster.

Acum câteva săptămâni s'a anunțat că patrioții irlandezi au ridicat din nou armele împotriva Angliei, a cărei situație este mai dramatică decât cea din trecutul conflict mondial.

Patrioții irlandezi reproșează englezilor faptul de a fi îngăduit trupelor americane să staționeze în Ulster și de a intenționa să antreneze Irlanda în conflict. Pentru acești patrioți nu se poate tolera împărțirea irlandezilor în oameni liberi și în sclavi (cei din Ulster). „Separația aceasta arbitrară, trebuie să ia sfârșit”, aceasta este teza guvernului Irlandei libere.

Trebuie să spunem, că atunci când s'a trasat frontiera dintre cele două state, numeroase locuințe s'au găsit repartizate între cele două țări. Datorită războiului aceasta situație cu totul specială a dat loc la complicații. Astfel, numeroase familii au suferit în teritoriul beligerant din care cauză nu pot consuma mâncărurile preparate în bucătăria aflată în teritoriu neutru.

De asemenea, în timp ce ferestrele care dau în spre Eire pot fi iluminate, cele care dau în

De teama revoluției, populația Ulsterului este păzită cu strășnicie de armată britanică, la orice sărbătoare populară

spre Ulster trebuie să fie camuflate. Este suficient să faci câțiva pași pentru a trece dintr'o țară beligerantă într'una neutră și câteodată pentru a face această călătorie n'ai nevoie să ieși din casă.

Călătorul care a străbătut în zilele păcii satele irlandeze și care a stat de vorbă cu sătenii acestei țări, i-a auzit spunând adesea:

— Ah ! n ziua când Pat al nostru va reveni din America...

Aproape toate familiile din insula Verde își au câte un membru în America. Deoarece irlandezii sunt foarte prolifici, ei au emigrat în America atunci când patria le-a devenit neîncăpătoare. Și astfel țara așezată la limitele Europei, flancată de singurul și secularul ei inamic, Anglia, nădăjduia că-și va recâștiga libertatea și independența cu sprijinul irlandezilor emigrați în America.

Intr'adevăr, cea mai mare parte dintre irlandezii emigrați în America nu și-au uitat patria mamă. Ei au ajuns la situații deosebite în poliția și în administrația americană.

Fiecare irlandez rămas în patrie așteaptă ziua când fratele sau ruda i se va întoarce din America, pentru a participa cu experiența câștigată dincolo de ocean la marea luptă de eliberare. Pe de altă parte, americanii au simpatizat întotdeauna lupta de eliberare a irlandezilor de sub tutela politică și militară a Angliei. Și această simpatie a devenit de mai multe ori concretă, cum s'a întâmplat în anul 1939, când Londra a trebuit să evacueze ultimele baze navale pe care le ocupa în statul liber Eire. Insuși De Valera s'a născut la New-York și datorită pașaportului său american a putut scăpa represaliilor sângeroase din 1916. Președintele statului liber, personifică pentru întreaga Irlanda, ajutorul pe care irlandezii îl așteaptă dela frații lor de dincolo de ocean.

Anul acesta, americanii au debarcat în nordul Irlandei dar nu ca liberatori ci în calitate de aliați ai britanicilor. Iată unde duc absurditățile democratice.

La drept vorbind, vre-o sută de mii de ingineri și de specialiști americani au sosit în Ulster cu mult înainte de intrarea Americii în războiu. Ei trebuiau să amenajeze baze aeriene, deoarece Washingtonul consideră statul Ulster drept o bază aerieană avansată în fața teritoriului european.

Sus: O vedere din Belfast, orașul care are cel mai mult de suferit de pe urma represaliilor engleze, la fiecare mișcare de revoltă

Dreapta: William și Patrick Pearse, cei doi mari luptători pentru libertatea Irlandei

Stânga: Manifestanți naționaliști irlandezi conduși la poliție de gărzi engleze, pe străzile Belfastului

Mai multe regimente de americani, printre cari și unități formate din negri, au sosit în urma specialiștilor. Irlandezii nu recunosc în acești mesafiri rudele dela care așteptau eliberarea lor. Și nu pot admite că 12.000.000 de frați ai lor, deveniți cetățeni americani, să nu poată constitui o forță politică în stare să rezolve odată pentru totdeauna problema independenței și libertății lor.

Anglia regretă amarnic faptul că a părăsit, în 1939, bazele navale ce i-au fost acordate în 1937 prin tratatul anglo-irlandez. De asemenea, Anglia mai regretă că a renunțat la dominația asupra Irlandei ai cărei fii sunt excelenți soldați.

Deoarece Irlanda este un stat sărac și lipsit

de industrie, Anglia a încercat s'o blocheze pentru a o forța să intre în războiu alături de ea. Astfel zierele irlandeze sunt amenințate cu încetarea apariției din lipsa hârtiei, tremurile nu funcționează din lipsa cărbunilor iar rația de pâine este cea mai mică din Europa. Totuși Irlanda a repetat prin glasul președintelui ei De Valera, decizia de a rămâne în afara conflictului.

Irlanda liberă s'a considerat întotdeauna un stat european creștin. În timpul războiului civil din Spania printre primii voluntari care s'au înrolat în armata generalului Franco au fost Irlandezii generalului O'Duffy. Irlanda nu poate înțelege alianța ciudată pe care Anglia

(Continuare în pag. 23)

Vedere dintr'un sat irlandez

Jos: O fotografie din Dublin, care arată în ce hal ajunsese orașul în timpul revoluției din 1916

Tinere tătare evaluând în dansuri naționale în fața soldaților germani și români.

O frumusețe tatară.

TĂTARI din CRIMEA

POPOARE REDESCOPERITE IN UNIUNEA SOVIETICĂ

ACUM 25 ani, când Sovieticii și-au început dominația în Estul Europei, ei au proclamat eliberarea popoarelor de sub jugul reacțiunii. Fiecare dintre „popoarele eliberate” a primit un stat propriu sovietic în cadrul Uniunii Sovietelor. Curând însă s'a arătat că în aceste state guvernau numai emisarii din Moscova și că culturile naționale, limbele, datinele, tradițiile religioase și istorice existente erau înăbușite în cultura unitară sovietică. Abia astăzi, când sunt rupte lanțurile acestor forme sovietice, se recunoaște câtă viață poporană a fost distrusă sub presiunea lor.

Peninsula Crimeea este locuită de numeroase rase, resturile unei istorii agitate; tătari, ucrainieni, bulgari, greci, armeni și caraimani. Cei mai numeroși sunt tătarii. Ei trăiesc aci de secole, manifestând, ca ciobani, viticultori și grădinari, o intensă viață socială și culturală. Centrele principale ale tătarilor au fost Bachticissarai, Karassubasar și Stary Krym. Bachticissarai fiind chiar capitala Crimeei. Înainte de dominația bolșevică, tătarii se bucurau de o largă libertate culturală, ei purtau costumele lor naționale, își citeau ziarele lor în litere arabe și puteau să-și urmeze nestânjenți cultul lor mohamedan.

Astăzi toate acestea sunt distruse. La Bachticissarai un singur minaret este un martor singuratic al unei splendori trecute, mai bine zis distruse. S'au luat poporului tatar costumele

naționale, punându-i-se la dispoziție îmbrăcămintea uniformă sovietică. S'a luat tătarilor țara lor, viile, profesiunile lor țărănești, meșteșugul lor. Li s'a interzis să se roage conform cultului lor, s'au dărâmat minaretele, și unde înainte Mullah se închina în fiecare dimineață și seară spre Mekka, acolo au fost adăpostite în cel mai bun caz rezerve de tot felul. Tăcute, resturile unei moschei învinovățesc un sistem care tindea să uniformizeze și proletarizeze orice popor.

Ceea ce a înăbușit aci, exterior, bolșevismul, trăiește însă mai departe în inimile acestui popor dragostea pentru pământ și pentru datinele strămoșești. Chiar dacă bolșevicii au stagnat meșteșugul național, totuși fiecare familie posedă în satele de aci o comoară de stofe brodate și țesute în ascuns, vase frumoase din cupru, lucruri care acum apar din nou la lumina zilei. Îndeosebi generația bătrână a salvat și s'a îngrijit de aceste valori naționale, în timp ce tineretul crescut în școlile bolșevice era înstrăinat sistematic de aceste datine strămoșești. Acum un an, când soldații germani și români au cucerit Crimeea, ei au fost salutați de către tătari ca eliberatorii de sub sclavia bolșevică, căci aceștia nu uitaseră că în anul 1918 țara lor a mai fost odată eliberată de teroarea bolșevică de către trupele germane.

Oriunde se stabilea soldatul german sau român, fie la Kerci sau la Sevastopol, pretutindeni tătarii erau prietenoși și gata să le dea un ajutor. Cât de simplu ar fi fost bivuacul tatar, totuși, spre deosebire de cele rusești, era curat, iar ospitalitatea exemplară.

În cursul ocupației s'a stabilit un raport amical între trupă și populație. Câteodată tătarii își scot vechea îmbrăcăminte de sărbătoare și dansează la sunetul ciudat al viorilor stridente și tobelor pline de ritm pentru oaspeții străini. Tătarii din Crimeea sunt un popor religios, și imediat după eliberarea lor de sub dominația bolșevicilor ei au început să-și restaureze moscheele. Astăzi mullahul invită iarăși, ca în timpurile de odinioară, la rugăciune.

„Crimeea eliberată”, este titlul ziarului tatar, care se editează și se tipărește cu ajutorul oficiilor germane, un ziar citit de tătari și în cele mai îndepărtate și singuratice sate din munți, căci, cu toate că sunt simplii țărani, meșteșugari sau ciobani, ei știu că în timpurile hotărâtoare de astăzi se va decide și soarta poporului lor.

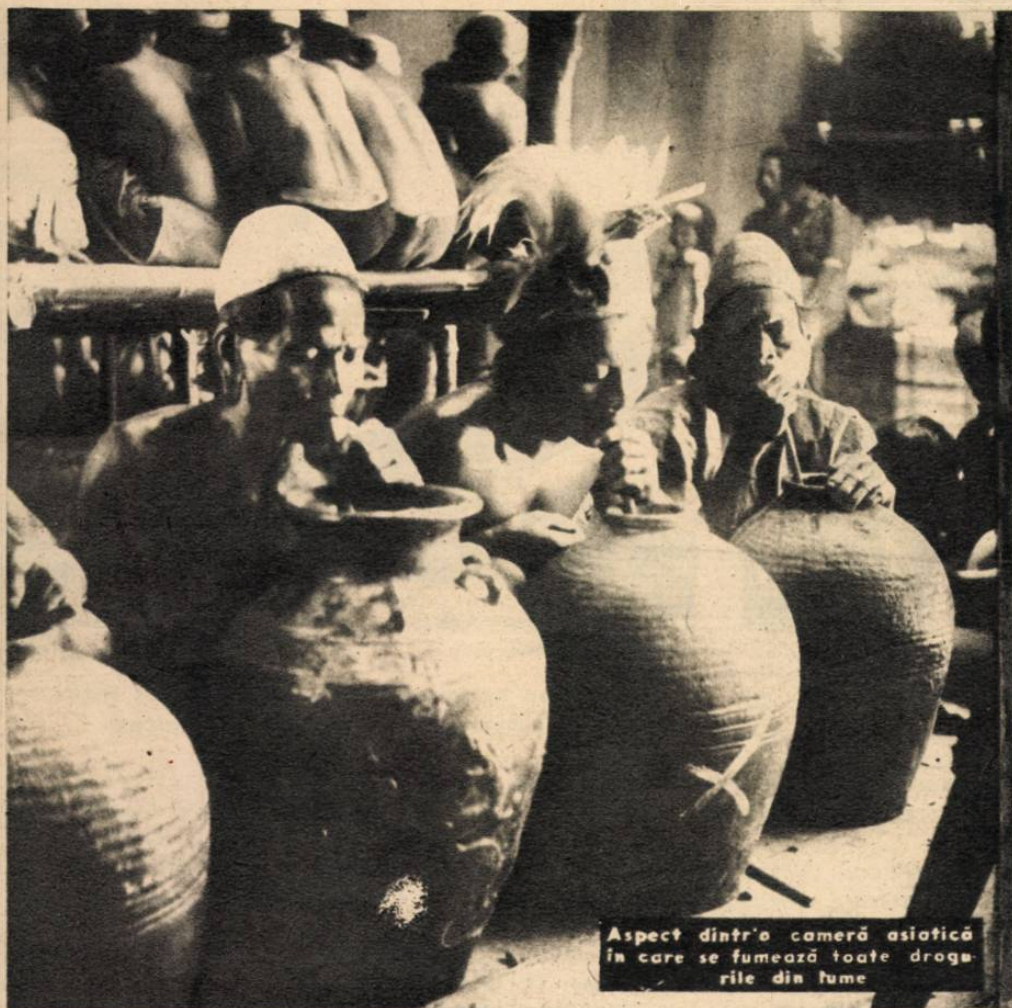
Țărani tătari pe piața din Bachticissarai.

Copii de tătari într'un sat din munții Crimeei.

SINUICIDERE A ALBA

Aspect dintr-o cameră asiatică în care se fumează toate drogurile din lume

În timp ce pe câmpurile de luptă împrăștiate pe întreaga suprafață a globului, soldați aparținând națiunilor beligerante mor eroic, există oameni care se asasinează lent prin folosirea unor droguri periculoase dătătoare de viziuni și de plăceri înșelătoare.

Împotriva acestor sinucigași obsedați de nostalgia paradisurilor artificiale autoritățile duc un războiu cumplit. De-o parte este viciul cu vicleniile lui și de cealaltă parte este ordinea și legea.

În plin războiu mondial, există oameni care luptă pentru a putea obține drogul periculos care le ruinează sănătatea. Comerțul funest al opiumului face ravagii în țările Extremului Orient unde incendiile aprinse de conflictul chino-japonez nu s-au stins încă.

Orașul Shanghai posedă 70 de localuri în care se consumă opium. Cum arată aceste localuri ale morții și ale viciului?

Sunt camere întunecate, pline de fum, în care ard ca într-o coafă lămpile cu opiu. Mai multe trupuri omenești zac pe podea sau pe mese cufundate într-o letargie plăcută. Capetele acestor oameni sunt întoarse spre tăvile pe care ard lămpile cu cărbuni destinați să consume bulgării otrăvitori. Fumătorii de opiu par niște călători din țara visului și a uitării. Dar ce vor să uite acești oameni? Probabil incapa-

monstrând că China are interes să slăbească rezistența populației sale însuflețită de dorința unei colaborări cu Tokio. Japonezii își pot susține teza, argumentând cu faimosul lor plan de 6 ani în care este prevăzută lupta împotriva fumătorilor și comercianților de opiu. Cu toate eforturile depuse de japonezi pentru înlăturarea acestui flagel, rezultatele nu sunt dintre cele mai bune.

China este distrusă de patima opiumului. Numai provinciile din Nord-Est produc 1.271.000 de kilograme de opiu. Cu acest rezultat se pot intoxica 400.000.000 de oameni, adică întreaga populație a Chinei.

Cu toate descinderile operate de autoritățile japoneze la Tien-Tsin, se știe că în acest oraș funcționează un număr de 100 de fabrici de opiu și de stupefiante. De asemenea Canton și Nankin sunt importante centre de fabricație și de producție a drogurilor fatale.

Numai în orașul Nanking cele 40 de localuri în care se fumează opiu fac afaceri evaluate la trei milioane yen pe an.

Industria drogurilor și a stupefiantelor este atât de

citătea lor de a se adapta unei vieți ordonate și umplută cu îndatoriri normale.

Există orașe în China unde localurile morții se numără cu sutele. La Cin-Kiang sunt 200 iar la Peiping 600.

Dela un capăt la altul al Chinei războiul opiumului este o actualitate dureroasă. Un războiu care nu provoacă morți, dar care desparte victimele sale de restul celor vii.

La Vladivostok și în mediile europene din Shanghai circulă șvonul că marii beligeranți asiatici, chinezii și japonezii, întrebuintează opiumul pentru a neutraliza forțele adverse.

În Manciuria din 42 de milioane de locuitori 13 sunt intoxicate cu opiu. Chinezii acuză pe japonezi de a favoriza vânzarea drogului cu scopul de a micșora spiritul de rezistență al poporului.

La această acuzație japonezii au răspuns de-

desvoltată încât este oarecum normal să se schimbe mari cantități de alimente pentru cantități corespunzătoare de opiu. Dela începutul războiului chino-japonez, orezul, hrana de bază a populației, și-a mărit simțitor prețul. Autoritățile japoneze au adunat în vaste centre de concentrare numeroși cerșetori chinezi cărora li se distribuie zilnic rația de orez. Dar acești cerșetori evadează din lagăre deoarece ei se pot dispensa de mâncare dar nu pot renunța să fumeze opiu. Oamenii aceștia cari nu mai au nici un sentiment al datoriei și al cinstei, evadează din lagăre pentru a-și cumpăra pentru câțiva yen visul și uitarea, care fac ca viața să devină o valoare indiferentă.

În orașul Shanghai, distrus în parte cu prilejul primelor bombardamente ale aviației japoneze, sunt străzi și cartiere întregi ai căror locuitori mor de foame.

Ei bine, deși mizeria este indescriptibilă totuși procentul fumătorilor de opiu este foarte ridicat.

Autoritățile japoneze duc un războiu aspru împotriva traficantilor de opiu dar se pare că cei ce se ocupă cu negoțul drogului sunt invizibili. Ei nu pot fi descoperiți decât cu mare greutate și atunci când sunt surprinși este foarte greu să fie sancționați de oarece se pricep să-și aranjeze scăparea prin alibiuri ingenioase.

La Vladivostok, marele port al Sovietelor pe coastele Pacificului, numărul barurilor și al localurilor de noapte în care se fumează opiu este destul de mare. Autoritățile sovietice se dezinteresează complet de războiul opiumului deoarece localurile și barurile din Vladivostok au destinația precisă: ele sunt admise de bolșevici pentru a atrage mulțimea străinilor și a diplomaților, cu scopul de a-i putea observa mai bine. Barurile și localurile în care se fumează opiu nu sunt pentru ruși decât curse întinse vicioșile naivi și străinilor însuflețiți de curiozități maladive.

Iată, așa dar, cum în marele spațiu al Extremului Orient, acolo unde se duc actualmente lupte uriașe pentru supremația asiatică, milioane de oameni cad victimă foametei și viciului fatal al stupefiantelor. Războiul opiumului provocau omenirii pierderi dintre cele mai serioase. Sunt vieți care se risipesc în visuri utopice de fericire, oameni care se sacrifică singuri pe altarele unui zeu absurd și nemilos și acest zeu este viciul. Siguri de victoria care le va da răgazul de a organiza spațiul asiatic, japonezii duc de pe acum o luptă nemiloasă împotriva criminalilor traficantilor de opiu.

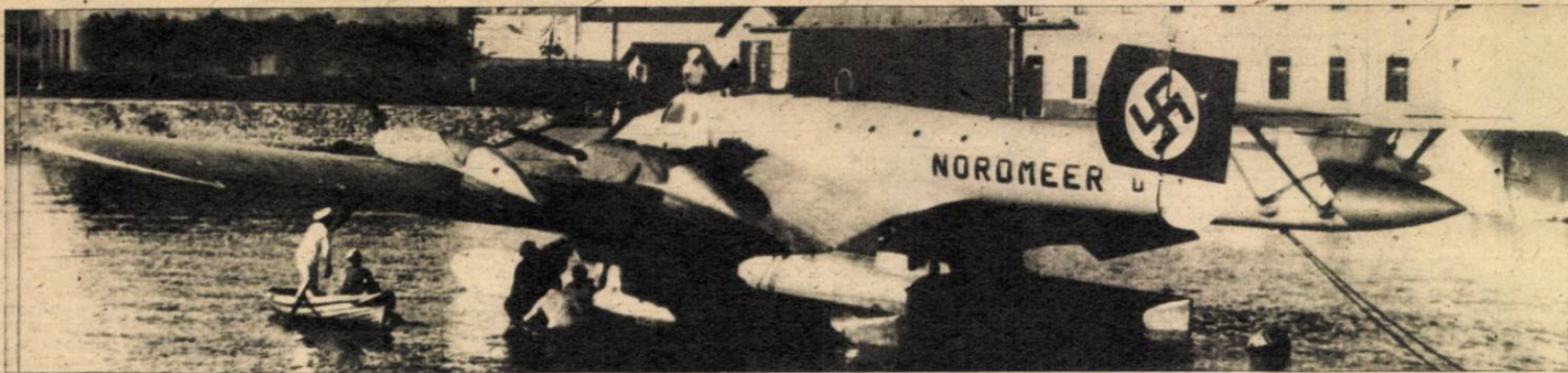

Interioresi unei afumătorii de opiu din Shanghai

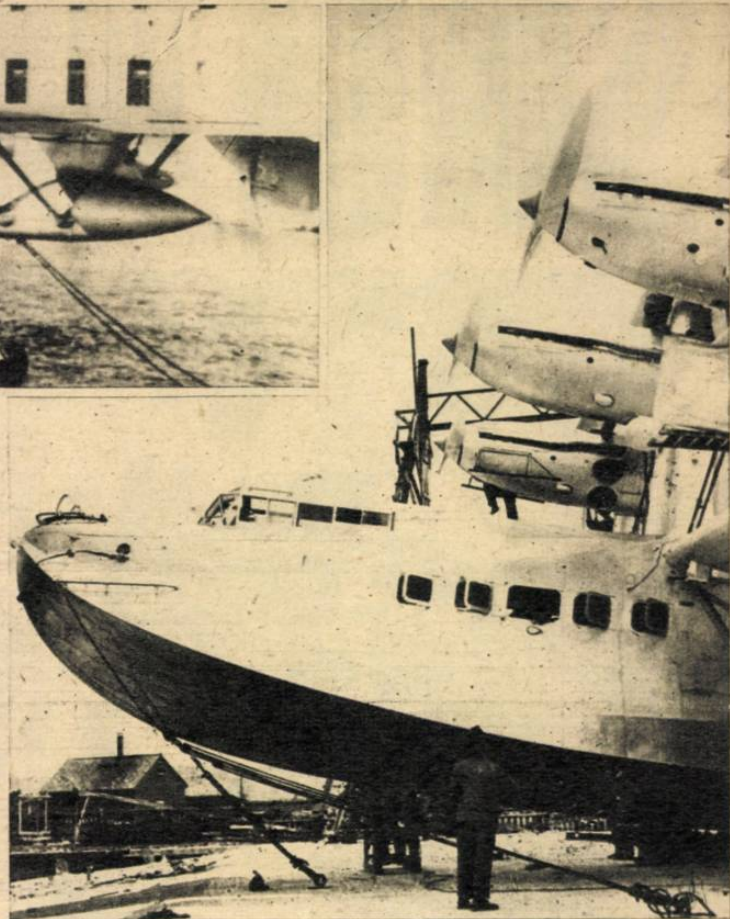
Fumătorii de opiu arestați de autoritățile japoneze cu prilejul unei razii făcute la Shanghai

AVIONUL Si SUBMARINUL IN RĂZBOIUL MODERN

Un hidroavion oceanic german, care se poate încumeta oricând la o cursă între Europa și America de Nord și care poate transporta o mare încărcătură

Hidroavion uriaș aflat în construcție la începutul războiului, în șantierele franceze

În anul 1776 un submarin construit pentru un singur om, realizat de americanul Bushnell și botezat „Broasca”, a atacat fregata engleză „Vulturul”, cu prilejul războiului pentru independența Americii. Pentru prima oară în istoria luptelor navale, agresorul a apărut din valurile oceanului...

La 5 Septembrie 1914, în Marea Nordului, primul vas de război englez a fost torpilat și trimis în fundul mării de un submarin german.

Vasul torpilat era crucișătorul englez „Pathfinder”. O lună și jumătate mai târziu, vasul englez de comerț „Glitra” a fost trimis la fundul mării de submarinul german U 17. Războiul submarin devenea o realitate.

Primele două submarine germane care au

reușit să scufunde vase engleze purtau numele „U 17” și „U 21”. Erau două submersibile cu o capacitate de 640 de tone fiecare, funcționând cu ajutorul unor motoare Diesel.

Motoarele Diesel au dat submarinelor germane din 1914 o rază de acțiune care a îospăimântat pe aliați.

În anul 1914, când marina germană a făcut apel la submersibile pentru a distruge tonajul aliaților, Reichul nu poseda decât 25 de unități submarine.

În patru ani, din 1914 până în 1918, Germania a reușit să construiască un număr de 325 de unități submersibile. Când s'a încheiat armistițiul aliații reușiseră să distrugă sau să scufunde numai 178 de submarine, ceea ce înseamnă că dacă Germania ar fi continuat lupta ea ar fi avu

toate șansele de a da flotei aliate lovituri mortale.

Numărul cel mai mare de unități aflate în serviciu a fost realizat în anul 1917, când Germania avea pe mările lumii 160 de submersibile.

În anul 1939, Marele Reich a început războiul cu 80 de submarine moderne. Numărul actual al submersibilelor germane nu este cunoscut, dar el trebuie să fie extraordinar de mare, de vreme ce ele operează pe toate mările și oceanele lumii.

Se presupune însă că Germania a reușit, în anul 1942 să tripleze producția din 1918 și anume să construiască zilnic un submarin.

În patru ani de război, flota amiralului Tirpitz a reușit să distrugă 12.000.000 de tone din flota de transport a aliaților. Cifra aceasta a fost depășită în războiul actual încă din anul 1941, după numai 2 ani de acțiune submarină.

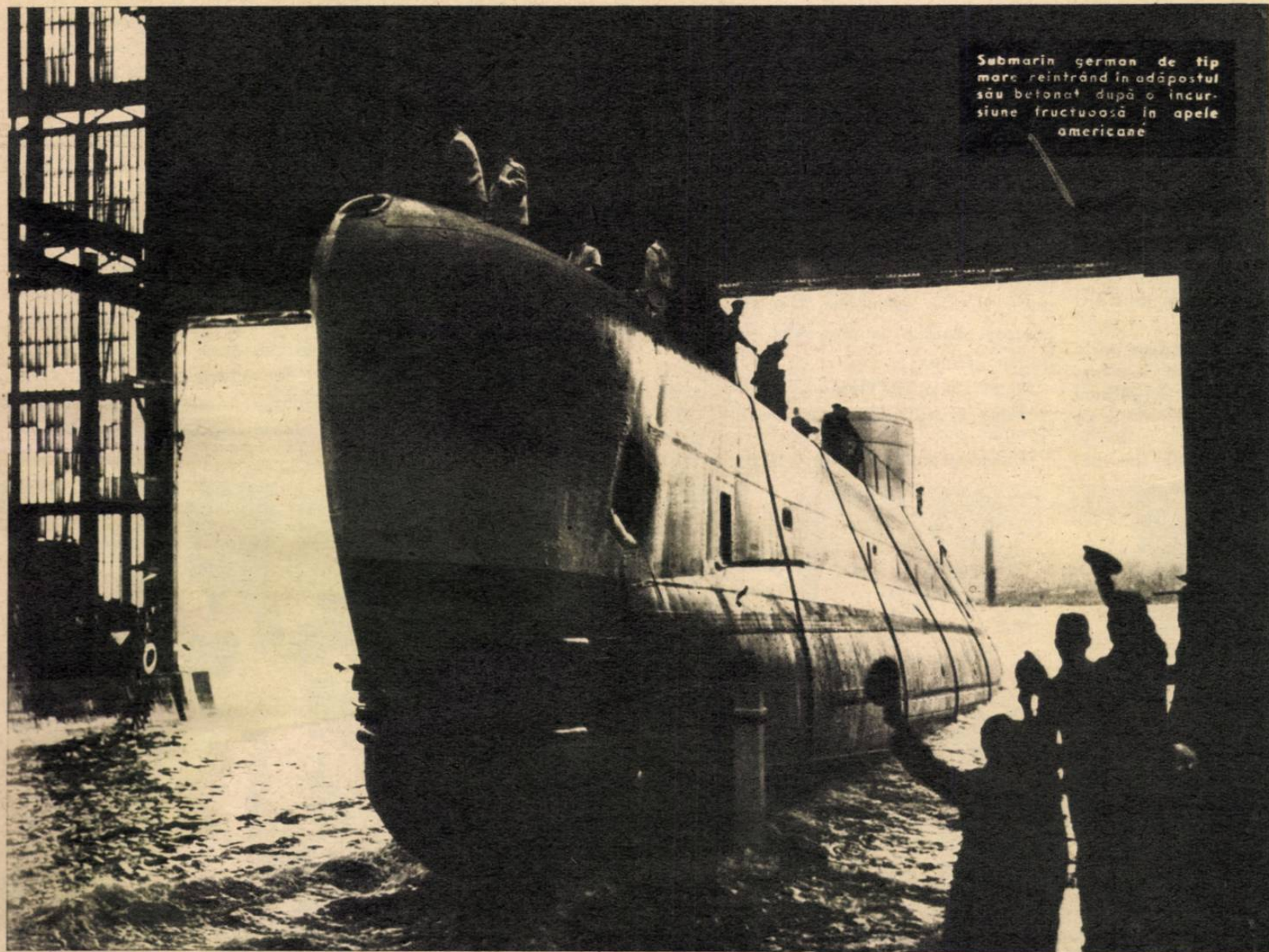
Însăși amiralitatea britanică a anunțat cifra de 12.375.000 de tone. Randamentul războiului submarin a crescut deci într-o proporție de 4 la 3, făcând comparația între 1918 și 1942.

Războiul submarin de tip 1918 a făcut loc încă din 1940 războiului aeronațional inaugurat în 1940.

Partea realizată de aviația germană în scufundarea tonajului inamic este apreciată la 20%. Cu alte cuvinte aviația germană a reușit să scufunde patru milioane de tone inamice, în timp ce rolul aviației în războiul trecut în privința participării la bătăliile navale a fost infim.

În războiul trecut submarinele comandate de amiralul Tirpitz își aveau bazele pe coasta Flandrei și a Germaniei. Pentru a ajunge în drumul transporturilor aliate, ele trebuiau să străbată barajele de mine din canalul Mânecii.

În războiul actual, Germania și-a organizat în

Submarin german de tip mare reintrând în adăpostul său betonat după o incursiune fructuoasă în apele americane

aceleași porturi de pe coasta de Vest bazele sale de submarine, dar submarinele germane lucrează astăzi în strânsă colaborare cu aviația.

Este incontestabil că în teribila bătălie a Atlanticului submarinele germane au câștigat până acum victorii decisive.

Concomitent cu numărul sporit al submarinelor, Germania a reușit să mărească viteza și raza lor de acțiune.

Totuși submarinele utilizate actualmente de germani sunt mai mici decât cele folosite în războiul trecut.

În timp ce în 1918 tipurile de submarine, construite în șantierele germane, aveau tonajul minim 450 și cel maxim 2.000, tipurile folosite în războiul actual par să fie standardizate la două categorii principale: submarinul de 547 de tone și cel de 740 de tone. Standardizarea tipurilor a avut ca prim rezultat mărirea producției.

Toată lumea a fost mirată de marea rază de acțiune a submersibilelor germane. În cursul anului acesta ele au operat pe coastele americane ale Atlanticului de Nord și Sud, prăcum și apropierea coastelor de Sud ale Africii.

Specialiștii au spus că germanii ar fi înlocuit motoarele duble cu motorul unic utilizabil și pentru scufundare și pentru navigație.

Germanii au reușit însă să păstreze taina construcției submarinelor lor. Acestea continuă a provoca aliaților pierderi ireparabile în bătălia Atlanticului, de al cărei rezultat final depinde soarta Angliei și a Imperiului ei.

În ceea ce privește tonajul redus al submarinelor germane, specialistul inginer Schürer a dat următoarea explicație. „Construim vase submersibile cu tonaj redus pentru că submarinele mai mici au posibilitatea de a se scufunda mai repede”.

În mările îndepărtate ale Sudului, pe frontul Extremului Orient, condițiile geografice cu totul speciale au impus beligeranților folosirea, pe o scară întinsă a aviației, cu scopul de a distruge tonajul advers.

Aviația specială a Japoniei a realizat încă din primele zile ale conflictului victorii extraordinare.

Anglo-americanii dându-și seama de rolul decisiv al aviației în luptele navale, au folosit mai mult ca pe oricare front imense aerodromuri plutitoare, vasele purtătoare de avion.

După ce japonezii au reușit să scufunde câteva din cele mai mari portavioane, aliații și-au pus problema dacă în mările Sudului se mai pot întrebuiți fără riscuri mari, vasele purtătoare de avioane a căror siluetă masivă constituie o țintă ușoară pentru avioanele nipone.

Japonezii care au utilizat de asemenea vase purtătoare de avioane, au ajuns la concluzia că pentru a folosi cu succes aviația împotriva vaselor de război și transport a aliaților, trebuie să construiască vase port-avioane care să se poată scufunda și care la nevoie să poată naviga multă vreme sub apă.

Bineînțeles că pentru a soluționa asemenea problemă tehnică va trebui să mai treacă timp. Specialiștii niponi au reușit încă de pe acum să facă loc pe bordul submarinelor de tip mediu unui avion sau hidroavion care își ia zborul la nevoie și se reîntoarce după terminarea misiunii. Este un început practic și impresionant în punerea la punct a unei arme noi: port-avionul submarin.

În cursul acestui an, la data de 17 Septembrie, un avion japonez, care și-a luat zborul de pe bordul unui submarin japonez a putut zbura peste teritoriul american bombardând o bază de submarine de pe coasta Pacificului.

La drept vorbind, primul submarin care a adăpostit pe bordul său un avion, este marele submarin francez „Surcouf”, lansat în anul 1929.

De sigur că rezolvarea greutăților legate de construirea unei asemenea arme va cere timp, dar nu e mai puțin adevărat că avantajul de a putea combina trei posibilități de luptă va ispiti pe specialiștii și pe tehnicienii războiului naval.

În lumina faptelor istorice, submarinul din 1918 a fost învins deoarece al a avut împotriva sa vasele de escortă și avioanele inamice.

Inconvenientul a fost înlăturat deoarece astăzi există colaborare foarte strânsă între avion și submarin. Submarinele germane de tip 1942 vor putea face apel la prețioasele servicii ale avioanelor „Heinkel 177” care pot zbura până la 7.000 de mile marine.

În acest din urmă caz războiul aero-submarin va lua o formă dintre cele mai neplăcute pentru americani.

În curând bătălia Atlanticului va crea o nouă problemă: dominația aerului de asupra valurilor. Este cert că în această privință aviația și industria Reichului au toate șansele.

Anglo-americanii sunt nevoiți să schimbe mereu tactica lor navală. Față de numărul crescând al submarinelor și avioanelor germane, sistemul convoaielor escortate a dat un dureros faliment.

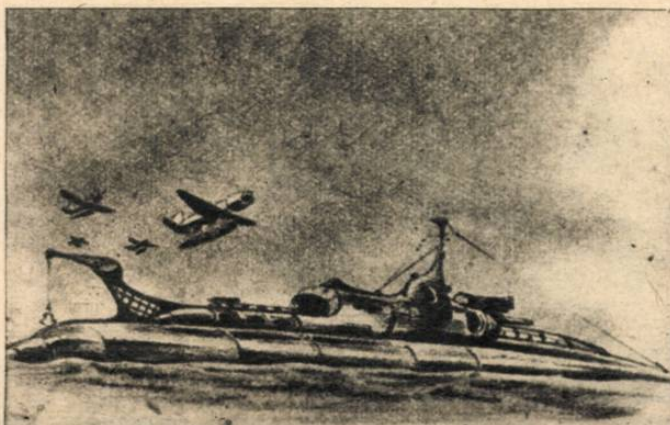
Germanii folosesc aviația pe o rază de acțiune foarte întinsă în jurul Mării Britanii. Dela limita acestei raie de acțiune amiralul Donitz utilizează cu un succes desăvârșit submarinele de tip oceanic.

Pentru a mări eficiența războiului naval, germanii construiesc în serie avioanele oceanice care vor putea opera până pe coastele Americii.

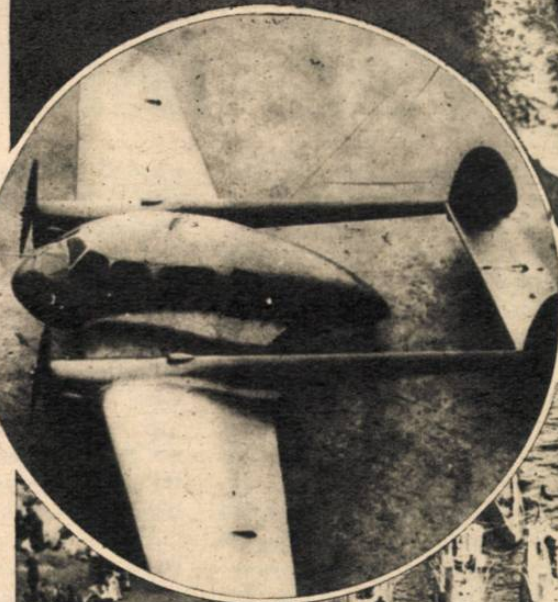
În anul 1776 submarinul „Broasca” a atacat vasul de suprafață „Vulturul”.

Astăzi vulturii Germaniei atacă vasele de suprafață și submersibilele inamice. S'ar putea — pretind unii specialiști — ca bătălia submarinelor sau bătălia Atlanticului, să se transforme, în cursul anului ce vine, într-o uriașă bătălie a aerului.

Avioanele ce protejează convoaiele anglo-americane vor avea de înfruntat avioanele oceanice ale Axei.

Colaborarea dintre avion și submarin a început încă din războiul trecut
Stânga: Un nou tip de avion „pitic” experimentat în Portugalia

Flotilă de submarine de tip redus într-un port german

Traversarea fluviului Amur se face adesea, de către indigeni, cu mijloacele cele mai rudimentare.

FLUVIUL AMUR, VICTORUL TE

În anul 1902 un semi-cerc de fier se ridica în jurul Japoniei. Rușii ocupaseră portul Vladivostok ce domina partea septentrională a Pacificului. În același timp ei au fortificat Port-Arthur și au stabilit garnizoane pe coasta Coreei. Insulele Sakalin constituiau o primejdioasă bază ofensivă împotriva arhipelagului nipon. Japonia părea să fie izolată și blocată, iar primejdia rusească se preciza.

În 1942, Japonia și-a ameliorat considerabil pozițiile. Încă din anul 1905, ea a pus strâpinire pe Port-Arthur. De asemenea forțele imperiale japoneze au luat în stăpânirea lor partea sudică a insulelor Sakalin. Coreea a devenit protectorat, iar Manciukoul se află sub directă influență a Japoniei. Cercul de fier al bloca- dei rusești a dispărut, iar în momentul de față arma- tele japoneze sunt acelea care blochează ieșirea Ru- siei la Pacific și pozițiile asiatică ale acesteia.

Fluviul Amur străbate de-a-lungul cursului său de 2.500 de kilometri țări dintre cele mai diverse, locuite de oameni cu fețe misterioase și cu obiceiuri diferite.

De-a-lungul celor 1.000 de kilometri, pe care fluviul le străbate, se poate auzi zornăitul armelor a două popoare care se pregătesc de multă vreme de luptă.

Este sigur că Rusia nu va putea uita niciodată în- fringerea ei dela Port-Arthur, după cum este lesne de înțeles că japonezii nu vor renunța niciodată la po- zițiile cucerite în urma războiului din 1905.

Înainte de a fi frontieră între două imperii, fluviul Amur a fost o importantă cale de comunicație. Apele lui au cunoscut loviturile de lăpeți ale cazacilor de pe Don și de pe Volga, deveniți mateloți de ocazie.

Acești aventurieri, asemenea conchistadorilor Evului Mediu, au străbătut apele Amurului până la vărsarea acestuia în ocean, în căutarea aventurilor și a prăzilor.

Cu timpul, drumul tâlharilor și al aventurierilor a devenit o frontieră.

În podișul imens unde ia naștere Amurul se văd

trecând de veacuri eternele caravane ale Extremului Orient încărcate cu stofe de Mongolia și cu metale prețioase.

A trecut de multă vreme veacul de aur când Ma- rele Mogol domnea ca un stăpîn absolut peste po- dișul numit de asiatici „acoperișul lumii” și care în fond nu este altceva decât fundul unui lac uriaș se- cat. Din acest loc au pornit unii după alții barbarii care s’au revărsat asupra lumii și Europei. Acesta a fost locul de pornire al celor cincisute de milioane de mongoli care s’au împrăștiat de-a-lungul și de-a-la- tul planetei, ducând în locurile cele mai depărtate ale globului amintirea de spaimă a Hoardei de Aur.

Fluviul Amur străbate peisajele cele mai deosebite. După ce părăsește teritoriul Buriatilor, apele sale pă- trund în Tehita, capitala blănurilor Nordului. Ce sunt acești buriati? Unul dintre numeroasele neamuri de oameni care populează imensa Rusie. Trei sute de mii de oameni, adunați într-o republică nominativă, care trăiesc în corturi sau în cabane de lemn sub ce- rul înstelat al Asiei.

Buriatii cunosc bine apele fluviului Amur ale căror valuri au tresărit la contactul cu bărcile acestor ma- rinari, mici de stat, cu pielea galbenă a mongolilor, cu părul negru și aspru, cu fața veșnic luminată de un straniu surâs care aparține mai mult rasiei decât individului.

Buriatii au pomeții ieșiți în relief, nasul cărn și ochii în formă de migdală. Sunt admirabili trăgători cu arcul și vânători excelenți.

Cavaleriști renumiți, ei folosesc în deplasările lor cinegetice cai iuți pe care legenda îi declară „fii ai cailor care trag însuși carul Soarelui”.

După ce străbate munții Lablorioi și nordul terito- riului manciurian, fluviul Amur devine frontieră.

El parcurge vasta întindere a Siberiei orientale în care rușii au încercat să creeze o industrie de răz-

boiș capabilă să alimenteze nevoile unei armate ata- cate de trupele imperiale nipone.

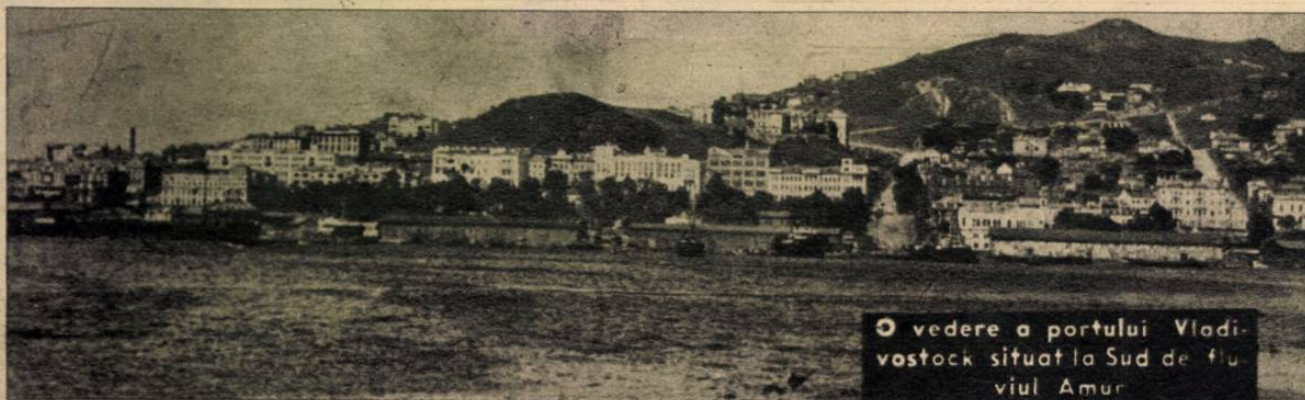
Calitatea solului a îngăduit crearea unei agricul- turi înfloritoare, asigurată prin munca Tungușilor băș- tinași. Industria rudimentară și aflată abea în faza or- ganizării, poate lucra cu produse găsite la fața locu- lui. În timp ce pescuitul practicat de-a-lungul celor 15.000 de kilometri, cât este lungimea coastelor rusești la Pacific, a fost motivul deselor conflicte survenite între ruși și japonezi, vânătoarea organizată, produce suficient material pentru a satisface nevoile industriei locale.

Dar la industriile locale s’au adăugat, în cursul ul- timelor două decenii, întreprinderi metalurgice, iar numeroase mine de tot felul au fost puse în funcțiune, fie pentru a exploata filioanele aurifere din Mongolia, fie zăcămintele de sare gemă din lacul Baikal.

La 600 kilometri distanță de malul mării, apele flu- viului Amur părăsesc linia de frontieră, și se îndreaptă spre Nord, urmînd linia trasată de munții Sketa-Aliu. Frontiera se desparte de apele Amurului și face un cot cuprinzînd în interiorul acestuia Vladivostokul, mi- cul port de pescari mongoli pe care Țarii l-au ridicat la rangul de capitală a Orientului. În anul 1919 a- ceastă regină a Orientului îndepărtat a fost smulsă din mâinile trupelor sovietice de soldații cehi ai ge- neralului Colciak. Vladivostokul a trecut apoi în stăpî- nirea japonezilor dela care rușii l-au reluat în anul 1922.

De o parte și de alta a apelor fluviului Amur, două popoare se află în atitudine de așteptării înar- mate. Din cînd în cînd, patrurile care se întîlnesc la aceeași cotă, schimbă focuri de armă. Rușii își amin- tesc la răstimpuri de vremea cînd Coreea și Manci- ura erau, din punct de vedere practic, colonii ale lor.

Grație diplomației, rușii au reușit să avanseze pînă la Port-Arthur și să lege orașul printr-o cale ferată care la rîndul ei era legată de transiberian. Marele

o vedere a portului Vladi- vostock situat la Sud de flu- viul Amur

În împrejurimile Amur-ului, când timpul e favorabil, se văd adesea automobile elegante care transportă amatori de vânat-uri rare

Strada principală din Vladivostok, orașul considerat capitala Rusiei Extrem-Orientale.

ATRU DE RĂZBOI

port Dary, liber de ghețuri întregul an fu deschis comerțului. Visul rusesc de dominație orientală se concretiza. Manciuria și Coreea au fost transformate în protectorate.

China era neputincioasă din punct de vedere militar și ceda presiunilor rusești. Pentru ca visul de dominație orientală să devină cu adevărat o realitate, îi mai rămânea Rusiei să elimine Japonia. Ce-ar putea face Japonia luată sub focul pozițiilor rusești? Japonia era cu adevărat încercuită: la Nord se aflau pozițiile din insula Sakalin, la Est erau bazele militare din Vladivostok, din Mesarpe, Coreea și Port-Arthur. Din toate aceste puncte, rușii puteau executa o debarcare asupra insulelor japoneze. Un semicerc de fier se ridica în jurul unui popor tânăr și militarist la care modernismul tehnic se îmbină cu respectul unor străvechi tradiții de cavalerism și de devotament eroic.

Au trecut patruzeci de ani de când rușii nutreau uriașe ambiții de dominație orientală, și în acest timp ei au cunoscut sângeroasa înfrângere de la Port-Arthur, când au fost nevoiți să se retragă pînă pe țărmurile Amurului. Ei au pierdut jumătate din insulele Sakalin. Situația s'a schimbat net în favoarea Japoniei!

În timp ce Rusia căzuse pradă revoluției comuniste, Japonia își pregătea fiii pentru o mare încercare războinică menită să aducă patriei dreptul de control și de direcție asupra spațiului asiatic.

În timp ce partea meridională a insulelor Sakalin este ocupată de trupe nipone, Manciukoul, aflat sub sceptrul vechii dinastii manciuriene, este aliatul credincios al Japoniei. Coreea a devenit protectorat japonez. Iată așa dar că situația s'a schimbat complet și că astăzi Rusia este încercuită în spațiile ei extrem-orientale.

Cercul de fier nu mai este îndreptat spre insulele japoneze, ci amenință direct transiberianul, Vladivostokul și Blagoyehensk.

În anul 1869 Rusia țaristă tindea spre sud. Bolșevicii au moștenit această tendință, și astfel se explică revoltele comuniste care au fermentat în spațiul asiatic pînă în momentul când Japonia a pornit să organizeze acest spațiu, asupra căreia are drepturi mai legitime decât ale Rusiei.

În anul 1859 a luat ființă în Japonia o mișcare politică intitulată „partidul militar nipon”. Acest partid, revendica, în numele legii expansiunilor, Coreea, Manciuria, Formoza, insulele Sakalin... și Siberia Orientală. Mongolia era și ea inclusă în programul de anexiuni. Două imperialismele s'au întâlnit pe malurile fluviului Amur. În timp ce cele două popoare se pîneau și se observau reciproc, diplomații Rusiei și Japoniei luptau între ei.

Pe malurile fluviului Amur se duce și acum o luptă surdă. Rușii n'au încetat de a expedia în provinciile pierdute armate de propagandiști și de agitatori, iar Japonia nu a exclus din programul ei de constituire a spațiului asiatic, anexarea și înființarea unui protectorat asupra Siberiei Orientale. Prin realizarea acestor planuri, Japonia va elimina ultima dintre amenințările dirijate împotriva metropolei.

Cît despre motivele de războiu, acestea nu lipsesc. Problema pescuitului și aceea a petrolului din Sakalin pot fi oricînd un „casus belli”. O altă chestiune, pendinte între cele două țări, este și faptul că Rusia a transformat Mongolia într'un protectorat.

Or, Japonia dorește anexarea teritoriului mongol care face parte integrantă din imensul spațiu asiatic.

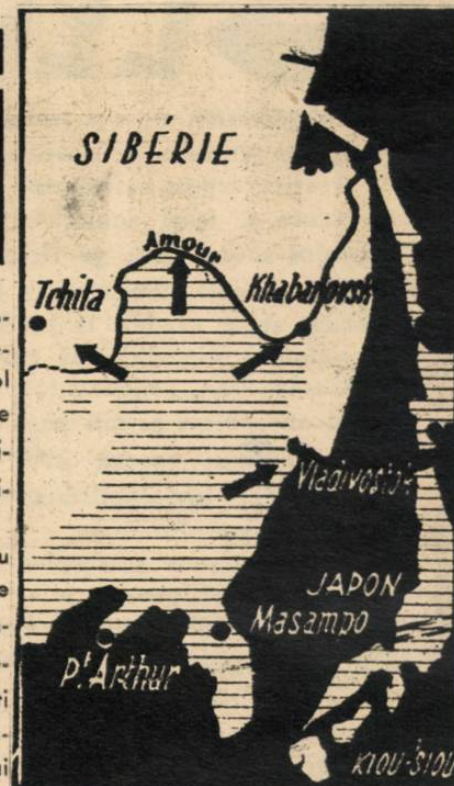
Bolșevicii știu toate acestea. De aceea ei nu îndrăznesc să deplaseze prea mulți oameni din armatele generalului Blücher în Europa, unde au atîtă nevoie de forțe. Deși soarta armelor a

condus pe japonezi pînă în apropierea Australiei, nu se poate afirma că țara Milkadoului a uitat complet spațiul Siberiei Orientale.

Ce se va întîmpla oare în această parte a Extremului Orient unde deocamdată nu se aude bubuitul tunurilor și exploziile bombelor?

Este o taină pe care viitorul apropiat o va deslega.

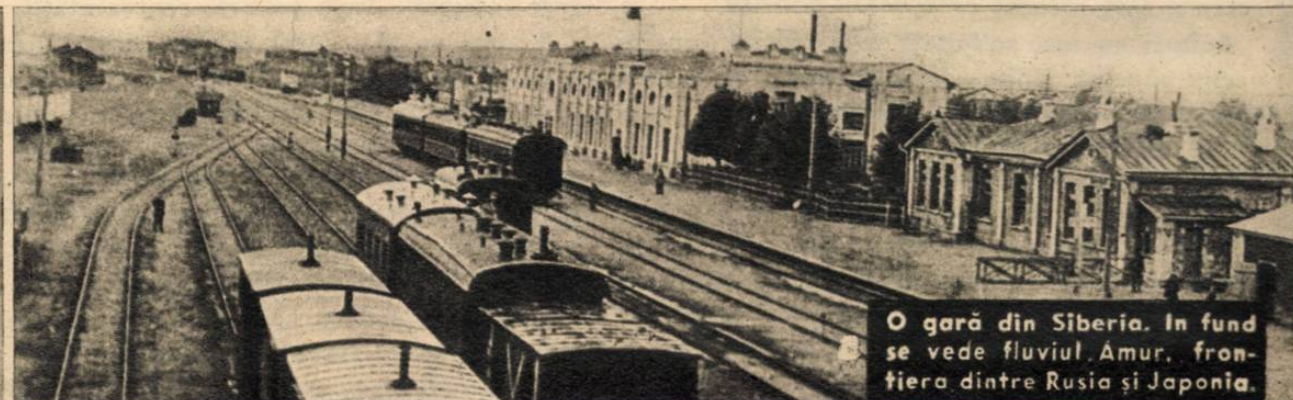
Și deslegarea nu poate fi îndepărtată, cu atît mai mult cu cît Japonia este astăzi una dintre cele trei mari puteri tripartite, unite sub stindardul aceluiași idealuri politice și militare.

Fluviul Amur. Săgețile arată direcțiile în care Japonia i-ar putea ataca pe sovietici.

Iarna pe malurile fluviului Amur este cea caracteristică siberiană.

O gară din Siberia. În fund se vede fluviul Amur, frontiera dintre Rusia și Japonia.

Eleanor Powell, căzută în disgrație din cauză că ...step-urile ei reproduc sgomotul mitralierei...

Cântăreața Grace Moore, a fost decorată cândva pentru merite artistice, pe care publicul american nu i le mai recunoaște azi.

Greta Garbo, celebra divă a Hollywoodului, a căzut deasemenea în disgrația președintelui Roosevelt din cauza atitudinii ei antibolșevice.

CELEBRITATI

cazute în disgrație

ATMOSFERA de veselă inconștiență, de fast și de fantezie, de huzur și de eleganță, din vestita cetate a filmului american a suferit importante și mari schimbări de la începutul războiului actual. Era și firesc să fie așa, deși regizorii și toată lumea aceea formată din stele și pseudo-stele credea, la începutul războiului, în făgăduiala președintelui Roosevelt de a ține America în afara conflictului. Mai târziu, când yankeii au schițat primii pași în război, cei din cetatea filmului sperau încă într'un miracol care să salveze inviolabilitatea orașului cunoscut de toți cineștii din lume.

Lucrurile nu s'au întâmplat după dorința cetățenilor din Hollywood.

Orașul filmului a suferit invazia psihozei teribile a războiului și viața de fantezie și de nebunie a celor saturați de milioane și de capricii a trebuit să se transforme.

Preocupările vechi au lăsat locul altora. Vedetele nu mai sunt îngrijorate de faimoasele lor toalete cu care trebuie să înnebunească de admirație pe spectatorii celor două sexe ci sunt solicitate să fie sobre, să-și reducă garderoba și să dea, dacă se poate, ceva sânge pentru soldații care luptă pe front.

În locul tratamentelor pentru slăbire, în locul campaniilor duse de regizori pentru a determina pe vedete să-și conserve silueta, propagandiștii guvernului colectează fiolele de sânge necesar transfuziilor operate de medicii militari pe fronturile unde luptă americanii.

Dar Hollywoodul a suferit și o schimbare de alt ordin. Să-i zicem psihologic. După dureroasele raționalizări ale toaletelor, după îndemnul la sobrietate și la respectarea atitudinilor patriotice și civice, iată că orașul stelarilor de ecran a fost invadat de curente politice.

Actorii au fost solicitați să-și exprime convingerile politice. Unii și le-au exprimat fără să fie îndemnați să o facă. Printre aceștia din urmă este și grațioasa și nu mai puțin misterioasa Greta Garbo, steaua nordică emigrată în America în căutarea succesului și poate și a dolarilor. Celebra vedetă, creatoarea atâtor roluri de neuitat în istoria cinematografului, și-a exprimat în convorbiri și chiar cu prilejul unui interview părerile ei politice care sunt — ce disperare și ce dezamăgire! — în contradicție cu opiniile d-lor Roosevelt și Churchill.

Delicata Greta, femeia firavă și blondă, este antibolșevică. Ea nu poate concepe alianța dintre statele burgheze și capitaliste, Anglia și America și Rusia tovarășului Stalin.

Urmarea curajoasei atitudini luate de vestita stea a fost dureroasă pentru Greta. Ziarele de peste Ocean au reamintit că Greta a refuzat în mai multe rânduri cetățenia americană și acum în ultima vreme a îndrăznit să saboteze politica și strategia Statelor Unite.

Pe măsură ce presa de peste Ocean încerca s'o discrediteze pe vedetă, aceasta a fost ridicată pe scutul gloriei de presa suedeză care-și însușește punctul de vedere politic al Gretei.

Autoritățile americane au interzis ultimul film al Gretei „Ninoșca”, din cauza tendințelor antisovietice ale peliculei,

Concomitent cu gloria crepusculară a Gretei, o altă stea dela Hollywood pălește. Este vorba de cântăreața Grace Moore, lansată de regizorii americani cu trâmbițe și surle și impusă spectatorilor celor cinci continente ca deținătoarea unui glas de privighetoare de o calitate superioară vocii celebrelor Jenny Lind, Adelina Patti și Gallicurci.

Grace Moore a avut primele insuccese. Femeia care a ajuns să fie plătită cu 180.000 de franci francezi pentru un concert de două ore, a fost jignită de brazilieni, cu prilejul unui turneu în America de Sud.

Ea urma să cânte la un post de radio din Brazilia. După prima parte a concertului, cântăreața a fost oprită de a mai continua sub pretext că glasul ei a indispus pe ascultători. Închipuiți-vă ce afront.

Din Brazilia, vedeta a trecut în Argentina pentru un turneu teatral al cărui angajament a fost întrerupt după primele reprezentații.

Vedeta nu și-a putut explica pricina insucceselor ei. Sud-americanii însă au devenit foarte pretențioși de când războiul bate la porțile continentului. Ei nu se mai încred în reclama celor dela Hollywood ci doresc să verifice calitățile mult trâmbițate de poezii reclamelor luminoase.

Dansatoarea Eleanor Powell, celebră prin ritmul rafalelor de mitralieră pe care știa să le reproducă numai cu cele două picioare ale ei, a fost eclipsată recent de o jună stea Ann Miller care reproduce cu picioarele sgomotele cele mai diverse.

Americanii nu mai simpatizează pe Eleanor, deoarece gloria acestei femei — ce americanism — se bazează pe faptul că dansatoarea produce când stepează sgomotul unei mitraliere. Americanilor nu le place ceea ce amintește de războiu. Și gloria-Eleanorei a pălit.

Hollywoodul a suferit și o grea lovitură de ordin financiar. După ce seria de filme polițiste ale lui Basil Rathbone, reprezentând diferitele aventuri ale faimosului Sherlock Holmes a fost terminată, producători au descoperit că aceste filme nu pot fi rulate niciunde deoarece America a rupt relațiile diplomatice cu cea mai mare parte a lumii.

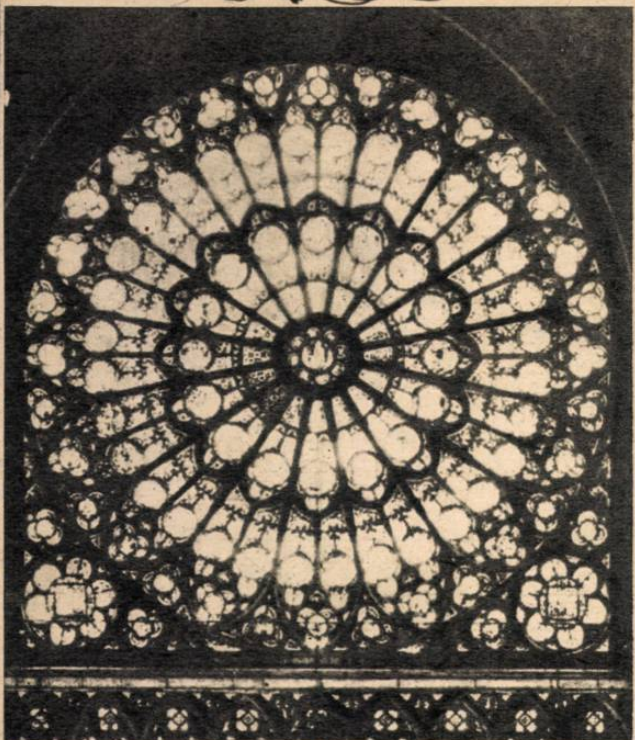
Ultima tristețe a regizorilor din cetatea filmului este provocată de criza acută de juniprimi. Armatele lui Roosevelt i-a înghițit pe toți.

În fața atâtor schimbări putem conchide, împreună cu cei dela Hollywood, că în orașul filmului american treburile nu mai merg ca odinioară, ca în timpurile de huzur ce au precedat politica războinică a președintelui.

Jos: Așa era altădată, la o premieră din Hollywood. Azi e beznă și proastă dispoziție.

Dantelă de piatră, plumb și geam colorat, constituind unul dintre cele mai prețioase vitrouri ale catedralei Notre-Dame din Paris.

„Le jeune mendiant” de Murillo, unul din celebrele tablouri din muzeul Louvre, care au fost puse la adăpost de bombardamente.

Un alt vitrou prețios al catedralei Notre-Dame care a fost pus la adăpost.

A proteja operele de artă de foc, de bombe, de jaf, de vandalisme, este o chestiune pe care a actualizat-o războiul civil din Spania, când au fost distruse comorile de artă din faimoasa „Casa Velasquez”.

Firește că problema nu și-a pierdut nimic din actualitatea ei.

Ne amintim că în timpul războiului civil din Spania, Franța ospitalieră a primit o mare parte din tezaurul artistic al Spaniei, dându-le adăpost în muzeele ei.

În timp ce Franța suferea, în anul 1940, marea ei înfrângere militară și politică, odată cu populația franceză care încerca să fugă înebunită de o propagandă ce înfățișa pe învingător drept un barbar, oficialitatea s'a gândit să transporte conținutul celor mai importante muzee.

N'a fost timp pentru executarea acestui proiect deoarece înfrângerea a fost pe cât de neașteptată pe atât de rapidă.

Muzeele Parisului au rămas intacte și biruitoare, în loc să le distrugă le-au admirat cu cucernicia unor fii ai Europei. După războiu aceste muzee vor reîntra în patrimoniul cultural al Europei.

Criticii de artă nu vor putea ierta niciodată guvernului spaniol dinaintea războiului civil, faptul de a nu fi pus la adăpost cele mai frumoase epere ale lui El Greco, care după cum se știe au fost distruse sau mutilate cu un cinism desgustător.

Înainte de a intra în războiu, francezii care iubesc foarte mult moștenirea artistică a trecutului, au luat măsurile convenite pentru a pune la adăpost operele de artă din capitală.

Catedrala Notre-Dame, această minune a arhitectonice creștine, a dat mult de gândit specialiștilor care au decis, în cele din urmă, demontarea marilor vitrouri. Ce sunt aceste vitrouri?

Sunt adevărate minuni de pictură pe sticlă. Colorarea sticlei și distribuirea tonurilor, erau atât de perfecte și de misterioase în același timp, încât interiorul marelui catedrale se bucura de o lumină ireală, aproape paradiziacă, o lumină ce invita la rugăciune și la adâncirea în meditație.

În locul faimoaselor vitrouri dela Notre-Dame, pe care le-a cântat marele poet creștin Charles Peguy, se pot vedea astăzi, când mai există amenințarea bombardamentelor engleze, scânduri și inense cartoane.

La Chartres, unde există faimoasa catedrală, acea minune a geniului francez, vitrourile care emoționau pe pelerini au fost de asemeni demontate.

Dar cu toate măsurile de siguranță luate de diverse guverne și țări, distrugerile inerente războiului au atins cele mai importante monumente de artă ale lumii vechi.

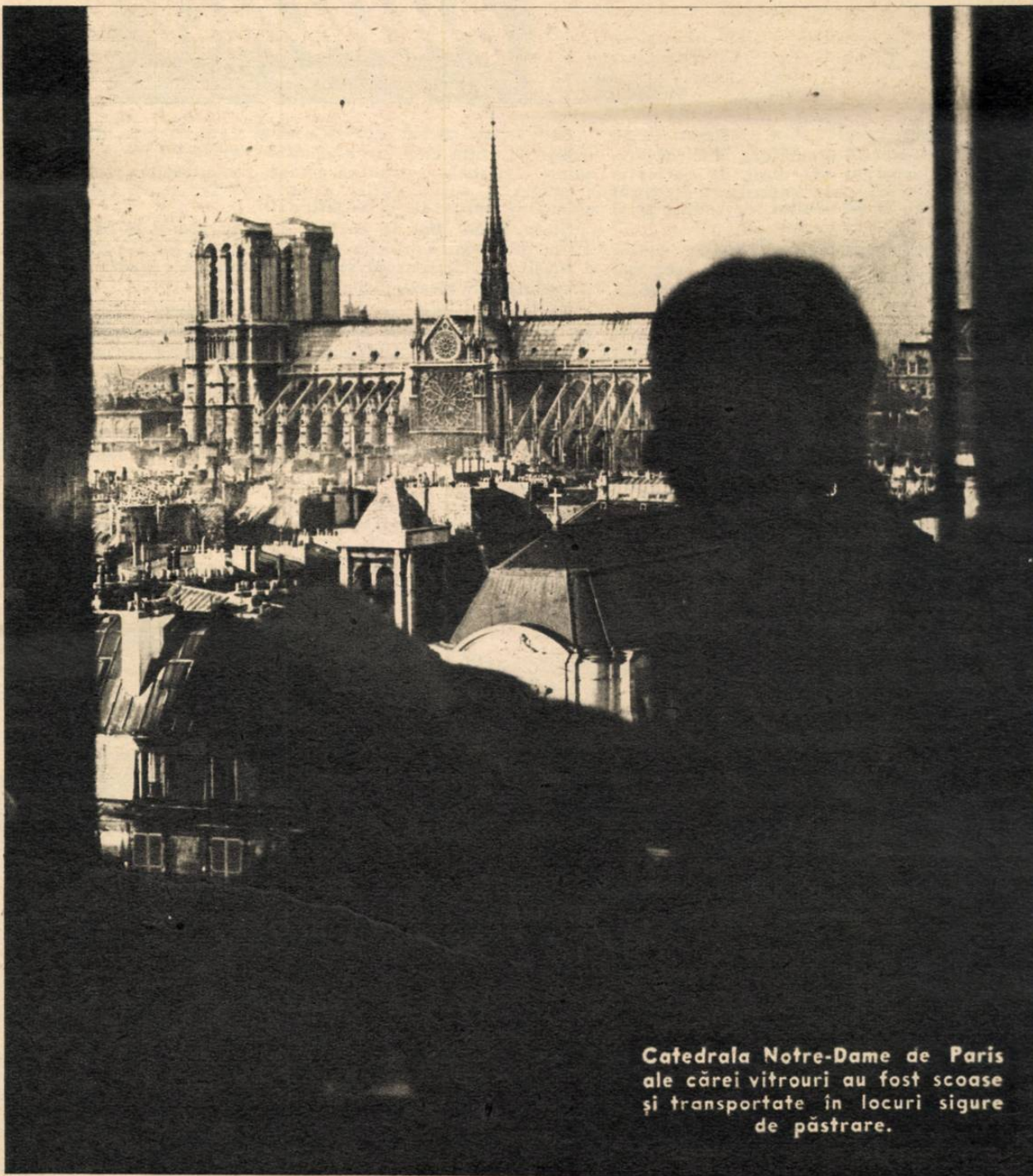
Astfel Domul din Mayența, mândria constructorilor germani a fost grav avariat de bombe englezești. În ultima vreme numeroase biserici din Italia, această țară a tuturor minunilor de artă, au fost distruse.

America singură nu are a se teme de asemenea distrugeri. Pentru că Federația statelor democratice prezidată de președintele Roosevelt nu posedă nici măcar un singur monument de artă reală.

America este un continent tânăr, fără istorie, și deci fără istorie a artei.

Președintele Roosevelt a dat ordin unei comisiuni speciale să pună la adăpost faimoasa declarație a „Independenței Americane” singurul document prețios pentru americani.

Cum se apără COMORILE ARTISTICE

Catedrala Notre-Dame de Paris ale cărei vitrouri au fost scoase și transportate în locuri sigure de păstrare.